

செ.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

குமாரசேவர் திருவாய்மூலந்தருளிய

முதலாவது

மகாராஜா துறவு.

இதற்கு

ஸ்ரீமான் சிவநானசுவாமிகள் பாதிசேஷரான

முத்தமிழ்நாதராம்

ம - தி - பாநுகலியவர்கள் இயற்றிய

பொழிப்புணையோடு,

திருமயிலை - இராமலிங்க முதலியா ரவர்களால்,

சென்னை :

சிற்றம்பலவிலாஸம் பிரெஸ்ஸிற்

பதிப்பிக்கவற்றது.

Registered

Copyright.

1903

DR. B. V. LINGMINATHA IYER LIBRARY

SRIVENKATACHALAM - MADRAS

குமாரதேவர்

இவர் கன்னடதேயத்தவரென் றாகிக்கத் தேவா என்னும் பட்டமே சேராதிய சான்றும். துணாமசி வாயதேவர், அருணமசிவாயதேவர், விருப்பர்க்குத்தேவர் என கன்னடதேயத் துறவிகளுக்கும் பெயர் வழங்கி வருதலானும், இலிங்கதாரிகளான கிரகசுவ அடியவர்களிற் பண்டிருந்த பலருக்கும் கோக்கிதேவர், மடிவால மாச்சதேவர் எனத் தேவர்ப்பட்டமே வழங்கிவருதலானும் இவரது மாணவர் சூரதலினர் இலிங்கதாரிகளாகவே இருந்தனானும் இவர்களுக்கன்னடதேயத்தவராக எண்ணுகின்றோம்.

இவர், கொலை மறுத்தல் - வைராக்கிய சாதகம் - வைராக்கியதீபம் - அவினோதவந்தியார் முதலிய நூல்களி னாகிரியமான சாந்தலிங்கசுவாமிக ளிடம் ஞானோபதேசம் பெற்றுக்கொண்டதாகச் “சாந்தநாயகனை” என்ற இந்நூலின ஆசிரியர்வணக்கம் காட்டுகின்றது.

இவரை, அரசன் என உரைப்பதற்கு இவர் காலம் இரண்டுநூற்றாண்டுகளுக் குட்பட்ட தாதலின், இன்ன இடத்திலிருந்த இன்ன அரசன் எனப் பலரு முறிவார்கள். அங்ஙன மொன்றுஞ் சரியாக அறிதற்கு இடமின்மையால் யாம் அதனை எழுதாது விடுத்தோம்.

இவர்தமக்கு பெரிஞ்ஞானோபதேச குருவாக நின்றவன் ஜகதீசுவரிபான பார்வதியே எனத் தாமிய

றறிய நூல்சொரு ஞானத்திருத்தலால், அறுபவ ஞானத்தினை இவர் அம்பிகையின் அருளினால் பெற்றவா என் றற்கின்றோம். வேதாந்த சித்தாந்தங்களைத் தெய்வவருடா லுணர்ந்த இப்பகாணபாவருக்குத் துறவுறத்தி லுள்ள அழத்தத்தினை இவரியற்றிய துறவு முதிய பதினாறு சாத்திரங்களு நன்கு விளக்கும்.

இவர் ஜீவன்முத்தமாக வுளவியகாலத்தில் திருவாரூர் கேரினை ஓடாமல் நிறுத்தின றெனவும், மந்திரவாதியைத் தண்டித்தன றெனவும், திருநீரளித் துப் பின்புடிண்டாகர் செய்தன றெனவும், சமைத்த மீனிற் குழிசளித்தன றெனவும், கருங்கல்லினை புண்ட பத்தின்மீ தேறச்செய்தன றெனவும் இன்னும் பல அற்புதங்களை இயற்றின றெனவும் சீமூதியிருக்கின் றார்கள். பெரியநாயகி அம்மையை உட்பாடித்து அம்மஹாதேவியைத் தமது ஞானகுருவாகக் கொள்ளும் ஆற்ற லுடையவருக்கு இவைபோன்றன அற்பத்தினும் அற்பமான காரியங்களுதலின் நாம் அறவர்களை ஈண் டொத்திலேம்.

சிலர், மகாபாஜா என நூலாசிரியர்கூறியுள்ளன அவனாயே யென்று கருதுகின்றார்கள். அது எனறும் பொருந்தாதவிஷயமேயாம். இவ்வறத்தி னிழி பிணையுந் துறவறத்தி னுயர்வினையும் விளக்கிக் காட்டுவான் இத் துறவு நூலினைக் காலியமாகப் பாடியதே யன்றித் தற்புகழ்ச்சியாக வுரைத்ததன்றும்

இவர் விதேகமுத்தரானபின்னர் இவர் சீடர்கள் விருத்தாசலத்தில் இவருடனேயே சமாதயிலமைத்து நித்திய பூசை செய்துவருகின்றார்கள்.

இன்ன வருஷத்திற் பிறந்தார் இத்தனை வருஷ மிருந்தார் இன்ன இன்ன இடங்களில் யாத்திரைசெய்தார் என ஒன்றும் சரிவர உரைத்தற்கு ஆதாரங்கள் காணப்படவில்லை.

விருத்தாசலத்தினையும் அவ வாலத்தி லெழுநதருளியிருக்கின்ற பெரியநாயகியாரையும் சிந்தனை செய்யும் திறங்கேட்கப்படுதலால் இவர் தம் துறவர நிலையைக் காத்தது விருக்காசலத்திலிருந்தே என்று அறிகின்றோம்.

இவ் பிரவித்திபெற்ற ஞானபாஹுவாய் விளங்கியாங் கிவர் மாணவரும் திருப்போரூர் சிதம்பர சுவாமிகள் எனப் பிரவித்தி யுடையவராய் இப்பொழுதிருக்கும் போரூர்க் குமராலயத்தினை அமைத்தனர். சந்திதிமுறை முதலிய அநேக நூல்களும் இயற்றியுள்ளார்.

உலகபிடித்தரான குமாரசேவரர்சரிதம் குன்ற லிட்ட விளக்கெனக் குவலய மெங்கும் பரவிரிந்த தீர்தலின் விரிக்காதுவிடுத்தாம்.—சுபம்.

ம. தி. பா.

[கௌ-ம் பக்கம் ௯௯-வது 'சாயுன'.]

“கனயாம் யாழ்ப்பாணத்தின் கப்பலோட்டம் பேரல”
 ஸ்ரீனி ஒருசாமார், யாழ்ப்பாணத்தின் கப்பலோட்டத்திலே இக்
 கனா மறைந்தவுடன் அக்கனையும், அக்கனா மறைந்தவுடன்
 இக்கனையும் குறித்த ஒருவிடத்தில் தெரிதல்போல, சிவ
 போத நீக்கத்தில் சிவபோதமும், சிவபோத நீக்கத்தில் சிவ
 போதமும் தோன்றும் என்றும் கூறவர். இக்கனா யக்தனாகி
 னின் தோற்ற மறைவுகளுண்மையேனும் அதற்குச் சான்ற
 கக்கலும் சிவபோத மாறிய, இந் தூலாகிரிபர் இவ்விடத்துப்
 பூர்வபக்தமாக்கியிருத்தலை “பேதவா திகளெட்டோற் பிரபஞ்
 சம் வேற தெனவே, ஈதகன்ற தலவே” என்பனவாது வாக்
 கியங்கள் நன்குவிளக்கு மாதலின், அநாதி நித்தமான பசு
 பதி பாசத் திறங்களை ஆராய்கார் மதமான போதக்கழற்றி
 யாதிய இவர்க் கிவ்விட முடன்பாடன்றாதலின் அவ்வுரை
 பொருந்தாதென்க.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சா த் து க வி க ள்

இவை,

இந்நூல் உரையாசிரியர் மாணவராகிய

கோவிந்தசாமிமுதலியாரவர்களால் இயற்றியன.

கொச்சகத்தலிப்பா.

சோறு நக்குமர தேவனார் செபியரு

ளோளேறு மகராசத் துறவென்னை மெழிநூற்கு

நோறு முறையொன்றை நவகுரலன் செயவந்தை

வேறும் பலமுறையாப் பெருக்கியளித் தானன்றே.

அத்தகையோன யாவனெனி வருந்தொண்டை நன்னாட்டி
னுத்தமமார் குணங்கள்பல வுறுபேளாண் குலமலைமேல் [ன்
வைத்தடிவழில்விளக்கென்னவயங்கிசைகொள்பெரும்புகழா
வித்தகனார் மயிலேதனை விளங்கிடமாக் கொளுமாண்பன்.

சண்முகமென் டாலகமெலாந் தகவுரைக்கும் புலவனிடை
மண்மிசையிற் பலநூல்கள் மாண்புறக்கேட் டொளிர்புலவ
னுண்மிசையிற் சிவனடியை யுறவேத்தி யளகையன்போ
லெண்மிசையார் திருமயிலே யிராமலிங்க வெழில்வேளே

மு க வு ளை.

கடல்புடை யுடுத்த நெடுகில் வளைப்பிற் பிறந்து
 மிறக்கும் பெருந்நாய் ரெய்திச் சகீடச்சகலெனத் தகை
 தலிமாறாகின்ற எழுவுகைத் தோற்றத் தீயையுபிட
 யுயிர்களுட் சாலச் சிறந்தது பக்கட் பிறப்பேயாம் ;
 ஆப் பிறப்பினை யடைந்தும் றுள்ளெ மென்னுங் தருள்
 சேற்றுட் சிக்கி வருந்துவதனால் யாதொரு பயனுந்
 தராதென்பதை விளக்குகான் ஆசிரியர் குமாரதேவர்
 பெரியநாயகியார் திருவுருள் வளம்பத்தால் செய்து
 ள்ள மகாமாஜா துறவு என்னும் நூல் தக்கதாதலா
 னும், இந்நூலிற் பயிற்சிபுடைபா ருக்கு முவேடனைத்
 துன்பங்களு மொழிந்து ஞான முதயமாகித் துறவுந்
 பெய்திச் சற்குருவினைத் தேடி யடைந்து ஞானோப
 தேசம்பெற்று நித்திசய வின்பத்தினை யெய்தற்குள்ள
 நன்மாரிக்கங்கள் நன்குபுலப்படு மாதலானும், கற்
 றோர்க்கன்றி மற்றைமோர்க்கும் சுதுபகாரமாமா றிதற்
 கொரு பொழிப்புரை எவியநடைபி லெழுதுதல் நல்
 மெனக் கருதி இப் பொழிப்புரையை எழுதினேன்.
 உபகாரங் கருதி எழுதியுள்ள இச் சிறுநூலில்
 எவ்விடத்திலேனும் அவதூறு வயத்தால் முரண்கள்
 காணப்படுமாயின், அறிஞரவைகளை மன்னிக்குமாறு
 கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

உ

சூருவேதுணை.

தமாநுநேல ரநுள்கீழையித

சாத்திரங்கள் பதினாறனுள்

முதலாவது

மகாராஜா துறவு

மூலமும் உரையும்.

பாயிரம்.

கணபதி முதலிய ஐவர் வணக்கம்.

எழுசீர்க்கழிநெடில் விருத்தம்.

அம்மங்கள் பரவுந் திருமுது குன்றி
லாழத்துப் பிள்ளையைச் சிகரிக்
சூமரசற் சூருவை யிமகிரி ராஜ
சூமார்பாம் பெரியநா யகியை
மூலமொ மொருங்கே யகற்றிடு முக்கண்
முதல்வனைச் சாந்தநா யகனை
நமதெணப் படியே முடிந்திடத் தினமு
நாடிநின் றிறைஞ்சிவாழ்த் திடுவாம்.

(இதன் போதல்.) தேவர்கள் (என்றானும்) துதிக்கின்ற ஸ்ரீவிருத்தாசலத்தில் (எழுந்தருளியிருப்பின்ற) ஆழத்துப்பள்ளியார் என்னும் திருநாமத்தினையுடைய மூத்தபிள்ளையானையும், கோபுரதுவாரத்தி லெழுந்தருளியுள்ள சூடாசலவாயியாகிய குமாரசாரியனையும், பர்வதராஜபுத்திரியாகிய பெரிய நாயகியப் பையனையும், ஆணவர்-காமியம்-மாயை என்னும் மீண்டும் பலங்களுடைய ஏககாலத்திலகற்றவல்ல மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமானையும், சாந்தலிங்கசுவாமிகளையும், கும்புடைய பகோ வீதம் நிறைவேறும்பொருட்டு, நான் தோறும் தியானஞ்செய்து உதிரில் நின்று ததிப்போமாக, என்றவாறு.

ஆசிரியர் ஆன்றோ ரொழுக்கத்தை யுதசரித்து நான் மூத்தது உரைக்கற்பாலவனவான் § “வாழ்த்து வணக்கங்க ளுடையவந்தாரித்தேசம்” என்னும் மூலகை மங்கலங்களுள் நமஸ் காரரூபமென்னும் மங்கலமாக ‘இறைஞ்சி வாழ்த்திடுவாம்’ என்றார். நிஷ்பம்யோஜனமாக வணங்காமல், பிரயோஜனங் கருதி வணங்கினானே விளக்க ‘நமதெண்ப்படியே முடிந் திட’ என்றார். ப்ராரம்பத்தில் மாத்மிரம் தேவதா தியானம் செய்து விட்டிவிடாமல், நூல் நிறைவேறங்காறும் மேற்குறித்த தெய்வம்-குரு என்னும் இவர்களைச் சிந்தித்தவண்ணமே இந் தூலெழுதுவேம் என்பார், ‘தினமு-காடிநின்றிறைஞ்சி வாழ்த்திடுவாம்’ என்றார். திருமுதுகுன்றமானது பரமேசுவ

§ வேதாந்தகுடாமணி.

ன வழங்குதருமியிருக்கின்ற புண்ணிய ரூபமான கோயிலாக
வுள்ளதாதலால், தேவர்கள் வழிபடுகின்றனர். இதற்கு,

வண்ணமா மலர்கொடி வானவர் வழிபட

வண்ணலா ராயிழை யாரொடு மமர்விடம்

விண்ணின்மா மழைபொழிந் திழியலென் னருவிசேர்

திண்ணிலார் புறவணி திருமுது குன்றமே.” என்னுந்
சுமிதவேதமே சான்றாகும்.

பரமசாரியப் பெருந்தகையார் பிரமஞான போதகர்க
ளான குருமார்களுட் சிறந்தவராதலால், குமாரசுவாமியை
குமாரசற்குரு’ என்றார். இதனை,

பாவருக்கு மெப்பொ ருட்கு மின்பமெய்த நின்றவர்

மூவருக்கு மின்புறுத்தி மூவிரு திறத்தருந்

தாவிலின்ப டெய்தநின்ற தத்துவத்த னென்பவா

லோவினிலின்ப வருவமான வொலிகொள்குமா வீசனை”

என்னுந் தணிகைப்புராணத்தா னுணர்க.

பார்வதிதேவியாரென்று விளக்க, ‘இயகிரிமாராஜ குமாரி
யாம் ஓபரியநாயகி’ என்றார்.

மற்றைய ஆசிரியரைப்போலாது, ஏககாலத்தில் ஆன்
மாக்களைத் தன்னடிநிழலில் பக்குவகாலத்திற் சேர்ப்பவர்
என்று குறிப்பிக்க ‘மூமலமு மொருங்கே அகற்றிடுமுக்கண்
முதல்வன்’ என்றார்.

திருமுதுகுன்று என்பது நடுநாட்டின்கணுள்ள ஒரு
சிவஸ்தலம்.

“இடகிரிராஜ புதல்வி” என்பதன் வரலாறு.

மீடமதேவனது மானத புத்திரரி லொருவனாகிய தன் தனது தவப்புரவ்யியாகப் பிராட்டியார் அவதரிக்கக் கண்டுமென்று பலகாலம் அருந்தவஞ் செய்திருந்தனன். அங் வாறிருக்கையில், சிவபிரானது கட்டளைபெற்ற உபாதேவி யார் காவிரிநதியிற் கமலாசனத்தின்பேரில் வலம்புரிச்சங்க உடிவாய்ச் சிவ நாமங்களை யுச்சரித்தக்கொண் டிருக்கண். மாசிமாதத்தில் மகநக்ஷத்திரத்தில், தக்கன் தன்மனைவியாகிய வேதவல்லிபுடன் ஸ்காஷஞ்செய்து திரும்புகையில், இன்ற வியாரது வலம்புரிச் சங்கவடிவைக் கண்டு கைகளிற் குறுகி, அது குழந்தைவடி வேற்றமையாற் களித்து, அருகிருந்த மனைவி கையி லளித்து உடன்கொண்டு தனது தக்கா, புரியை யடைந்தனன். வேதவல்லி, அம்ஹமயானா வணர்த்து வந்தனள். பிறகு தேவியார் தவஞ்செய்து சிவபிரானை மண் ண்து திருக்கலை யடைந்து வீற்றிருந்தனர். இஃ திங்ஙன மிருக்க.

பின்பொருகாலத்தில் தக்கனா வியற்றப்பட்ட மாகத்து ங்குத் தன் மாமனாகிய சிவபெருமானை அழையாது கர்வீ த்திருந்ததை, திருக்கையாயகிரியில் சிவபெருமான் திருவோ லக்கங்கொண் டெழுந்தருளியிருக்கையில், அவரது வாமபூ கத்திலிருந்த பிராட்டியார் உணர்ந்து சிவபெருமானை வுண் டி “தேவீனாப் பணியாத தக்கன் புதல்வி யென்பதை யும், அதனா லாகிய தாக்ஷாயணி என்னும் பெயரையும், அவ

ஞல் போஷிக்கப்பட்ட உடலையும் இனிச் சகிக்கவில்லை” ஆதலின் மாற்றியருளவேண்டும்” என வேண்ட, சிவபெருமான் திருவுளத் தேர்ந்து “நம்மிடத் தன்புள்ள இமகிரி ராஜனும் கின்னைப் புத்திரியாகப் பெறுதற்பொருட்டு அவ் விமாசலத்துள்ள ஓர் தடாகத்தருகிற் பெருந்தவஞ் செய்கின்றனன். ஆதலின் நீ அவன்பாற் செல்க” எனப் பணிக்க, பிராட்டியார் சென்று அத் தடத்தில் அலர்ந்த ஓர் தாமரைத் தவிகின்மேல் பிள்ளைமைத் திருக்கோலங்கொண் டெழுந்தருளி யிருந்தனர். அவ் விமையபர்வதவரசன் அது கண்டு அடங்கா மகிழ்ச்சிகொண்டு பாடிப் பணிந்து தனது அங்கை டாற் றுங்கி அவ் வருமைக் குழந்தையைக் கொண்டுசென்று தனது மனைவி மேனையாரிடம் கொடுக்க, அவ் வம்மையார் மகிழ்வு மிகிந்து அக் குழந்தையை வாங்கிப் பாலூட்டி வளர்க்துவதனர் என்பது புராண சரிதம். (க)

குரு வணக்கம்.

மறைமுடி வதனில் விளங்கிடு மொளியே
மனிதரைப் போலவந் தெனது
சிறைதவிர்த் தாண்ட சிவப்பிர காச
தேசிகளா றன்னைமற் றவன்ற
னறைமல சடியைப் போற்றிடுஞ் சாந்த
நாயகன் றன்னைமற் றவன்ற
னிறையருள் பெற்ற பழகிமா முனியை
நெஞ்சினு ளிருத்தியே பணிவாம்

(இ-ன்.) வேத அந்தத்தில் பிரகாசிக்கின்ற ஷோதி
சொருபுமான பிரமமே மனிதவுருவத்தோடு வந்து என்னு
டைய பந்தத்தை நிவர்த்திகொய்து வகித்த சிவப்பிரகாச
னென்னுந் திருநாமத்தினையுடைய ஞானசாரிகளையும், அச்
சிவப்பிரகாச தேசினேது தேன்பொருந்திய தாமரை மலர்
போன்ற திருவடிகளோத் துதிக்கின்ற சாந்தலிங்க சூரபாயம்
யும், அச் சாந்தநாயகனது பூரணகடாக்ஷத்தைப்பெற்ற பழநி
சுவாமியையும் மனத்தில் வைத்து வணங்குவாரம். ஏ-று. (உ)

ஆழத்துப் பிள்ளையார் துதி.

அறுசீர்க் கழிவெடிலடி யாகிரிய விருத்தம்.

தொய்யின் முலைக்கோடி ரண்டுகவால்

றுதிக்கை மூன்று விழிதுரிசிந்

றுய்ய சைவ முதன்மதமுந்

துலங்க வருமொண் பிடிபுகை

முய்ய வுதவு மொருகவிறறை

புலவா விருத்த சைலத்தின்

வையம் பரவு மாழத்து

வாழைங் கரண மனநனைவாம்.

(இ-ன்.) சித்திரமெழுதப்பெற்றுள்ள தனங்களே கொம்
புகளும், இரு தொடைகளே தம்பிக்கையும், முக்கண்களும்,
குற்றமில்லாத் சைவமுதற்சமயங்களாகிய மதங்களும் லீலங்
கும்வண்ணம் எழுந்தருளுகிற ஒள்ளிய பார்வதி தேவியா
ராகிய பெண்யானை, பிரபஞ்சவாசிகள், ஈடேறும்படிப் பெற்

நருங்கிய ஒப்பற்ற (யானையாகிய) கெடாத விருத்தாசலமென்
றுந் கிருத்தலத்தில் உலகமெல்லாம் வணங்குகின்ற பாடா
னத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற ஐந்து திருக்கங்களை யுடைய
விநாயகப்பெருமானை மனத்தால் வணங்குவோம். ஏ-று. (௩)

‘சைவசமயமே சமயம்’ எனத் தாயுமானவரும், ‘சைவ
த்தின் மேற்சமயம் வேறில்’ எனப் பிற பெரியோரும் கூறி
யிருத்தற் கொப்ப, இவரும் “தாய் சைவம்” என்றார்.

விருத்தாம்பிகை துதி.

எழுத்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.
இருட்சலி வலியின் ஞானநன் னெறிசு
லிறந்துயிர் கொடுநெறி மேவி
மருட்கொடு கலங்கா வகைகலி யென்றும்
வந்தணு காப்பதி தன்னிற்
றெருட்சத்திக் கருணை யுருவதாய் நின்று
தெளிவிக்கு மிறைவியெங் குருவோ
ர்ருட்கடல் பெரிய நாயகி யுலகுக்
கனைமுதல் வியைப்பணிந் திடுவாம்.

(இ-ள்.) அந்தகாரமான அஞ்ஞானத்தின் வல்லபத்தால்
அறிவுருவமான நல்ல சன்மார்க்கங்க்த ளழிந்து ஜீவகோடிகள்
தீயவழியிற் சென்று மயக்கம்பொருந்திக் கலங்காதிருக்கும்
வண்ணம் (முகாலத்திலும்) அஞ்ஞானம்வந்து பொருந்துத
லில்லாதவிருத்தாசலத்தில், ஞானசத்தியான மனோன்மணி

யும், கிருபாசொருபியாகச் சகளிகரித்து வந்துநின்று அடிய வந்தாருக்கு ஞான அஞ்ஞானங்களை விளக்குகிற தலைவியும், எனது குருவும், ஒப்பற்றிருடாடிமுதல்தரமும், பெரியநாயகி யென்னும் திருநாம முள்ளவளும், உலகங்களுக்குத் தாயும் தலைவியுமாகவுள்ள விருத்தாபிசையம்மை வணங்குவார்.

விருத்தாசலத்தில் எழுந்தருளியின்று அடியவர்கட்கு அருள்புரியும் பரதேவதையான பெரியநாயகி அம்பையாராத் துதிக்கப்படுகிற இத் துறவுநாடாமிரிமராகிய பூரீ குமாரதேவ சுவாமிகள் அப்பிகையைத் தொடர்ந்தீர்; கிருபாசொருபி எங்கு; அருட்டடல்; பெரியநாயகி; உலகுக்கு அன்னை முதல்வி என் எழுவரைக் காரணக்குறிப்பருணர்த்தி வணங்கி நின்றனர்.

இகபரபோகவிராக முடையவர் னாயுத் தம்மையுந், தலை வனையும் அறியல் தப்புவிவார்களாய் இங் விஷயினால் நிரதி சயவிற்பாநுபவ பெயர்நின்ற முழுட்க்களுக்கு ஸ்திரமான விராகவந்தியை உத்தேசித்த ஒப்பும் உயர்வு மற்றவளுகிய ஒருவன். அதாவது, தன்னிசரில்லாத் தலைவனாகிய மகாரா சன், ஒத்த அன்பும், ஒத்த அழகும், ஒத்த கல்வியும், ஒத்த குடிப்பிறப்பும் உடையவரை விடுத்த மனைவியையும், அகண் டமான அரசுபோகாதிகளையும், அன்னை தந்தையர்களையும் வெறுத்து பூர்வாதுடோகாகவிருந்த சிற்றின்பங்களை ஃவாந் தாசனபூஷாதிகளைட்டோல வவறுத்துத் துறவுபூண்டு பேரி

ஃவாந்தாசனம்-எதிரொடுத்த அன்னம். பூர்வம்-மலம்.

ன்பமடைந்த தன்மையைச் சிந்திக்குந்தோறும் மந்த மதிநு
ளும் உலகபோகங்களை வெறுத்துத் துறவடையசெய்யும்
அற்புதமான சரிதமுதலிய பதினாறு நூல்களையும் தமிழில்
செய்யும்வண்ணந் தமக்குத் திருவருள் புரிந்த கருணைக்கட
லாக வள்ளவளாதலின், அன்பு மீதுர எழுவகை மொழிக
ளாற் புதூற்றித் துதித்தன மொன்ற

அம்பிகை இயற்கை ஞானமே வடிவமாக உள்ளவளாத
லின், 'தெருட்சத்தி' என்றும், ஆன்மாக்களின் பக்குவத்துத்
கீடாக அனர்கவிட மெய்தி வலியு அருள்புரிபவ ளாதலின்,
கருணையுருபாய்' என்றும் உலகின்தனுள்ள குடிகளின்
குறைகளை அரசனானையை மேற்கொண்ட நிவிர்த்திக்கும்
அமைச்சன்பேரூடாக, தனக்கு மேலாகாந் தலைமைப்பொரு
தின்றித் தானே, முதன்மையானவளென்ற விளக்குவான்,
"இறைவி" என்றும், பிற ஆன்மாக்களின்வபாட்டி மாணக்
காட்டி மான்விடிப்பா மெய்துபாறு மணிதவருவுடனே யெய்தி
நின்று (அல்லது, மனிதர்சனாகிய குருமூர்த்திகளின் உள்ளி
டத்திலுநின்று) உபதேசிக்குபாறன்றிப் பெரியநாயகி என்
னுந் திருப்பெயருடன் யெய்தி உண்மையாக நின்று உபதே
சம் செய்தன பாதலின் 'எங்குரு' என்றும், தமது குரவனை
இறைவனை எனக் கூறுதல் வழக்கமாயினும், அது உண்மை
யிற் சிற்சிலவிடங்களில் முரண்பட்டவுங்கடும்; இவர்க்கு அங்
வண்மன்றி உண்மையில் இறைவியே குருவாதலின் உள்ள
படி யுணர்த்தார். இவன் உண்மையான திருவுள்ளம் ஆன்மக்.

கூடு இரகசித்தல்வேண்டுமென்கின்ற தயக்கவே உள்ளததலின், 'ஒரு அருட்கடல்' என்றும், திருமகள் முதலிய எல்லாரினுஞ் சிறந்தவளாதலின் 'பெரியநாயகி' என்றும், நாத்தனாவமுதல் பிரிதிவுத்தகைய மீறாகவுள்ள அனைத்தும் உண்டாதற் கிடனே காரணியாதலின் 'உலகிற்கு அன்னை' என்றும், அநேக புத்திரர்களை யாடய மாதாவினும் அவன் கணவனாகிய பிரதா சிறந்தா முதன்மையுற்று நிற்குமாறுபோலச் சத்தியும் சிவமும், பரிதியும் ஒழியும், பாலும் சுவையும், கடலும் அலையும், தீயும் சூழும்போல வேறுபடாப் பொருளாதலினாற் சிவமே சத்தியும், சத்தியே சிவமும் அன்றி, உண்மையில் இருவகைப்பொருள்க ளிருப்பதாகக் கூறுதல் இஊறுபகூடம் அன்று மாதலின் 'முதல்வி' என்றும் கூறினார். (ச)

சபாநாயகர் துதி.

திங்கனார் சடையிற் கங்கைநீர் துணைபபா
திருந்திழை யுமையுளங் களிப்பப்
பொங்கரா வொடுநற் புனிமுனி வர்கண்மரீர்
போதய னமரர்கள் போற்றத்
துங்கநான் மறைக டுதித்திட வைந்து
தொழில்விநிந் திடப்பொது வதனிற்
செங்கழ லீதிர நடஞ்செயும் பொருளைத்
தினம்பணிந் திடரொழித் திடுவாம்.

தி-ள்.) சந்திரன் பொருந்திய சடையின் கங்கையில்
மானது ததும்பவும், செவ்விய ஆபரணங்களை யணிந்த உயர்
பீதவியார் மனமகிழவும், சீறிகின்ற பாம்புருவமரீன பதஞ்
சலி, வியாக்கிரபாதர் என்னு மிரண்டுமுனிவர்களும், திருமா
லும், தரமரைமலரிவிருக்கின்ற பிரமதேவனும், (மற்றைத்)
தேவர்களும் ஆதிக்கவும், பரிசுத்தமான நான்கு வேதங்கடும்
ஆதிக்கவும், (சிருட்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம், அதுக்கிர
கம் என்னும்) பஞ்சகிருத்தியுங்கள் நடக்கவும் திருச்சிற்றம்ப
லத்தில் செவ்விய வீரகண்டை முழங்கும்வண்ணம் ஆநந்திச்
சாண்டவம்செய்தருளுகின்ற பூரி நடராஜப்பெருமானே நான்
செய்யும் வணங்கித் துன்பத்தை நீக்கிக்கொண்டோம். ஏ-று.

“பொங்கராவொடுநற் பூலிமுனிவர்கள்” என்றது பதஞ்
சலி, வியாக்கிரபாத முனிவர்களை.

பதஞ்சலிமுனிவர் சரிதம்.

கடீராப்தியில் யோகசித்தினை செய்யும் திருமால் ஒரு
நாள் துண்ணென்றெழுந்து “அரகரசங்கர” என்று கிரமேற்
கைகடப்பி ஆநந்தக் கண்ணீர் துளித்து அசைவற்றிருக்கக்
கண்ட அவரது சயனமாயிருந்த ஆதிசேடன் “தேவரீர் அவ்
வாறிருக்கக் காரணம்பாது?” என்று வினவ, திருமால் “எம
நிறைவர் தாருகாவணத்தில் நடித்தருளிய இன்பத் தழுந்தி
னேன்” என, தானும் அந் நடத்தைத் தரிசிக்க விரும்பி அத்
திருமால்பால் விடைபெற்று, திருக்கலையி னொருபுறத் தவ
ஞ்செய்து சிவபெருமானால், அத்திரிமுனிவரும் அவர்மனைவி

அவருடைய மியற்றிய தவத்தால் அவ் வதுருமையின் அஞ்ச வியற்றினேன்றி விழுந்த காரணத்தால் பதஞ்சலி யென்னுந் திருநாமத்தோடு திருத்தில்லை வனமுடைந்து வியாக்கிரபாத முனிவருடன் திருநடனதீரிசனஞ் செய்தருளினார். இவர் சி மீந் தாளும் சர்ப்பவடிவாதலின், இப் பெயர் பெற்றனர்.

வியாக்கிரபாதமுனிவர் சரிதம்.

மத்தியந்தனமுனிவரது தவப்புதல்வராகிய மழமுனிவர் தமது தந்தையார்பால் விடைபெற்றுச் சிப்பெருமானது திரு நடனதரிசனங் காணத் திருத்தில்லைவனத்வையடைந்து சிவா ர்ச்சனைசெய்ய, வண்டுபடுதல் முதலிய குற்றங்க ளொழிந்த மலர் கொய்தற்குப் பொழுதுபுலகுந் சென்று மரங்களே றிற் பனியாற் கைகளுங் கால்களுஞ் சருக்குமே இரவில் கண் தெரியாதே என்று மனம் வருந்த, சிப்பெருமான் அவருக குக் காட்சிபுந்து “யாதுவரம் வேண்டி” என, மழமுனிவர் “சுவாமி! நையும் காஹும் பகிளோலப் பெற்று அவற்றிற் கண்க ளிருக்கவேண்டி” என, இவ்வாறு அவ்வாறே பிரசா தித்துச் சென்றனர். அதுமுதல் அவர் வியாக்கிரபாதர் என்ப பெயரெய்தினர். தாம் விருந்தி வண்ணமே சிவபூசை செய் துகொண்டிருந்து திருநடனத் தரிசித்தனர் என்பதாம்.

பொங்கரா வொடுநற் புவிமுனிவர் என்பதற்குச் சீற் கின்ற அரவும், நல்ல புலியும், முனிவர்களும் என்று கொள்ள னினுமாம்.

ஐந்தொழில் விரிந்திட. இறைவன் திருநடனம் புரிக
ன்று நென்பதனை.

பூமலி கற்பகப் புத்தேள் லீவப்பு
நாமநீள் வலாப்பி னானில் ஁ளாகமும்
ஏனைய புவனமு மெண்ணீங் குயிருள்
தானே வகுத்ததன் தமருகக் கரமே
தனித்தனி வகுத்த சராசரப் பகுதி
யனைத்தையுங் காப்பதன் னமைத்ததைத் தலே
தோற்றுபு நின்றவத் தோல்லுல கடங்குல
மாற்றுவ தாரமு லமைத்ததோர் கரமே
சுட்டிய வினைப்பய ழுனவற்றையு மறைத்துநின்
னாட்டுவ தாகுநின் னுன்றிய பதமே
அடுத்தவின் னுயிர்கட் களவில்பே ரின்பங்
கொடுப்பது முதல்வநின் குஞ்சித பதமே

இத்தொழி லேந்துநீன் மெய்த்தொழில்.”—என்பது
முதலிய ஆன்றோர் திருவாக்குகளானும் சுருதியாதிகளானு
பறிக (6)

சிவகாமியம்மை துதி.

என்றோர் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.
அருளுருவா புயிர்கடமக் கண்ணை யாகி
யஞ்ஞானந் தனையகற்றி யமல் மாகி
உருளிலதாய் மெய்ஞ்ஞான மாகு முத்தி
வாய்த்திடவே காத்தருளி வானே ரேத்த

விருங்கெடவே மினிருமிருங் கழல்க ளார்ப்ப
விதைபுரியுந் திருநடத்தாற் றுனித்து வாழந்,
தெருண்மருவு மஹநான்கும் பரவந் தில்லைச்
சிவகாம சுந்தரியைச் சிந்தை செய்வாய்.

(இ-ள்.) காருண்யமே வடிவாய், லீலகோடிகளுக்கெல்
லாம் மாதாபாதி, அவர்களது அஞ்ஞானத்தை நீக்கி, நீர்மல
மாய், மயக்கமற்றதாய், உண்மைஞானவடிவாயுள்ள மேகக்
த்தை அடையும்பொருட்டு உபகரித்துகின்ற, தேவர்களெல்
லாம் துதிக்க அந்தகார மொழியும்வண்ணம் விளங்குகின்ற
பெரிய வீரக்கழல்கள்முழங்க இறைவனாற் செய்யப்படுகின்ற
திருநடனத்தால் மகிழ்வடைந்து, அறிவுமயமான நீன்கு,
வேதங்களும் துதிக்கின்ற சிதம்பரத்தைத் திருக்கோயிலாகக்
கொண்டுவாழ்கின்ற சிவகாமசுந்தரியைத் தியானிப்போடாக.

ஆன்மாக்களுக்கு கறுக்கிரகம் புரிதலையே பெரும்பொரு
ளாகக்கொண்டு ஸ்ரீ மஹாகைலாயத்தே எழுந்தருளியிருக்
கின்ற ஸ்ரீ மஹாசதாசிவப் பெருமானே மும்மல ஸத்தர்க
ளான ஆன்மாக்களை மகிழ்க்கும்பொருட்டு சிதம்பர ஷேத்தி
ரத்திற் சபாபதி என்னுந் திருப்பெயர்பூண் டெழுந்தருளி
யிருக்கின்ற நடராஜருடைய பஞ்சகிருத்தியத்தில் வைத்த
நோக்க முடையவரும், அம் மஹாசதாசிவனார் கொண்ட
கோலத்திற் கேற்பத் தாமும் சிவகாமசுந்தரியாய் ஆன்மாக்
களைப் பிறவிப் பெருங்காட்டினின்றும் விலக்கித் திருவுடி
சிமலாகிய பட்டினத்தே சேர்க்கு நோக்குடையளாய் நிற்கு

யென்பனளான மனோன்மணி யென்றும், இவளுருவம் கருணைப்பிழம்பே என்றும், அதற்குச் சான்று தம்பேரல்வனா 'லந்தாண்ட திறமே' யென்றும் என்னும் பேரறிவாள சதலின், 'அருளுருவாய்' என்றுதொடுத்துக் 'கனித்து வாழும்' என்று முடித்தார்.

சிவகாமசுந்தரி - சிவத்தாற் காமிக்கப்பட்ட சுந்தரி; சிவத்தைக் காமிக்கிற சுந்தரி என்னும் இரண்டு முதலாகப் பல பொருள்களையுந் தாரிற்றும். சிவத்தாற் காமிக்கப்படுகிற சுந்தரி யென்பதே சத்தன் சத்தி என்பவர்களின் உண்மைத் திறமறிந்த ஞானி என்ற கொள்ளற்பாலதும், ஏனைய சிறந்த கொள்ளற்பாலவுமாம். ஏனெனில், ஒருவன் தனது ஆற்றலி னிடத்து லக்ஷிய மற்றவனாக வெந்தாளுவிரான். அங்ஙனமே இறைவன் தனது கருணைத்திறமாகிய பேராற்றலினையே சத்தியாக அமைத்துளான் என வேதாநம புராணேதிகாசங்கள் கூறுகின்றன.

முக்கி யென்பது, அநர்த்தநிவிர்த்தியா லுண்டாகும் ஆனந்தபிராப்தியே யென்றும், — அஞ்ஞான நீங்கியபொழுதுண்டாகும் மெய்ஞ்ஞானமே யென்றும், — பந்தநிவிர்த்தியடைதலே பென்றும், — பந்தநிவிர்த்தி யடைந்து சிவமாதலே யென்றும், — அப்பி லடங்கிய உப்பென இறைவனிலடங்குத லென்றும் இன்னும் பலவிதமாகவும் உரைக்கின்றார்கள். அஞ்ஞானக் கழற்றியி லுதயமாகின்ற மெய்ஞ்ஞானமே முத்தியென்பது இவ்வாசிரியர் கருத்தாதலின் “அஞ்

ஞானந் துனையகற்றி யமலமாகி-மருளிலதாய் மெய்ஞ்ஞான
மாகுமுத்தி” என்றார்.

அஞ்ஞானந்தனை யகற்றலாவது, அகங்கார மமகாரங்
களை ஒழித்தல். அகங்காரம் நானென்பது ; மம்காரம் என
தென்பது. இது ஆன்மாக்களுக்கு இருவினை ஒப்பும், மல
பரிபாகமும் வந்தனான்று ஞானசத்தியா லியற்றப்படுங்
கிரியையாம். முத்தியானது அஞ்ஞானஞ் சந்தேகம் விப
ரீத முதலிய மயக்கங்களி னின்றும் வேறுபட்டதாய்த் தரு
க்க யுத்திகளா லகற்றவியலாது உண்மையறிவேவடிவமாய்ப்
புடவிட்ட பொன்போல அழுக்கற்றதாய் விளங்குவதொன்
ளுகலின், ஆசிரியரும் ‘ அமலமாகி - மருளிலதாய் மெய்ஞ்
ஞான மாகுமுத்தி’ என்றார். (சு)

விநாயகர்துதி.

கலிவிருத்தம்.

செக்கர் பேரன்றொளிர் முக்கட் சிலம்பினை
மிக்க பேரருள் வேலையை யோர்கொம்பு
றக்க வன்பர்க் குதவுந் தருவினை
யிக்க தைநிறை வேற விறைஞ்சுவாம்.

(இ-ள்.) இந் தூல் இடையூறின்றி நிறைவேறுந் பொரு
ட்டு, செவ்வானிம்பேர்ன்ற திருமேனியையும், விளங்குகின்ற
மூன்று கண்களையும் உடையவராய்த் தன்னையடைந்த பக்கு
வர்களுடைய அன்பர்களுக்குத் தமது ஏகத்துத்தால் உயர்ந்த

‘விரும்பு அருட்கடலை அளிக்கின்ற கற்பகம்போன்ற விநாயகப் பெருமானை வணங்குகாம். எ-று.

இவ்விநாயகப்பெருமான் பரிபக்குவமுடைய ஆன்மாக்கட்குக் கருணைபுரியுந்திறங்காட்ட அவர்தன் திருக்கரத்து ஆன்மாக்களை வருத்திய கயமுகளை வதைத்த கொம்பினை அமைத்துளார். இப் பெருமானுடைய திருவுருவ தரிசன முடையார் அவர் கரத்துள்ள பின்னதந்தத்தால் அவர் கருணைத்திறத்தினைச் சால வறிகின்றனர். அவ்வறிவினா லவர் கள் வீக்கினடின்றி யாவர்களையும் ஆட்கொள்ளும் அம் முதற்கடவுளை நினைத்து ஆநந்தக கடலி லழுந்துகின்றார்களென்று தொனித்தல் காண்க.

தரு வென்பதற் கிணங்கிக் கொம்பென்றார்.

பாரதம் - செளந்தரியலகரி முதலிய நூற்களின் உற்பவத்திற்கு இவ்வாறு கொம்பே காரண மாதலின், ‘மிக்க பேரருள் உவையை யோர் கொம்பாற்றக்க வன்பர்க் குத டுந் தரு’ என்றார் என்னினும் ஆம்.

எல்லாம் காரியமுஞ் செய்யத் தொடங்குகோர் அஃது நிவீக்கினமாக நிறைவேற்றப்பொருட்டு விநாயகனா வணங் குதல் மரபாதலின், இந்நூலாசிரியரும் தாமெடுத்துக்கொண்ட மகாராஜா துறவு மொழிபெயர்ப்பு முட்டின்றி முடி தற்பொருட்டு முதற்கண் விநாயகவணக்கங் கூறினர்.

அதன் வரலாறு.

சூர்வத்திற் கயமுகாசுரன் தான் பெற்றுள்ள வரத்தின் இறுமாப்பாற் பிழைநி தேவர்கட்கெல்லாம் விபத்து செய்து

வர, மதூரக ளதனைச் சகியாதவர்களாகி ஒருங்குகூடிச் சித்
 தக்கமடியுடையலையை யடைந்து நந்திதேவர் கட்டளை பெற்றுத்
 திருச்சர் நிதானத்து ட்டுசென்று சிவபெருமானைத் தரிசித்துத்
 தபக்கு கோந்த குறைகளை விண்ணப்பஞ்செய்து முறைமட்ட,
 “அவன் எம்மை நோக்கி அரியதவஞ்செய்து தேசவர்-அதவர்-
 மணிதர் மிருகங்கள் முசுலிமோரால் இதயாதிருக்க ட்டு
 பெற்றனன். ஆனால் தன தருவாகி இருமோரால் இதய
 திருக்க வரங் கேட்டாளிலன். நாம் மாறுபட்ட திருமேனி
 யாக யானைமுகத்தோடு சென்று அவனை யடக்குடோம்”
 என்றவர்கட்கு விடைகொடுத்த தனுப்பி, பார்ப்பதி தேவியா
 ருடன் அப்பர்வதத் தருகிலுள்ள சித்திரச்சாலையையடைந்து
 அங்கு விச்சுவகன்மனால் எழுதப்பட்டுள்ள பந்திரகடிவர
 கிய சித்திரங்களைப் பார்ப்பதிதேவியாருக்குக் காட்டி “பெண்
 ணே! முதலிலுள்ள பிரணவாகாரமாகிய இரண்டு யானைக
 ளில், முற்பட்டது திரிமூர்த்திகளையுந் தந்தது. அஃ தெய்
 வடிவம். அடுத்த சத்திகள் மூவரையுந் தந்தது. அஃ துண்டடி
 வம். ஆதலின் யாம் அப் பிரணவச் சித்திரங்களைப் படிவ
 மாகுதும்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருள, உடாதேவியாரு
 அக் கருத்துக் கிசைந்தனர். அப்பொழுது இறைவர் ஆங்
 கோர் திருவிளையாடலைச் செய்ய, அதனா லப் பிரணவவடிவ
 த்தினின்றும், விநாயகர் திருவவதாரஞ் செய்தனர். பிறகு
 விநாயகரைக் கைலையையிற் கொண்டுவந்து மகுடஞ் சூட்டி
 “உன்னை வணங்கி யுன தருள்கொண்டு செய்யுங் கருமங்
 களை நிறைவேற்றவும், வணங்காது செய்யுங் கருமங்களைத்

வித்தகம், உனக்கு வித்தினவிநாயக னெனப் பெயர்தா
 டீதாம்” என்று திருவாய்மொந்தருளி, தேவர்களைப் பார்த்து
 “இவன் நமது மூத்தபிள்ளை ; இவனை எம்மைப்போன் றுப்
 சரியுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டருளினார். பிறகு தேவர்
 கள் கயமுதினது கொஞ்சதுயர் பொறுது விநாயகக்கடவுளை
 பபாசிக்க. அவர் அம்மகரேனுடி போர்கொத்து அவ னென்
 டைக யாயுதங்களானு மிறவாதவ னுதலின் தமது கொம்பை
 யொடித் தெறிய அவன் பெருச்சாபிவடிவாயினன். அதனை
 விநாயகர் பாசனமாகக் கொண்டனார் என்பது பரமன டர
 கூற.

(3)

சுப்பிரமணியர் துதி.

அறசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

கழகமழ் காயகூந்தற்

கனிமொழித் துவர்வாய்த் தெய்வர்

பிடிதனக் கோட்டால் வன்றிப்

இண்கொடி படநஞ் செய்ய

பிடிபுகழ் புயமாங் குன்றிற்

பாயவண் கழுநீர் நீப

மடலவிழ் செழுந்தார்ச் செவ்வேண்

மலரடி வணக்கஞ் செய்வாம்.

(இ-ள்.) மணம் வீசுகின்ற கரிய கூந்தலினையும், மூது
 ரமான மொழியினையும், செந்நிறம்பொருந்திய வாயினையும்
 உடைய தேவயானையினது தனமென்னும் கொம்பின்வழி,

வள்ளி யென்றும் பெயரினையுடைய பெண்கொடி படரு
கின்ற செவ்விய உலகம் புகழுகின்ற புயமாகிய மலைகள்
அகன்றவளவிய இடழினையுடைய செந்தமிழ்நீர்மலர்களாலும்,
கடம்பு மலர்களாலும் கட்டப்பட்ட செழுமையான மலை
களே யணிந்துள்ள குமார்க்கடவுளின் திருவடிகளை உணர்
குவாம். ௭-று.

தனக்கோட்டின்யழி வள்ளிக்கொடி படருகின்ற பயக்
குன்று என நயம்பட யுரைத்தமை காண்க. (அ)

அடியீடுவா் துதி.

கீழுநீர்க் கழிகெழவடி யாகிரிய விருத்தம்.

வண்டுழா யலங்கன் பாயவன் மலர்மேல்

வதிந்தநான் முகன்மறை யறியாக் [யொருண்
தொண்டவாய்க் கொண்ட விழிக்கழை மொழி
டுடியிடை புமையையோ ரிடத்திற்

கொண்டகோ னருளைப் பொருளெனக் கருதிக்.

குலவிய சாதனந் தரித்து

மண்டிய வடியார் யாவர்மற் றவர்தான்

மனத்தினுஞ் சிரத்தினும் வைப்பாம்.

(இ-ள்.) வளவிய துளவமலை யணிந்த திருமாலும்,
தாமரைமலரை யாசன்மாக வுடைய பிரமனும், வேதங்களு
முணராத கொவ்வைக்கனி போன்ற வாயினையும், 'கயல்
போன்ற விழிகளையும், கரும்பு போன்ற மொழியினையும்,
ஒள்ளிய உகைகைபோன்ற இடையினையு முடைய உமாபிரா

டடிபை இடதுபாகத்திற் கொண்டுள்ள சிவபெருமானது திருவருளைப் பொருளாக மிகவும் கருதி, விளங்குகின்ற விபுதி ருத்திராக்ஷங்கீ ளர்கிய சைவசாதனங்களைத் தரித் துள்ள அடியவர்களையாமர அவர்கள் பாதங்களை மனத்திலும் சிரீத்திலும் வைத்துக்கொண்டோம். எ-று. (க)

அ வை ய ட க் க ம்.

கலிவிருத்தம்.

சுசுரீர்தம் வலியையுந் தடந்தி னாக்கட
கலமும் பின்புனோ டுகழி லஞ்சிதான்
புகழுற விளங்கலே போல விச்சொ
டகைதரு கலைஞர் தூ றனைவி ளக்குமால்.

(இ-ள்.) சுசுரீர்தனது வல்லபத்தையும், விசாலமான அலைகளை யுடைய கடவினது அகலத்தையும், மற்றையர்க ளால் தோண்டப்படுகிற குளங்கள் கிரீத்திபொருந்தும்வண் னம் விளக்குந்தன்மையட்போல், இச்செய்யுட்களும் உய ர்ப்பு டெழுந்திய கலைஞான வல்லவர்களால் செய்யப்பட்ட தூ ல்களை விளக்காநிற்கும். எ-று. (க)

புழுசுந் கழிநெடிவடி யாகிரிய விருத்தம்.

நிங்கனொண் கவிதைத் திகழியந் திணிதோ
புகழ்கடற் றுனைமா ராஜ்
னைங்கண்மா நிலத்திற் றுறந்துவி டடைந்த
விரியவிக் காதையைத் தமிழா

ஸிங்குமா சுவத்தேதா சிசையுமென் றிசைப்படி
 வரைத்தனன் வீடுநக் கேட்டோர்
 சொங்கவிறு பொழிள்கூழ் பழாலை யுறையுள்
 ருமாததே வென்னுமா முணியே.

(இ-ள்.) ஒன்றிய சந்திரவட்டக் குடையையும், ஆச்
 கினாசக்கரத்தையும், விஷங்குகின்ற கடலைப்போன்ற சேனை
 களையும், அழுத்தமான சோள்களையு முடைய மஹாராஜன்,
 அழகிய இடமகன்ற பெரிய உலகத்தில் அரையுமுண்டு முத்தி
 யடைந்த அருமையான இந்தச் சரித்திரத்தை, இங்குள்ள
 பெரியோர்கள் தமிழ் யாப்பினால் பாட்டுநக் கேட்டோர்
 வீட்டையும் வண்ணம் பாடினான். (அவன் யாரெனில்)
 மணம் பிசுகின்ற மலர்கள்விரிந்த பொழிள்கூழ்க்குள்ள வீடு
 த்தாசலத்தில் எழுச்சுருவியிருக்கின்ற குமாரதேவ மென்னும்
 திருநாமத்தினையுடைய மஹாமுனிவன். எ-று. (கக)

அறுசீர்க் கழிகெடிவடி யாகிரிய விருத்தம்.

சிவன்றிரு வருவர் மைந்து
 சின்மய வெழுத்தும் வாழி
 நவந்தரு நீறும் வாழி
 நயனநன் மலரியும் வாழி
 சுவின்றருங் குமார தேவன்
 சூழலினை யிரண்டும் வாழி
 யவன்றிரு வடியார் தம்மோ
 டாருயி ரனைத்தும் வாழி.

(இ-ள்.) சிபபெருமானது திருவுருவமாகிய ஞானரூபமாய் விளங்குகின்ற பஞ்சாக்ஷரங்கள் வாழ்க. புதுமைமையக் தந்திரத்தின் விபூதியும் வாழ்க. கண்மணியாகிய உருத்திராக்ஷரமும் வாழ்க. குமாரதேவரது அழனித்திருகின்ற நுரண்டுத்ருவடிதளும் வாழ்க. அவனது திருவடியர் கூட்டத்தூடன் அரிய எல்லாவயிற்களும் வாழ்க. எ-று.

புது பஞ்சாக்ஷரமானது தன்னொடு பயின்றவர்களைச் சிவசொருபமாகச் செய்தல் அநுபவித்தமாதலின், “சிவன்றிருபுநவாமைத்து சின்மய வெழுத்து” என்றார்.

வேறே எவருடையவேனும் உருவ முணர்த்தும் பீஜத்திற்கு, அநாவது மந்திரத்திற்கு ஞானசொருபம் இயற்கையில்தான். என்னு லென்னின், மந்தையவர்கள் இறைவனான சிபபெருமானை ஒப்ப இயற்கைஞானமுடைய எல்லாமையாலென்க.

.இப்பஞ்சாக்ஷரம் தூவ-சூக்கும-காரணங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு ஒன்றிற்கொன்று மிகுந்த பலசித்தியை அருள்வதாகவுள்ளது. ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரத்தினை ஆசிரியன் முகமாக உணர்ந்து மூன்றணாக் காடிக் கதிகமாகச் செபித்து முறைப்படி சிவார்ப்பணஞ் செய்பவர்கள் சிவசம்புத்துக்களான அணிமாதிமயஹாசித்திகளை ஊழியப்பொருளாகக்கொண்டு விளங்குவர். சகாரமாதியாகவும், சிகாரமாதியாகவும் விளங்கும் மந்திரங்களை முனையே தூவசூக்ஷுமங்க ளென்ப.

ஒவ்வாறமே காரண பஞ்சாக்கரமாகும். அத்து அகார உதார மகார விந்து நாதங்களுன ஐவகையினவாகப் பிரிக்க நின்றவின், அத்துவே காரண பஞ்சாக்கரமெனவும், இதனைமுழுமுத்தர் செபித்தல்வேண்டும் எனவும் சிவாகமங்களில் ஸேட்கப்படுகின்றன.

பிரணவத்தினை காரண பஞ்சாக்கரமாக அறியாமலும் கொள்ளாமலும் வேறொருவிதமாக இருதலைக்கொள்ளியென மற்றொரு மந்திரத்தினைக் காரணமென உரைப்பவர்களும் உண்டு. அன்னோர் அம் மந்திரத்தில் மூன்றெழுத்தே நிலவ தலையும் அது பாசநீக்கத்தில் ஜன்மா பரையின் புருஷாகாரத்தால் (துணையினால்) சிவனை அடைந்து நிற்கும் இயல்பினை உபதேசிக்கு முறையான மந்திரமெனவும் அறிந்தவர் போலும்.

எத்துணைய கல்விவல்லப மாதிய இருக்கினும் சிவத்தினை யடைந்து சீவமாய் விளங்குதற்குப் பஞ்சாக்கரமே இன்றியமையாத பொருளாதலினை பக்குவர்கள் ஓசிரியர் வழித்தாக அறியாதீரார்.

பஞ்சாக்கரமே ஞானசொருப மென்பது, இந்துலாகிரியர் பகஷாதலின், 'சிவன்றிருவெழுத்து' என்றும், 'சின்மயம்' என்றும் உற்றது கூறினார். பூசுக்குறியல்லாத மற்றைக் குறிகளையுடையோர் உலகினருள் போககாமிகளாகவே காணப்படுவார்கள். இவர்களைக்கண்டவுடன் பிறர்க்குப் புளகங்கிதமுண்டாதல், கண்ணீர்வார்தல், கரமுலர்குவிதல் முத

விய ஆச்சரியப்படத்தக்க செயல்களைத் தராரிற்பதொன்றை
முதலினாலும் இதற்கு அத்தகைய இயல்புண்டாதலாலும்
நவந்தரு நீறு' என்றா றென்றும்.

பாசபத்தராய் பிறப்பிறப்பெனுஞ் சலதியுள் தலைதடு
மாறிக் கிடங்கு மான்மாக்களோப் பந்தக்கழிவு முதலியவைக
ளோக் கொடுத்துச் சிவோகமென்னும் அதிசயிக்கத்தக்க நிலை
யில் நிறுத்துவ தாதலால், 'நவந்தரும் நீறு' என்றாரென்றும்,

நீறு-சைவ நீறு, வைணவ நீறு, ஸ்மார்த்த நீறு என
கூன்றியாராய்வார்க்கு மூன்றெனக்காணப்படினும், அந்தந்த
முறைப்படி அணிவார்க்கு அது புதுமைதருவ தொன்றாத
லின், பொதுமையாகவே 'நவந்தரு நீறு' என்றா ரென்றும்,
மூன்றையவை இரண்டும் பரபக்கத்தனவாய் சைவநீற்றி னை
வான புதுமையைத் தரற்பாலதன்மையால், அமைக்களை ஒழி
த்து ஆசிரியந்வந்தருநென்று சைவ விபூதியையே உரைத்
தன ரென்றும், ஏனைய பூதிகள் இந்த விபூதியை யொப்பப்
பிறராலும் சிறப்புற ஆக்கப்படாமையும் இவ்விபூதி சைவ மந்
திர சொருபியாய்ச் சைவமந்திரங்களால் ஆக்கப்படுதலை ஆசி
ரியர் விளக்க 'நவந்தரும்' என்றார் எனவும், இன்னமும்
உசிதமான பாலிதமாவும் பொருள் விளங்கி நிற்கும் என
வும் கூறுமாறு நவமெனு மடைபொலிந்து நின்றல் காண்க.

நயனநன்மணி-நயனத்தி லுண்டான நல்ல மணி.

நயனம் போல்வதான நன்மணி; நயனத்தி லொளி
தரு நிற்பதான கருவிழிபோன்ற நன்மணி என அம்மணியி

னிடத்து அடியவர் கொண்டுநிற்கும் அபிமானத்தினை, அம்
மொழி தேற்றெனவிளக்குதல்காண்க. பஞ்சாக்ஷமும் திரு
நிறும் அருத்திராக்கமுபாகிய இம் முவகைப்பொருள்களையே
மோக்ஷாதனங்களாக யோக்ஷமளிக்கு முதல்வன் தந்த தந்த
லால் அனைவரே அடியவர்கள் அன்பொலி கைக்கொண்டு
நிற்கின்றனர்.

இது தாவுறுலாதலானும் துறவிலும் நீர்த்தயலின்ப
பான சிவசாயுச்சியத்தினை அடைவான் விரும்பி நிற்கும்
சகுதியினர்க் குரியதாதலானும் யோக்ஷ சாதனங்களையுங்
ஆசிரியனையும் அடியவர்களையும் அருயர்களையும் காழ்த்து
சென்க. ஆசிரியனை மெய்க்கடவுளாகக் கொள்ளுதல் இச்
தூலுடையவர்க் குடன்பாடாதலின், கடவுளை மூண்டு வேறு
கடறினா நிலிலையென்க.

தூலாசிரியரான குமாரதேவருடைய பெயர் கேட்கப்
படுதலால், பாயிரமுணாத்தற் குரியாரால் இவ்வாழ்த்துணைக்
கப்பெற்றதென்று கோடல் நலம். குமாரதேவனெனத்தது
முருகக்கடவுளை என்றும், குமாரதேவன் - குமாரனுக்குத்
தேவன் ; அவன் சிவன் எனவும் பலவாறு கூறுவர். இவ்
வாசிரியர் பெரியநாயகி யம்மையின் மாணவராதலால், சுண்
டிவீதே யுண்மையென் னுணாக்க வியலாது. (கஉ)

பாயிர முற்றிற்று.

நூல்.

மூலம் கமினெட்டி யாசிரிய விருத்தம்.

கருங்கிளர் கைமி சாமணி யத்திற்
 பங்கிய முனிவர்கள் சூதன்
 வாய்ப்பாணித் தேத்திக் கதைகன்பற் பவ்வா
 வசூத்துரைத் தலைமகா நாரன்
 ிருக்கதை யெங்கட் சூரைததிலை யதநீ
 செப்பெனச் சுருதியிற் சொல்லுஞ்
 ிருக்கமில் காதையிதிலெனத் தொகுத்துத்
 தோயறக் கேண்மினென் றுரைக்கும்

(இ-ள்.) மரங்கள் விளங்குகின்ற நைமிசாணியத்தில்
 முன்னுசெய்துண்ணு) வாழ்கின்ற செளனகாதி முனிவர்கள்
 (இருக்குமிடத்திற்கு) சூதமுனிவர் (ஒருநான்) வருதலும்,
 (அச்சுனகாதி முனிவர்கள்) அவரை வணங்கித் துதித்து
 சூதே, எங்களுக்குப் பற்பல்விதமான அநேகப் கதைகளே
 யகுத்துரைத்தீர் (எனினும்), இதுகளும் மஹாநாஜனது
 அழகிய சரித்திரத்தை எங்களுக்குச்சொன்னீர்களில்லை. ஆத
 லால், அக்கதையைத் தேவரீர் இப்பொழுது கூறியருளு
 மென்று கேட்கவும், (அச் சூதமுனிவர்) வேதத்திற் சொல்லு
 கின்ற விசாலமான இக் கதையை நான் சுருக்கிக் கூறுகின்
 றேன. நீங்கள் பரிசுத்தமான உள்ளத்தோடிருந்து கேட்டீர்களாக
 வென்று செல்லத்தொடங்கினார். எ-று.

“ • சூதமுனியனைக் குறித்துப் பலர் பலவிதமான அபீப் பிராய முனைக்கின்றன ராயினும், இவர் முந்தாலும் தண்ட கமண்ட வங்களுந் பஸ்ம ருத்திராக்ஷங்களும் உடையவராக இருக்கின்றார் என இவரை வருவரிக்குவிடங்களில் கேட்கப் பதெலாணும், லோமதநர்ஷணரென் நிவருக்கு மற்றொரு பெயரிருத்தலாணும் இவரொருபிராமணரேயாதல்வேண்டும்.

கட்குடி பெரியினு லொருமுறை பலராம னியனை சூத வென் றிகழ்ந்திருத்தலால் கடித்திரிய, பிராமண, ஸ்கி: மத்தினு லுண்டான ஜாதிபென் றுணாகப்படுகின்ற சூத ஜாதியனைச் சேர்ந்தவராயிருப்பினு மிருக்கலாம். சூத்திர வகுப்பினரெனச் சிலர் குழறி வழிதல் இவர்வீஷயத்தில் பெரு அபத்தமேயாம். உபநிடதாதிகளை இவர் முனி வர்கட்கு னாதத்திருத்தலால் பிராமணியமே இவரென்பது ஆன் றீரார் துணிவு. (—)

குழைத்ததன் கிளைத்தே மர்வினெண் கனித்தேன்

குலவிய பலவினற் பலத்தேன்
றழைத்தடு கதலிப் பழமுருத் தடுதேன்

றன்றிரண் டிவஞ்சிபிற் றதும்பி

விழுத்தகு வயலிற் பாப்தர வினையு

மிகுகரு நாடதே சந்தா

னிழைத்தநற் றவத்தா லுயிரெலாம் புரந்தம்

கிருந்தர சாளுமோர் சூர் சில்.

(இ-ள்.) தளிக்கையுடைய தண்ணிய கிளைகளோடு கூடிய தேமாமரங்களிலுள்ள ஒன்றிய பழங்கனின் தேனும்.

வளங்காநின்ற பலாப்பழங்களின் தேனும், தனிழத்துள்ள வாழைப்பழங்களொழுக்குகின்ற தேனும் கலந்து, குளங்களில் நிறைந்து புகழ்த்தக்கீ யயல்களில் (நீருக்குப் பதிலாகப்) போய், அதனால் நெல்விளைகின்ற உயர்ந்த கருநாடதேசங் செய்த நீல்ல தவத்தினால் ஒருமன்னவன் எல்லா உயர்களை யும் ஆங்கிருந்து அரசாண்டு இரகித்தக்கொண்டிருந்தான்.

கலிவீருத்தம்.

மஞ்சம ரிஞ்சிருந்து மாபு ரத்தியுந்
தெஞ்சலி லெண்டிகை யிறைவர் தாடொழுத்
தஞ்சமென் றடைந்தவர் தம்பைக் காத்திகல்
வஞ்சகர்க் காய்க்கா ரஞ்ச மன்னனே.

(இ-ள்.) 'அவன் பெயர் யாதென்றால்), மேகந் தவழ வன்ற, மதிஸ்கூழ்ந்த மாபுரமென்னும் நகரத்திலிருந்து குறை வற்ற எட்டுத்திணைகளும் எல்லா அரசர்களும் தமது பாதுக ளைவணங்க, அடைக்கலமென்றடைந்தவர்களை இரட்சித்துக் கொண்டி-கைவர்க ளாகிய வஞ்சகர்களைக் கோபிக்கின்ற மஹாராஜனென்னும் மன்னவன். எ-று. (ஈ)

அறுசூக் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

கருநிழ லரசு வைகுஞ்

சதமகன் றிருவின் மிக்கா

னுருவினின் மதனின் மிக்கா

னுலீத்தினிற் பலத்த தோளான்

கேருளிலி லரியே தன்னான்
 நேயனாடு ஞிமிறும் பாட
 முருகுடைந் தொழுஞ்ஞத் தானான்
 ஏறவுல களிக்ஞம் வேலான்.

(இ-ள்.) (அவ னெப்படிப்பட்டவனென்றால்), கற்பக
 விருஷநிழலிலிருந்து அரசாளுகின்ற இந்திரனைக்காட்டிலும்
 மிகுந்த செல்வமுடையவன்; உருவத்தில் மன்மதனைப்
 பார்க்கிலும் பேரழகியுடையவன்; நிரண்ட கல்லெலிடப்
 பலமான தோள்களையுடையவன்; பொருமலத்தில் ஆண்சிக்
 கம்போன்றவன்; ஆண் வண்டுகளுடன் பெண்வண்டுகளுடன்
 பாட, தேனுடைந் தொழுகும்படி மலர்மலை யணிந்தான்
 வன்; மூன்றுலோகங்களையும் இரட்சிக்கின்ற ஆக்கினசக்கர
 ந்தையுடையவன். -ஈ.

கேல் என்பது, ஆயுதப் பொதுவசனமாசலால், கேலை
 ஆக்கினசக்கர மென்றும். (ஈ.)

கலிவிருத்தம்.

அரசர்வந் திடுதிறை யளக்கு முன்றிலான்
 முரசுக ளனுதின முழங்கு மன்றலான்
 கரைபொரு திரையெழி கடலந் தீனயாⁿ
 னருவரை மார்பினுன் யாரி மொய்ப்பினுன்

(இ-ள்.) வேற்றரசர்கள் வந்து தனக்குக் கட்டவேண்
 டிய கப்பங்களைக் கொண்டுவந்து அளந்து குவிக்கின்ற தலை

வாயினையுடையவன் ; ஏக்காலங்க ிலும் முரசுவாத்தியங்கள்
முழங்கும் மணவினைகளை யுடையவன் ; கையை மோது
கின்ற நிறைதனை யுடைய கடல்போன்ற சேனைகளையுடைய
வன் ; அழகிய உத்தம ரேகைகளையுடைய மார்பினையுடைய
வன் ; யானையைப்போன்ற பலமுடையவன். ௭-ஆ. (16)

அரசா தம முடிபுழு தவிருந் தாளினு
னெரிதவழ் திகிரிகா யேந்தந் தோளினுன்
ம சுவலர் வலியினை மாற்றும் வாளினுன்
நறுத்திக் கொடையினுன் நிருக்கு நாளினே.

(17-ன்.) வேற்றரசர்கள் மருடங்கள்பட்டு விளங்குகின்ற
(தழும்போடு கூடிய) பாதங்களை யுடையவன். அக்கினி
தொலித்தீக்கொண் டிருக்கிற சங்கற்படையைச் சுமந்த
தோடனை யுடையவன். படைவர்கள் செருக்காடகின்ற
நாளில் பலத்தை ஒழிக்கின்ற வாட்படையினை யுடையவன்.
கற்பகவிருகத்ததைப் போலவும், சங்கநிதி பதுமநிதிகளைப்
போலவும் அனரயாதுகொடுக்கும் கொடையினை யுடையவன்.

அறசூர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

கவாயோ டாட வட்டங் காரிகை யார்கள் வீசப்
பவளவா யரம்பை யன்னூர் பாகடை யுதவ முத்தத்
தவளவா னாகையார் சீதந் தணிநடஞ் செய்ய நின்று
சுவலைய மன்னர் போற்றக் குரைகடற் றீனை சூழ.

(18-ன்.) அழகினையுடைய பெண்கள் சாமரங்களுடன்
ஆலகட்டங்களை வீசவும், பவளம்போன்ற வாயினையுடைய

அமபாசனங்களை யொத்த பெண்கள் தாம்பூல மணிக்குப், முத்தர்ப்போன்ற வெள்ளிய ஒளரிய தந்தபந்திகளையுடைய மாதர்கள் இசையொடுகடைய ஒப்பற்ற நாட்டியாடவர, உலகாளு மன்னவர்கள் இருபுறங்களிலும் நின்றுகொண்டு துதிக்கவும், ஓசையினையுடைய கடல்போன்ற சைகியங்கள் மீழ்ந்து நிற்கவும். எ-று. (சு)

இந்திர னுல யம்போ லீலங்கிய மண்ட பத்திற்
சந்திர மிருக ராசன் சமந்தபூ வணியின் பீட
வந்திருந் தவனி தன்னை மீதுநெறிமுறையிற் காத்தே
யந்தமில் டீபாகந் துய்த்தங் கிருந்திடுமரசர் கோமான்.

(இ-ள்.) தேவராஜனது கொலுமண்டபத்தைப்போல விளங்காழின்ற சபாமண்டபத்தில் அழகிய சிங்கங்கள் சமந்த மலானையின்மீது கொலுவிருந்து உலகத்தை மனாரி துப்படி இரட்சித்து அளவற்ற போகங்களை அறபவித்துக்கொண்ட அம்மாபுரத்தில் வாழ்கின்ற அவ்வரசற்கரசன். எ-று. (சு)

தூமபுடைப் பிறையெ யிற்றுத்
துத்தியீ ராயி ரந்தோட்
பாம்பினுற் பரிக்க லுற்ற
பாரினைப் புரிக்கப் பின்னர்
மேம்படு புதல்வர் நந்தம்
வீறுடை வயிற்றில் லென்று
தேம்படு தெரியன் மார்பன்
சிந்தையா குலங்க ளுற்றான்.

(இ-ள.) துவாரத்தினையும் பிறைபோன்ற வளைவினையும் புள்ளிகளையும் இரண்டாயிரம் தோள்களையு முண்டிய சூத்சேடஞல் சுமக்கப்பட்ட இவ்வுலகத்தை எனக்குப் பின்னர் ஆளுதற்கு உயர்வு பொருந்திய புத்திரர்கள், பெருமையினையுடைய நமதுசிறந்தவயிற்றின்வழி உண்டாகவில்லையே யென்று தேன் ஊறுகின்ற மாலையணிந்த மார்பினையுடைய அம் மன்னவன் மனோவியாகுல மடைந்தனன். ஏ-று. (௬)

கங்கையே முதலா மிக்கக்

கடவுண்மா நதியிற் றேறய்ந்தும்

பங்கயா சனன்மா ற்ங்கட்

பவளவார் சடையூன் றன்னை

யங்கையிற் பூசை செய்து

மதிதிகட் களித்துந் தியிற்

பொங்குமா குதிக ளீந்தும்

பூவலம் வந்துந் தேவர்.

(இ-ள். (அம்மன்னவன் புத்திராபேஷையால்) கங்கை முதலான சிறந்த தெய்வீகமுடைய பெரிய நதிநீர்களில் மூழ்கியும், தாமரையாசனஞகிய பிரமனையும், திருமாலையும், பவளம்போன்ற நீண்ட சடையினையுடைய சிவபெருமானையும், அழகியகையால் பூசைசெய்தும், பரதேசிகட்டு (அன்னமுத லாண்வற்றை) அளித்தும், அக்கினிகளிலுயர்ந்த ஆகுதிகளைச் செய்தும், பூப்பூரதக்ஷணம்செய்தும், தேவர்கட்டு. ஏ-று.

சுடவுண்டாரதிகளாவன :—கங்கை, யமுனை, சரசுவதி, நர்மதை, சிந்து, காவேரி, க்ருஷ்ணவேணி, தாப்பிரதருணி, பாபா, ய.

இவ்வாறான நிருநீதிடுநெற்றியினனாய் ஸ்மிருதிவழி நடப்பவ னாதலின், அயன் அரி அரன் என்னுந் திரிமூர்த்திகளையும் புத்திரலாபார்த்தமாகத் தன்கைகளாற்பூசைசெய்தவன். ஸ்மார்த்தமதத்தினர் திரிமூர்த்திகளைக் காரியேசுவரர்களென்றும் மாயாப்பிரதிவிம்பர்களென்றும் கருதுபவர்கள். (க0)

ஆலயஞ் சாலை யக்கி ராசநர் தனவ னங்கள்
கோலமா றிலஞ்சி கூபங் சூளம்பல செய்து மீரெட்
டேலுமா தானத் தோடே யிரணிய முதலீ றைந்து
சாலநற் றுன மீர்துந் தருட்மெண் ணுஷ்கு செய்துந்.

(இ-ள்.) கோவில்களையும், சாலையையும், பாரம்பர லீகிகளையும், நந்தனவனங்களையும், அழகு பெருந்திப வா லிகளையும், கிணறுகளையும், தடாகங்களையும் அநேகமாக வுண் டாக்கியும், பொருந்திய சோடச மஹாதானங்களுடன் இரணியதான முதலிய உயர்ந்த பத்துவகையான ஸ்ரீல தானங்க ளைச்செய்தும், முப்பத்திரண்டு வகையான தருமங்களைச் செய்தும், ஏ-று.

வழியி னிருமருங்கும் அமைக்கப்பெற்ற சோலைக்குச் சாலை என்று பெயர்:

தானங்கள் பதினாறு வகையினவும், பத்து வகையின வுமாம். அறங்கள் முப்பத்திரு வகையினவேளாம். (கக)

உவம்பல புரிந்து வேந்தன்
 றணையனைப் பூத்த பின்னர்ப்
 பவந்தனைத் துடைத்தேன் மேலாம்.
 பாராநற் பதமு முண்டென்
 லுவந்துசா தககன் மத்தோ
 டொழிவறு கரும மெல்லா
 நவந்தரச் செய்து நாம
 நன்மகா ராஜ னென்றே.

(இ-ள்.) அநேகவிதமான தவங்களைச் செய்து அம்மன்
 னான் ஒரு புத்திரனைப் பெற்றவனாயினான். (புத்திரசந்தான
 முண்டானதால் அவன்) உடனே இனி நான் பிறவியை
 மெய்யித்தேன்; எனக்கு மேலாகிய நல்ல பதமும் உண்டெ
 ன்று மகிழ்ந்து, ஜாதகமர்மங்கள் முதலியனவாவவுள்ள விடா
 மற் செய்யவேண்டிய எல்லாக் கருமங்களையும் விசேஷமா
 கவே செய்து, (அப்புத்திரனுக்கு) நல்ல மஹாராஜனென்று
 நாமகரணஞ் சூட்டி. ஏ-று.

ஒருவனுக்குப் புத்திர னுண்டான லவன் சுவர்க்காதி
 பிண்ணிய லோகங்களை யடைவானே யன்றி மோக்ஷமடைய
 மாட்டான். ஒருவனுடைய பசிப்பிணி ஒழிதற்கு மற்றொரு
 வன் உணவருந்துதல் போலவன்றோ ஆகும் புத்திரசந்தான
 த்தா லுண்டாகிற மோக்ஷம். ஜனங்கள் சொர்க்காதி டீபாக
 ஸ்தானங்களையும் மோக்ஷஸ்தானமாகக் கருதுதல் வழக்கமா
 ளின், மகன்றோன்றின் ஸந்தோஷத்தால் தந்தை பவமொழி

ந்தே ஷென்றான் என்பதனினும், இதற்குப் பிறவியினிற்
றும் நீங்கினேன் என்பதனினும், பரவத்தினின்றும், விடு
பட்டுப் புண்ணிய மிகுதியுடையவ னாகற்குப் புத்திரசன்ன
மொரு காரணமாதலின், பாவத்தினின்றும் நீங்கினே னென்
றான் என்பதே சாலச் சிறப்புடையதாம்.

பவ மொழிதற்கு இருவினை ஒப்பு மலபரிபாகம் சத்திந்
பாதம் குருதரிசனம் தத்துவவிசாரம் ஆத்மாதுபவமாதிய
காரணங்களாம். இவையற்றின் விரிவினை விளக்கமாகட்
பின்ன ருணாக்ருமிடந்தோறுங் காண்க. (கஉ)

கலிவீருத்தம்.

வேத நீதியிற் கூறு வியன்றர

லோத வெண்ணெண் கலையு முணர்த்துவித்.

தேத மற்ற குரவற் கிரணியம். [மோட்ச.

போது மென்னப் பொழிந்தனன் கொண்டல்

(இ-ள்.) வேதமார்க்கத்தில் சொல்லப்படுகின்ற ஞானத்
உயர்குணங்களை அடையக் கற்கின்ற அந்த அறுபத்துநான்கு
கலைகளையும் மேன்மைபெற அறிவித்த குற்றமற்ற ஆசிரிய
ருக்கு மேகத்தைப்போல திரவியங்களை அவர் போதுமென்று
கூறும்வண்ணம் தகையாயாக வளித்தனன். -ஐ-று.

குருகுல வாசஞ்செய்து எல்லாக் கலைகளையும் முந்நா
உணர்ந்த பிரமசாரியானவன் குருதகஷணை கொடுத்துக் குரு
வினை ஸந்தோஷப்படுத்தி ஆசிபெற்றுச் செல்லவேண்டு
முறைப்படி இம்மாராஜனும் கலைகளை யுணர்ந்து பிரமசாரிய

விரதமுடித்து தந்தையாலளிக்கப்பெற்ற மிகுதியான தீர்வி
யங்களைக் குருதகூடினாயாக அளித்து ஆசியும் விடையும் பெற்
றுத் தந்தையிடஞ் சென்றார் என்றுணர்க.

முடத்தெங்கு, கழற்குடம், மடீற்பனை பந்தத்திக்குண்
டிகை ஆதியவைகளின் குணங்களை யுடையரல்லா நல்லா
சிரிய சென்பார் “ ஏதமற்ற குரவர் ” என்றார். (கரு)

கொடிநெ ருங்குங் கொடிஞ்சியந் தேர்பரி
கடும் லிந்த கயமொண் சிவிகையிப்
படியி லூரப். பயிற்றுவித்த தாசிலா
வடிவி லங்கு மகற்கு மணஞ்செய்வான்.

. (இ-ள்.) (பின்னர்) கொடிகள் நெருங்கியுள்ள மேன்
மொட்டோடு கூடிய அழகிய தேரின்மீதும், குதிரையின்
மீதும், அச்சத்தை மிகுதியாகத்தருகின்ற யானையின்மீதும்,
ஒள்ளிய பல்லக்கின்மீதும் ஏறி உலகில் வுலாவுதற்குப் பழ
க்குவித்துக் குற்றமற்ற வடிவத்தோடு விளங்குகின்ற அம்மக
னுக்கு மணஞ்செய்யும்பொருட்டு, எ-று. (கச)

மடங்க லன்ன பலமுள்ள மாமன்ன
னிடங்கொ ளெண்ணெழு தேசத் திறைவர்க்கு
முடங்கல் போக்கினன் கண்டு முடிமன்னர்
தடங்கொள் சேனைகள் சூழ்வரச் சார்ந்தனர்.

(இ-ள்.) சிங்கம்போன்ற பலத்தினையுடைய அப்பெரிய
வரசன், விசாலமான ஐம்பத்தாறுதேசத் தரசர்களுக்கும்

திருமுகமுனுப்பினான். அத் திருமுகத்தைக்கண்ட மருடமன
ன்வர்கள் மிகுந்த தமது சேனைகள் தழும்பைச் சூழ்ந்துவர அங்
விடத்திற்கு வந்தார்கள். ஏ-று.

கருநாடதேயத்தரசின் அருந்தவஞ்செய்து பெற்று வளா
த்துக் கல்வி பயிற்றி மணமுடித்து அரசனாக்கிவைத்த மகன்
தந்தையையும் அம்சினையும் மனைவியையும்வெறுத்துத் துறவு
பூண்ட விசேட மொன்றினை விளக்கி அவன் துறவின் வாய்
லாகத் துறவறத்தின் பெருமையை விளங்கவைக்கும் விருப்
பினராதலின், ஆசிரியர் மற்றைக்கவிகளைப்போல அதிக கற்ப
னையாதிக்களை உணர்க்க விழைந்திலரென் றுணர்க. தெய்வத்
திருவருளினரானஇவர்க்குக் காவியரீதியிற் சிறப்புறப்பாட்த
தெரியாமைபா விங்ஙனம் பரிசுரை என்பவர்களுடைய மட்
மையை அவர்களே விளக்கினவர்களாவார்கள். (கூடு)

எண்ணீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்,

வடிகொள்வெண் சுதைபாற் பித்திகை நீற்றி

வானுற மணிக்கொடி நிரைத்துக்

கடிநறுஞ் சாந்தங் குங்குமந் தன்னாற்

கமழ்தர மறுகெலா மெழுகிப்

பொடிகொள்சின் தூரத்தாற் கோலமே புனைந்து

பூமலர் பொரிநனி சிதறிக்

கொடிகண்மூ தெயின்மேன் மாடமொன்சிகர்த்

கோதறப் புதுக்கியே குலவ.

(இ-ள்.) வடிகட்டி யெடுக்கப்பட்ட வெள்ளிய சுண்ணாம்பு சாத்தினால் சுவர்களை மெழுகி, ஆகாயத்தை யளாவும்படி கொடிகளைநாட்டி, மூணம்பொருந்தி நல்ல சந்தனத்தாலும் சூங்குமத்தாலும் வீதிகளெல்லாம் ஷரசனைவீசும்படிமெழுகி, சிந்துரப்பொடியால் கோலமிட்டு, பூத்தமலரும் பொரியும் கலந்து மிகுதியாக இறைத்து, கொடிகளைக் கொண்டுள்ள பழய்மதில்களையும், மேல்மானிகைகளையும், ஒள்ளிய கோபுரங்களையும் குற்றமற விளங்குடிவண்ணம் புதுக்கி. ஏ-று.

அறுசீர்க் கழிநெடிலம யாசிரிய விருத்தம்.

ததலியுங் கழுகு நட்டுக் காவண மலங்கரித்துப் [திப புதியதோரணங்கள் கட்டிப் பொற்குடஞ் செறித்துக் மதமுற வெங்கும் வைத்தே யிந்திர நகரம் போல மதுமலர்த் காய் நாற்றி மாபுர மலங்க ரித்தார்.

(இ-ள்.) 'வாழையும் கழுகும் நட்டு மணப்பந்தலை யலங்கரித்துப் புதியதோரணங்களைக் கட்டிப் பொன்னங்குடங்களை நிறைத்து மீனோகரமாக எவ்விடங்களிலும் தீபங்களை ஏற்றித் தேவொழுகுகின்ற மலராற் கட்டப்பட்ட தூக்குமால்களைத் தொங்கவிட்டு, தேவேந்திர பட்டினத்தைப்போல அந்த மாபரிமை யலங்கரித்தார்கள். ஏ-று. (கஎ)

கலிவிருத்தம்.

வில்லி லங்குரை வேந்தர் மரபினி
ன்ல்ல சாமுத்திரிக னன்கதாச்

ரொல்லி லக்கணத் தோடு துரிசிலா
முல்லை மாலை முருகு விரியவே.

(இ-ள்.) வில்லோ? விளங்குகின்ற கையினையுடைய
அரசர்குலத்தில் நல்ல சாமுத்திரிக சாத்திரம் உத்தமமாவ
தென்று, கூறப்படுகிற நல்ல இலக்கணத்துடன் சூற்றடிற்ற,
முல்லைமலர்மாலையின் மணம் வீசவும். எ-று. (கௌ)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

முடிவ கதனி லுள்ள
முகிழ்முலைக் கருங்கட் செவ்வாய்ப்
பாவைய ரெழிலிற் போதன்
பகுத்தெடுத் துயிரோ டேய
வேவியந் தீட்டி னானென்
றுலகினி லுணாக்கச் செய்ய
பூவுறை திருவி ரும்பும்
பொற்புட னவத ரித்தே.

(இ-ள்.) மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள சூவிந்த கொங்
கைகளையும் பெரிய கண்களையும் செவ்விய வாய்களையு
முடைய பெண்களின் அழகில் பிரமன் பங்கிட்டெடுத்து உயி
ரோடு பொருந்தும்வண்ணம் சித்திரத்தை எழுதினானென்று
உலகிலுள்ளவர்கள் கூற, செந்தாமரைமலரிற் பிறந்த திருமக
ளும் விரும்பும்வண்ணம் அழகுடன் பிறந்து. எ-று. (கக)

எழுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்
இலங்கிய வாலொண் டளிர்குழைத் தினிய
விருதனக் கோங்கினை யருப்பி
நலங்கிள ராம்பல் குமிழிரு குவளை
நண்ணுசெஞ் சரோருகம் பூத்துத்
துலங்கிய புயலைச் சுமந்திரு தாளாற்
றேமிலா மின்னென றுடங்கிப்
பலந்தரப் படருங் கொடியினை வேதப்
பண்டினின் மன்றல்செய் வித்தே.

(இ-ள்.) வீணங்காநின்ற ஆலின் ஒள்ளிய தளிர் தளிர்ந்து
ஜுனிய விரண்டி தனங்களாகிய இரட்டையான-கோங்கரும்
புகளரும்பி, நன்மை விளங்குகின்ற ஆம்பலும், குமிழும், இர
ண்டுகுவளைகளுந், பொருந்தியுள்ள செந்தாமரைமலர் பூத்து
விணங்காநின்ற மேகத்தைச்சுமந்து, இரண்டுகால்களால் குற்ற
மற்ற மின்னலைப்போல அசைந்து பலத்தைத் தரும் வண்
ணம் நடக்கின்ற கொடிபோல்பவளை வைதிக முறைப்படி
மணஞ்செய்வித்து. எ-று.

ஆம்பல் அதரத்துக்கும், குமிழ் நாசிக்கும், குவளை கண்
னுக்கும், சரோருகம் முகத்துக்கும், புயல் கூந்தலுக்கும்
உவமையாகக் கொள்க. (20)

அருந்ததி கணவன் முதன்முனி வரர்க
ளருமறைக் கிழவர்க டம்மாற்
பொருந்திய கங்கைப் பூம்புன லாட்டிப்
பொன்னவ மணிகளாற் சூயின்ற

விளிர்நீடு மடங்கன் மென்றவி சேற்றி
 மிளிர்நவ மணிமுடி கவித்துப்
 நுந்தார் வேலான் பௌவமார் புனியைப்
 பரியெனத் தேசன்றல்பா லளித்தான்.

(இ-ள்.) வதிஷ்டன் முதலிய முனிசிரேஷ்டர்களையும், ஆரியவேதங்களை யுணர்ந்த பிராமணர்களையும் கொண்டு, மந்திரத்தொடு பொருந்திய கங்கைமுதலிய நீர்களாலே அபிஷேகித்து, நவரத்தினங்களாலும் பொன்னாலும் இயற்றப் பட்ட விளங்குகின்ற சிங்கஞ் சூமந்த மெல்லிய ஆசனத்தின்மீது ஏறியிருக்கச்செய்து, பிசுபாசிக்கின்ற புதிய இரத்தின மகுடத்தைச் சூட்டி, பருந்துகள் மொய்க்கின்ற வேற்படையினை யுடைய அம்மன்னவன், கடல்குழந்த உலகத்தைச் சீ ஆளென்று தனதுமகனாகிய மஹாராஜனிடத்து அளித்தான்.

சோகமே பின்றி யிருந்தனன் வேந்தன்
 றேன்றலும் பார்பொது நீக்கி
 யேகமாச் செங்கோ லெங்கனுஞ் செல்ல
 வெண்டிசை விசயமுஞ் செய்கே
 மாகநா டென்னப் போகமே துய்த்து
 மடந்தையோ டிருந்தன னென்றான்
 வாகைவே லவன்பி னென்செய்தா னென்ன
 மறையவர்க் குயர்முனி வகுக்கும்.

(இ-ள்.) (மஹாராஜனது தந்தை இராச்சியபாரத்தை மகனிடத் தளித்தமையால்) துக்க மற்றவுளுக விருந்தனன்.

செக்கோலைக் கைக்கொண்ட) மஹாராஜனும் ஏகசக்கிராதி பதியாய் உலகத்தைப் பொதுமையி னின்று நீக்கி, சிறப்பு உழியாற் றன்னதாக்கி, தன்னதிகாரம் எவ்விடங்களிலும் செல்லும்வண்ணம் எட்டுத் திக்குள்ளிலும் சென்று விஜய மடைந்து சுவர்க்கத்தைப்போல போகத்தை யநுபவித்துக் கொண்டு மனைவியுடன் (யாழ்ந்துகொண்டு) இருந்தனன் என்ற சூதமுனிவர் கூறலும், செளனகாதி முனிவர்கள், வெற்றிவேலினை யுடைய ஆம் மன்னவன் பின்னர் என்ன கெய்தானென்று கேட்க, அதற்கு உயர்ந்த அச் சூதமுனிவர் இவ்வாறு கூறுவாராயினர். ௧-நீ.

மணம் புரிதலும் மகுடஞ் சூடுதலும் உல்காளுதலும் போகற் துய்த்தலுமாதிய காரியங்கள் வியப்புடைய விஷய மன்றாதலின், இங்ஙனமிருந்த மன்னவன் பின் பாகுசெய்த னன் என முனிவர் கடாவினார் என்க.

உயர்முனி-ஞாளுதி ஒழுக்கங்களா லுயர்ந்தமுனி.

யனைவியுந் தானு மோநினை வாகி

மாறுபா டின்றியோர் காலுந்

தனையுணர்யோகி தந்தைதாய் கடவு

டங்களை யனுதின மிறைஞ்சி

யனையவ ருரைத்த நெறிதணி னடந்து

மருத்தங்கண் மனதினிற் றரித்தும்

வினையம் துடனே நூன்முறை யவரை

வினவியுஞ் சிலபகல் போக்கி.

(இ-ள்.) தானுந் தன் மனைவியும் ஏக மனதுடையவர்
களாய் ஒருகாலத்திலும் வேற்றுமைப்படாத சபாவத்துடன்
ஆத்ம் வ்சாரணை செய்த யோகிகளாயும், பிதாமாதாக்களாயும்
கடவுளையும் தினந்தோறும் வணங்கி, அவர்களால் சொல்லப்
பட்ட வழிப்படியே நடந்தும், சகஸ்திரார்த்தங்களை நிருத்தி
யாசனஞ் செய்தும், வினயத்துடனே (குதர்க்கமின்றி) அது
பவிகளை வினாவியும் சிலகாலத்தைக் கழித்து, எ-று. (உரு)

தனியிட மதனி லிருந்திரு வர்களுந்
தங்களிற் றுமுணர்ந் துசாவித்
துனிசெய்மா மாயைப் பிறப்பது நீங்கிச்
சுகமதை யடைந்தனு தினமு
மினிமைய தாக விருக்கலா ஞானத்
தென்றெணி ஞானிகட் சார்ந்து
நனியவர் பாத பூசனை புரிந்து
நாடொறும் வினவினர் நன்றாய்.

(இ-ள்.) இவ் விருவர்களும் ஏகாந்தமான (தனித்த)
இடத்திலிருந்துகொண்டு, ஒருவருக்கொருவர் தங்களுக்குள்
தாங்களே வினாவியும், துன்பத்தைத்தருகின்ற பெரியமாயை
யினாலாகிய பிறப்பினையொழிந்து சுகத்தையடைந்து சதா
காலமும் ஆனந்தரூபமாய் ஞானமார்க்கத்திலிருக்கலாமென்று
நினைத்து, ஒருபிரமஞானியை யடைந்து, அவரது பாதங்
களைத் தினந்தோறும் வணங்கிப் பூசித்து அவரிடத்தில் பன்
றாய்க் கேட்டார்கள். எ-று.

நாண்டு ஞானி என்றது போதகனையாம். இவன் வித்
துவு ஸந்தியாவலி யெனவும் பெயர்பெறுவன். (உச)

இருவரி லரசன் றனக்கறி டேவாங்க
விருவகைச் சார்வையு மகற்றிக்
கருவுட்டற் காவ றனையுங்கை விடுத்ததுக்
கருத்தசை யாதுமெய் யுணர்வை
மருவிடி லகப்பற் றற்றுமேல் வீடு
வாய்த்திடு மதற்குமெய்ஞ் ஞானக்
குருவரு ளின்றி விளங்கிடா தெனவே
கொண்டனன் மனத்தினிற் றுணியே.

(இ-ள்.) (இவ்வண்ணம் போதகாசிரியரிடத்து சாத்தி
சாப்பியாசஞ் செய்து வந்த) இவ்விருவர்களுக்குள் மஹாராஜ
னது அறிவானது விர்த்தியானமையினால், இருவகைப்பற்
றுக்களையும் விட்டுப் பிறவிக்காதாரமான சரீரபந்தத்தையும்
ஒழித்து மனோசலனமின்றி உண்மைஞானத்தையடைந்தால்,
அகப்பற்றொழிந்து உயர்ந்த முத்தியானது கிடைக்கும். அத
ற்கு உண்மைஞானியான சற்குருகடாக்ஷியில்லாமல் அந்த
ஞானம் பிரகாசிக்காதென்று தன்மனதிற் நீர்மானித்தனன்.

மெய்ஞ்ஞான குருவென்றது- வேதகனை. இவன் அதி
வன்னாச்சிரமியாய் பரிசனவேதியானது தன்னாற் பரிசிக்கப்
பெற்ற தாம்பிரத்தின் களிம்பினை அகற்றிப் பொன்னாக்கு
மாறு, இவனும்தன்னையடைந்த பக்குவனுடைய பந்தத்தினை

பும் சீவத்துவத்தையும் அகற்றிப் பிரமத்துவத்தை யுண்டாக்கி வைப்பவனாம். (2.10)

மனைதனி லாசை பொருந்தியே நின்று
மகிதனின் ஞானியா மெனவே
தனைமிக மதிப்போன் றன்னைவந் தொருவன்
றந்திடு ஞானமென் றிரந்து
வினவன்மட் டையினைப் பருகுலோன் றன்னை
வேண்டித்தென் னம்பழந் தனையே
யினம்பணித் திரிலோன் புத்திபோன் மெனவே
யியம்புவர் முற்றுணர் பெரியோர்.

(இ-ள்.) சம்சாரத்தில் ஆசைகொண்டு அதிலிந்து இவ்வுலகத்தில் நான் ஞானியெனத் தன்னை மிகவும் மதிக்கும் (போலி) ஆசிரியனை, (தீவிரதரனாகிய) ஒரு சந்தேகம் அடைந்து, (குரவ)! அடியேனுக்கு ஆத்மஞ்ஞாதத்தை யளித்தருளல்வேண்டும் என்று தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்ளுதல் (எதுபோலுமெனின்), மட்டையைத்தின்பவனைத் தென்னம்பழமுண்டவனென்று கருதி அவனை யடைந்து, நீ நானக்குத் தென்னம்பழத்தைக் காட்டி அதை உண்ணச் செய்வேண்டுமென்று அவனை விரும்பிக் கேட்டுக்கொள்பவனது அறிவை ஒக்குமென்று எல்லாம் (ஐயந்திரிபறக்கற்று) உணர்ந்த பெரியோர்கள் கூறுவார்கள். எ-று.

துறவினைக் கைப்பற்றாதவனுக்கு ஞானங் கிடையாதே எனும் கிடைப்பினும் நிலிப்பெருதென்றும், சிவாக்ஷாமிகள்

தூதர்தத்தினையே கைப்பற்றுதல்வேண்டிமெனவும், இதுஞர்
பெறுதல் காண்க, (உசு)

வேதவா கபசாத் த்ரபுரா ணங்கீநர்
விளங்கவே கற்றுணர்ந் தவற்றைத்
சிதற வெவர்க்குந் தெளிவுற வோதிச்
செப்பிய வந்நெறி யதனிற்

காதகு மிலாத குருவினை யொருவன்
முனடைந் தாநந்தம் லீனவ

லேதபாங் கமுதை தன்னைக்குங் குமத்தி
னியல்புகேட் டிடுதல்போன் மென்றே.

(இ-ள்.) வேதாநம சாஸ்திர புராணங்களை நன்றாய்க்
கற்றுணர்ந்து அவைகளை லகழிய லகஷண தோஷமில்லாமல்
யாவர்களுக்கும் குற்றமின்றிக்கூறி, (தான்) சொல்லிய அந்
நன்மார்க்கத்தில் அதுபவமில்லாத குருவினை, ஒரு பக்குவி
யானவன் சென்று பிரமானந்தத்தை (அடையும்படி உப
தேசித்தருளவேண்டி மென்று) கேட்டுக்கொள்ளுதல் (எது
போலுமெனின்). குங்குமப்பூவின் நன்மையை (அதனை
முதுகிற் சுமந்துசெல்லுகின்ற தொழிலையன்றி அதன் குண
த்தை எள்ளளவும் அறியாத) குற்றம் பொருந்திய கமுதை
யைக் குங்குமப்பூவின்மணம் ஏப்படிப்பட்டதென்று கேட்குந்
தன்மையை யொக்கும், எ-று. (உஎ)

சீவர்க ளிடத்தி லருள்சிவ பத்தி
 திருந்திய துறவுமெய்ஞ் ஞான
 மாவதோர் வடிவாம் வேதமடி முனியை
 யமலவா ரணியத்தி லடைந்தே .
 தேவர்க டேவே துன்பமோர் காலுஞ்
 சென்றிடா முத்திதா னெய்திச்
 சாவதும் பிறப்பு நீங்குமோர் நெறியைச்
 சாற்றெனத் தாழ்ந்திட முனிவன்.

(இ-ள்.) ஜீவகாருண்யம், ஈசுவரபக்தி, பாசவைராக்கி
 யம், பிரமஞானம் என்னும் என்னுமே உருக்கொண்டுவந்தவ
 ராகவுள்ள ஒரு வைதீக முனியை, நிருமலமான காட்டிற்
 சென்றடைந்து, தேவதேவனே ! எக்காலத்திலும் துன்பத்
 தைத்தராத முத்தியையடைந்து ஐநந மரணங்களை ஒழித்துக்
 கொள்ளுகின்ற ஓர் நன்மார்க்கத்தை உபதேசித்தருளவேண்டு
 மென்று கேட்டுக்கொள்ளுதலும், அம் முனிவர், எ-று.

இருவகைச் சார்வாம் புறப்பற்றை நீக்கி
 யிச்சையின் மீட்டதி னினைவு
 மொருவியே யுடற்கா வலையுங்கை விடுத்தே
 யுட்கர ணங்கள்வா தனையுங்
 குருவரு ணெறியே யொடுக்கிடில் வீடுங்
 கூடுந்தா னாகவே பவத்தின்
 கருவழிந் திடுமிந் நெறியைநீ விரைவிற
 கைக்கொண்டு செல்லென வுணர்த்தான்.

(இ-ள்.) உயிர்ச்சார்பும் பொருட்சார்புமாகவுள்ள புறப் பற்றை யொழித்து, அவ் வொழித்த புறப்பற்றில் பின்னும் மனம் செல்லாமல், அதனை நினைத்தலையும் ஒழிந்து, சரீராபிமானத்தையும் நீங்கி, அந்தக்கரணங்களின் வாதனைகளையும், ஆசாரிய உபதேசத்தின்படி ஒடுக்கினால், முத்தியுண்டாகும்; முத்தியுண்டானவுடன் தானாகவே பிறவியின் கருவானது அழிர் தொழிந்திடும். ஆதலால், இந்த நன்மார்க்கத்தை நீ சீக்கிரமாகக் கைப்பற்றி உனக்கேற்ற விடத்திற்குச் செல்வாயாகவேன்று அந் நல்லாசிரியர் உபதேசித்தனர். எ-று.

அந்நெறி குருவா லையமுந் திரிவு
மகன்றிடத் துணிவதாக் கேட்டு
முன்னெறி யான வரசியற் கையினின்
முயன்றனன் சிறிதுநா ளொருநாட்
பின்னெறி யதனை நினைந்தனை வனாயும்
பெயர்ந்திட விடைகொடுத் தரசன்
மன்னெறிக் கோல மகீன்றந்தப் புரத்தில்
வதிந்தன னொருவனாய்த் தனித்தே.

(இ-ள்.) அந் நன்மார்க்கத்தை ஆசாரியனால் சந்தேக விபரீதங்கள் அகலும்வண்ணம் நிச்சயமாகக் கேட்டுணர்ந்து (பின்னும் நாட்டை யடைந்து), முன்னே தான் செய்து கொண்டுவந்த அரசாங்கமுறைமையைச் சிறிதுகாலம்நடத்திக் கொண்டிருந்து ஒருதினம், (தமது ஆத்மலாபத்திற் குரிய) வேறு மார்க்கத்தையுத்தேசித்து, சபையிலிருந்த எல்லோரை

பூம் போகும்வண்ணம் விடைகொடுத்தனாயிட்டு, அப்பன்
'என்பன்' தனது அரசகோலங்களைமுயல்வாம் அகற்றியவனாய்
அரசப்பரத்திற்குச் சென்று தான் எதனும் ஓரிடத்தில் இருக்க
ணன். எ-று. (கூ)

அரசர்க ளமைச்சர் புரோகிதர் பெரியோ
ரனைவரு மல்விடத் தேகி
யரசனை நோக்கி நித்திய கரும
மாகன்றுவா ளாநிருந் திடுக
வரசிலக் கணமன் றினவவர் வேண்ட
வவர்களை நோக்கியே வேந்த
வரசியற் கையினை வேண்டல னென்னை
யறியவே வேண்டின னன்றே.

(இ-ள்.) அரசர்களும், மந்திரியர்களும், புரோகிதர்களும் இன்னுமுள்ள மற்றைப் பெரியவர்களுமெல்லாம், அரசனிருக்கும் அவ்வேகாந்தமான விடத்திற்குச் சென்று அவ்வேந்தனைப் பார்த்து (மன்னவ்)! நித்தியகருமங்களைச் செய்யாமல் சம்மலிருத்தல் இராஜலக்ஷண மல்லவென்று கூறுதலும், அவ்வரசன் அவர்களைப் பார்த்து, நான் இராஜலக்ஷணங்களைவிரும்பினேனில்லை, என்னை இன்னொருவனென்ற உணர்ந்து கொள்ளவே விரும்பினேன். எ-று.

அமைச்சர் புரோகிதர் முதலியோர் நித்திய கன்மாகிய கிரியைகளின் அழுத்தமுடையவராதலின், நித்திய கருமம் அகன்று இருத்தல் அடாது என்றனர்.

'தன் ஞானசொருபத்தின் நாட்டம் வைத்தனாயால்
'நிரியங்களில் உதாயினத்துவம் உடையவனானான் என்க. •()

ஆண்டதோ சிவ தீனிலும்போ கத்து

மாசையற் றேவினி வேண்டேன்

மாண்டதோர் வனத்திலொருவனுய்த் தனித்தே

மனத்தசை வறுத்துவி டலாவேன்

பூண்டவென் மனமிங் கினித்திரும் பாது

போகத்தைப் பொருளென வெண்ணி

மேண்டல னீங்க ளரசின வேறே

விதித்துக்கொ ளங்கனென் னுரைத்தான்.

(பு-ன்.) இதுகாறும் ஆண்ட ஒப்பற்ற இராஜரீகத்திலும்
அதனாலுண்டாகின்ற. போகங்களிலும் பிராசை யுடையவ
னானான். இனி அவைகளைவிரும்பேன். மாசுமிமைபொருந்
திய காட்டில் ஏகனாய்த் தனித்திருந்து மனோசலனத்தை
மொழித்து முக்தியை யடைவேன். மோக்ஷபேகையைய
யடைந்தீ என்மனம், இனி விஷய வியாபாரத்தில் திரும்
பீது நான் போகங்களை ஒருபொருளாகக் கருதி அவைகளை
விரும்பேன். ஆதலால், நீங்கள் உங்களுக்கு அரசனாக இன்
னொருவனை அமைத்துக்கொள்ளுங்களென்று கூறினான்.

வனம், காமக்குரோதா திகளை உண்டாக்காத்தும் உலகப்
பற்றற்ற முனனிசனால் சஞ்சரிக்கப்பெற்றதுவு மாதலின்,
'மாண்டதோர் அனம்' என்ற ரென்க.

வனத்திலாயினும் சீடர்முதலிய உபசாரகர்களுடனும்
மனத்திற்கு அசைவுண்டா மாதலின், அது கூடாதென்பார்
“ஒருவனாய்” என்றான் என்க. (கஉ.)

ஆதியி னினது தாகையு நினையே
யரசினி னினைமையிற் சூட்டத்
திதின்றி புனது புயவலி மையினிற்
செகமதைத் தாங்கினை யினிமே
வீதியி னுணிய மதியினு தரவி
னின்னைப்போ லொருவர்பற் றுளரோ
வீதியற் கையதன் றிவ்வுட லுடனே
யிச்செல்வ மன்றிவே றுளதோ.

(இ-ள்.) மன்னவ! உமது தந்தையும் முதலில் நின்
னையே இந்நாட்டுக்கரசனாக வாலிபத்திலேயே மகுடஞ்சூட்ட,
இதுகாறும் குற்றமில்லாமல் உனது புஜபலப்பிராக்கிரமத்தால்
இவ்வுலகத்தை யாண்டனே. (நீ காட்டிற்குச்சென்றால்), நின்
னைப்போல் இனி இவ்வுலகாளத்தக்கவர்கள் நீதியிலும் துட்ப
மான சாதாரியத்திலும் வேறொருவரிருப்பரோ? இரீரர். ஆத
லால், இது முறைமையான காரியமன்றி. இந்த சரீரத்துட்
ளிருந் தனுபவித்தற் குரிய இச் செல்வத்தை யல்லாமல்
வேறே இருக்கின்றதோ? எ-று.

சரீரமுடைய பிராணிகளுக்கெல்லாம் போகமே பெரும்
பொருளெனவும், அது மகாராசபதவியை யுடைய இவ்வு
க்கு நிரம்பி யிருக்கின்ற தென்றும் இவர்களைண்ணினவர்க

ளாதலின், 'இவ்வுடலுடனே இச்செல்வமன்றிவேறுளதே' என்றனர். அரசன் அப்போதங்களை நுகர்ந்து துன்புருவான ஸை இவை என வெறுத்து இன்புருவான ஞானத்தினை விரும்பித் துறவில் மணங்கொண்டு நின்ற ராதலின், உலகப்போகத்திலும் ஞானமே சிறப்புடையதென்பது வெளிப்படை. (௩௩)

அஃதுநீ யேகி னவனியுங் காப்பற்
றவத்திலே யலைந்திடும் யாமுஞ்
சலனம் துறுவே மித்தீகை யெமைநீ
தவிக்கவிட் டேகுதல் தடனன்
றிலகிட வெமக்கீ தருளின வமைச்ச
ரியம்பிட வரசனும் பார்த்தே
வுலகமெய் யெனவெண ணுறுமதி யுடையோர்க்
குரைப்பினு முணர்வுதி யாதால்.

(இ-ள்.) அல்லாமலும், நீ போனால் இவ்வுலகமும் ஆளுகையின்றி வீணாக் கெட்டொழியும். நாங்களும் சஞ்சலத்தை யடைவோம். இப்படிப்பட்ட எங்களைத் துன்பப்படும் வண்ணம் இவ்விடத்திலிருத்தி நீ வனஞ்செல்லுதல் முறையல்ல. எங்களுக்கு விளங்கும்வண்ணம் இதனைச் சொல்லியருளவேண்டுமென்று மந்திரிகள் கேட்க, (உலகப்பற்றில் சிறிது மனமில்லாத) அம் மன்னவனும் அவர்களை நோக்கி உலகத்தை மெய்யானதாக வெண்ணுகின்ற சத்திய புத்தியுடையவர்களுக்கு (இவ்வுலகம் அளித்திய மென்று எவ்வுளவுதான் எடுத்துக் கூறினும் விவேக முண்டாகாது.

இவ்வர சியற்கை யற்பமற் றிதனா
 லெய்திடுந் துன்பமிக் கஷுவின்
 றவ்வகை யதனை யுகமின் காமயினா
 ல்றிகிலிர் நீங்கலின் பென்றே
 யெவ்வகை நினைந்தி ரினியெக்கா லுங்கட
 சிதன்ப மல்தெனத் தோன்று
 மொவ்வாற் றிதனாக் கூகமே தோன்று
 துங்களுக் குலகயு குதிக்கும்.

(இ-ள்.) இந்த அரசின் தன்மை சொற்பமானது. இஃது
 னால் உண்டாகும் துன்பத்திற்கோ அளவில்லை. அந்தத் தன்
 மையை நீங்கள் ஆலோசனையின்மையால் அறிந்தீர்களில்லை.
 நீங்கள் இவ் வுலகவாழ்வை இன்பமானதென்று எவ்வண்ணம்
 நினைத்தீர்கள்? (ஐயோ)! இனி உங்களுக்கு இவ்வுலகவாழ்வு
 துக்கரூபமானதென்று எக்காலத்திற்குமுள்ளும்? பொருந்தும்
 வண்ணம் இதற்கு ஏற்ற யூதம் உங்கள் மனத்தி லுதியாகு.
 உமக்கு உலகம் நித்தியமானதென்னும் யுகமே உதிக்கும்.

யுகையுடையார் செய்ய நிச்சயம் அழியாத தாகவும்.
 யுகை இல்லாதவர்கள் செய்ய நிச்சயம் நிமிஷத்திற்கு நிமி
 ஷம் மாறுபடுவதாகியு முள்ளதால், ஊகையுடையார்க் குலகம்
 பொய்யாய் 'நிற்றலின் அதுவே உண்மையென அறிஞர்
 கொள்வர். இவைபோன்ற விடயங்களை இங்கு மிக 'விரித்
 துணாத்தல் பிரதிஞா விரோதமாதலிற் சுருக்குகின்றும். ( )

சுன்னமுற் றனேக மாவிரித் தரச
 நெடுத்தழைச் சர்கடமக் கியம்பி
 ந்ந்நுபின் னவரை, நில்லுமென நிறுத்தி
 நீதிதுணும் பொன்மனை விடுத்தே
 சென்றுபின் எனக வீதியி னடக்கத்
 திரண்டனை வர்களும்பின் றொடர்ந்து
 வின்றுய ரடைந்து வாடியே மெலிந்து
 வாரியி னோசையி னழுதார்.

(இ-ள்.) என்று அநேக விதமாக மந்திரிகளோ டோக்கி
 மன்னவன் விரித்துணாத்து, நீங்கள் நில்லுங்களென்று அவர்
 களோ நிறுத்தி, செல்வங்கள் நிறைந்த பொன்வண்ணமான
 மாளிகையைத் துறந்துபோய் அம்மூர் வீதியில் நடந்து செல்
 விலும், அந் நகரவாசிகளான ஜனங்கள் திரளாகச் சேர்ந்து
 (அச்சுனை துறவுகளேலத்தை நோக்கி) மிகவும் வருந்து அவன்
 பின்னொடர்ந்து வாடி மெலிந்து கடலோசையைப்போல
 இரைத் தழுதார்கள். எ-று. (ஙக)

அவரவர் வினையி னவரவர் வருவா
 ரவரவர் வினையள வுக்கே
 பவரவர் போக மென்றதே யாயி
 னாருக்கார் துணையதா குவர்க
 ளவரவர்தேக முளபொழுதுடனே
 யாதர வாரென நாடி
 யவரவ ரடைத னெறிகன்மத் தடையு
 மாதர வாதர வாமோ.

(இ-ன்.) ஒவ்வொருவர்களும் அவரவர்கள்செய்த கருமங்களுக்கேற்பப் பிறப்பார்கள். அவரவர்களது கன்மவொழிவு வரைக்குமே அவரவர்களது சுததுக்கமர்னால் (ஏ ஜனங்களே)! யாருக்கு யார் துணையாவார்கள்? ஆதலால், அவரவர்களுடைய சீரங்கள் இருக்கும்பொழுதே இத்தேகாகுப் பிரபஞ்சங்களுக்கு ஆதாரமானவர் யாரென்று ஆலோசித்து ஒவ்வொருவரும் அவ்வாதாரத்தை யடைதலே முறைமையாம். அதை விட்டுக் கருமத்தாலடையும் ஆதரவானது ஆதரவாகுமோ? எ-று.

(௫௭)

வினையுள வளவுங் கூடியே நிற்கும்
வினையகன் றிடிற் பிறிந் திடுமால்
வினையினால் வருமா தரவினி னியற்றுகை
மெய்யுணர் வத்தகை யலவே
வினையிலே யுங்க ளிடத்தினு னிருக்க
மெய்யுணர் வொன்றையே நாடி
வினையறு கானம் புகுதவே வேண்டி.
விரும்பினே னீர்நிலு மிங்ஙன்.

(இ-ன்.) (சீரங்கள்) வினையிருக்கிற காலம் வரைக்கும் சேர்ந்திருக்கும். வினையொழிந்தால் பிரிந்துவிடுமீ. இது தான் வினையினால் உண்டாகும் ஆதரவு. (இது நிற்க.) இயற்கையான உண்மை ஞானமானது அவ்வண்ணமானதல்லவே. நான் உங்களுடன் வாழ்தற்கு வினையில்லாதவனானேன். ஆதலால், சத்தியமான ஞானமொன்றையே விரும்பி கர்மத்

தியாகச் சிற்றூரிய வனத்தை யடைதலை உத்தேசித்துச் செல்லுகின்றேன். நீங்களெல்லாம் இவ்விடத்திலேயே நின்றுங்கள். ஏ-று. (௫௮)

என்றுநல் லேவந்த் னேதிலார் போல
வேகின னனைவருங் கண்ணீர்
நின்றெதிர் சொரிய வாய்விட்டே யலறி
நின்றனர் தமர்களின் னேகி
யின்றெமை யாவர் காத்தளித் தடுவ
ரினியைநீ பேகுத் நீதி
யன்றென வுரைத்தந் தவர்களை நோக்கி
யரசனீ துரைத்தன னன்றே.

(இ-ள்.) அந்த நல்லவரசன் இவ்வாறு கூறி அந்தவருக் கண்ணியனைப்போலச் சென்றான். அனைவர்களும் பின்னர் அடிச் செல்வதைக் கண்டு கண்ணீர் சொரிந்து வாய்விட்ட லறி அழுதுகொண்டு நின்றார்கள். உடனே அவனது உறவி னர்கள் அரசனது பின்னே சென்று (நீ எங்களைவிட்டொழி ந்து சென்றால்), எம்மை யாவர் காத்து இரக்சிப்பார்கள்? நற் குணமுடையாய்! நீ எங்களைவிட்டுப்போதல் நீ தியன்றென்று கூறினார்கள். அதற்கு அவ்வரசன் அவர்களை நோக்கி இவ் வாறு புகன்றான். ஏ-று. (௫௯)

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.
உறவாகு மெனவெனைநீர் தொடர்பதியல்
பன்றாகு முயிர்கட் கெல்லா
முறவாகு ஞானநனி பகையாகு
மஞ்ஞான முய்த்து நோக்கி

ஹூவான வதைதயடைந்து பகையா
விதைநீங்கி யொருமையாகு
வறவாத றனக்குத்தா னேயெனமற்
றுறவுவிடுத் துறையு மென்றான்.

(இ-ள்.) நீங்கள் என்னை உங்கள் பந்துவென்று மின்
தொடர்ந்து வருதல் முபைமையல்ல. உயிர்களுக்கெல்லாம்
உறவாகிநிற்பது ஞானமொன்றே. உற்றுநோக்குங்கால் மிக
வும் பகையாகவுள்ளது அஞ்ஞானமே. ஆதலால் அந்தஞான
த்தையடைந்து, பகையானஇந்தஅஞ்ஞானத்தைநீங்கி ஏகைக்
மாக உறவாயிருத்தல் ஆன்மலாபத்தின் பொருட்டாம். அச
னூல் மற்றைய உறவுகளெல்லாம் விட்டொழியும் என்றான்.

நந்தைதா யிருவருந்தம் புதல்வனெனும்
வாஞ்சையினுற் றுன்பின் னேகி
மமந்தவா வெங்களிநு வறையுமெவர்
காப்பதற்கு வைத்தாய் நீதான்
சந்தைதா னுனக்கெங்கே மகனேயுன
றுருமுகத்தைத் திரும்பிக் காட்டாய்
நொந்துதான் பெற்றவாயி றெரிகின்ற
தெனவுரைக்க நோக்கி மன்னன்.

(இ-ள்.) பின்னர், துறந்து செல்பவன் தன் மகனென்
னும் விருப்பத்தால் அவனது பிதா மாதாக்களிருவர்களுட்
அவன்பின்னே சென்று, மைந்தனே ! நீ வா ; (வயோதிகர்க
ளாகிய) எங்களிருவர்களையும், வேறே யாரை இரகசியம் படி

நீ ஏற்படுத்தினாய்? உன் மனம் எங்கு சென்று பதிந்துள்ளது?
மகனே! உனது அழகிய முகத்தைத்திரும்பிக் காட்டுவாயா?
(உண்ணை) வருந்திப் பெற்ற வயிறெரிகின்றதே என்று கூறு
தலும், அம்மன்னவின் அவர்களைப்பார்த்து. ஏ-று. (சுந)

அறிவைநோக் கிடிவதற்குத் தாய்தந்தை

யிலையிவுட லதனை நோக்கி

லிறையுநீ ருபாதான காரணமன்

றிருமாய யினிலுண் டாகுங்

குறியிதுவிங் காயின்மண்ணி லெனைப்பெறு

தவரிடையக் கொண்டை நீரு

லிறையுமதி யிலரேநீர் நில்லுமென

விருவரையு நீத்துப் போனான். "

(இங்.) ஞானத்தை உத்தேசிக்குமிடத்தில் அசற்குப்
பீடா மாதாக்களில்லை. இந்தச் சீர்ததைப்பற்றி விசாரிக்கு
மிடத்தில் சிறிதும் நீங்கள் உபாதான காரணமல்லீர். இரு
வகையான மாயையினின்றும் உண்டாகுவதிடவுடலம். குறி
ப்பு இவ்வண்ணமானால் உலகத்தில் என்னை (மகனாகப்) பெரு
தவர்கள் இல்லை. அவ்வண்ணந்தான் நீங்களும். பூரண ஞான
மற்றவர்களே! நீங்கள் நில்லுங்கள் என்று கூறிச் சென்ற
னன். ஏ-று. (சஉ)

யுரிவையர்க டமக்கிலக்க னாகூறு

நூலதனி லதனை யெல்லா

முரிமையா யுடையவளா மினியமனை

தொடர்ந்தேகி யுருகி நின்று

பரிவினுடனடிகள்பணிந் தரற்றியே
பதைபதைத்துப் பனிக்கண் பாயத்
தரியனுமை விடுக்துலக மதனிலொரு
கணமேனுஞ் சாவே நென்றாள்.

(இ-ள்.) மகளீரிலக்கணம் கூறப்படும் நூலிலுள்ள நல்
விலக்கண முழுமையும் நன்னதாகவே வுடையவளாகிய
அவனுடைய நன்மனைவி, அவனைப் பின்பற்றிச் சென்று மன
புருக்கத்துடன் எதிரில் நின்று, அன்புடன் கால்களில் விழு
ந்து வணங்கி கூக்குரலிட்டு, துடிதுடியெனத் துடித்துக் கண்
ணீரொழுக உம்மைவிட்டு இவ்வுலகத்தில் ஒரு கணப்பொழு
தும் இரேன். இறப்பேன் என்றனர். எ-று.

கலவி, சாமுத்திரிக முதலிய நூல்களி லுயர்வுடைய
இலக்கணங்களாக உணக்கப்பெற்றனவெல்லாம் முற்றிலும்
நிரம்பப்பெற்றவளையும் இம்மன்னவன் துறந்நாளுநால் இவ்
விலக்கண நிரம்பாத மற்றைய மாதரைப் பிறர் துறத்தற் கரு
மையின்மை விளக்குவான் “அரிவையர்க டமக்கிலக்க ணங்
கூறு நூலதனி லதனை யெல்லா - முரிமையா யுடையவளா
மினியமனை” என்றார். (சுந)

நின்னுடைய நாயகனை நினதுள்ளே
யுறநோக்கி நிற்க மாட்டா
துன்னுடைய நாயகனென் நென்னையே
கருதிரீ யுழல்வ தென்னே

மின்னனைய விடையாய்கே ளனை வருக்கு
நாயகஞேர் மேலா மீச
னன்னவனை யேதேடிப் போகின்றே
னெனவரசற் கரிவை சாற்றும்.

(இ-ள்.) மாதே ! உனது நாயகனை உனக்குள் பொருந்
தும்புண்ணம் பார்த்து அவ்வழி நிற்கமாட்டாமல் (உனது
நாயகனல்லாத) என்னை நாயகனென்று கருதிநீ ஏன் உழலா
நிற்கின்றனை ? மின்னற்கொடிபோன்ற இடையினையுடைய
மாதே ! யான் சொல்வதைக்கேள். எல்லோருக்கும் நாயகனாக
வுள்ளவர் ஒப்பற்ற மேலாகிய ஈசனேயாம். அந்த ஈசனையே
நான் தேடிச் செல்லுகின்றேன் என்று கூறிய அரசனை
கோக்கி அவன் டனைவி கூறத்தொடங்கினன். -று. (சச)

ஞானமா னதுபொதுவே தூலதனிற்
துறவதற்கு நவில்வ தில்லா
ளானமா தினையலவே விடுகவென
வறையுட்பதி யான வுன்னை
யினமா விடுகவென வறையுடதோ
துறவறமிங் கெனக்கென் சொல்லு
மானதா லுமையொழிந்து கதியிலையே
யெனவெணியா னடுத்தே நென்றாள்.

(இ-ள்.) (சரீரங்களுக்குள்) ஞானம் யாவர்களுக்கும்
பொதுவேயாம். துறவு பூண்பவர்களுக்கு சாத்திரத்திற்

சொல்லப்படுவது மனைவியே விடவேண்டியவளென்று கூறு
நிற்கும்.. (இது நிற்க) எனக்கு நாயகனான உன்னை விட்
டிருக்கும்படி நூல் கூறுநிற்குமோ? தறவற மெனக் கெம்
புள நுரைப்பீர்? ஆலகயினாலே உம்மைவிட்டு எனக்கு
(வேறு) உதயிநிலை யென்றணர்ந்து நானிற்கு உட்சேன்
என்று கூறினான். (சுந)

ஆகமத்தின் விதிதவறு தறைந்தனைநீ

விவேகியே யாவாய் நானுந்

தேசமுதற் பிரபஞ்சமாதனினசை

விடுக்குவனஞ் செல்லா நின்றே

லாகமுலை யாயெனுண் தடுத்தலுன்றன்

விததமல நாடு தன்விந்

போகுதியென் றவனைவிடுத் தேதிஸரைப்

போல்கன்று போகா நின்றான்.

(இ-ள்.) மலைகளைப்போன்ற தனபாறங்களை யுடைய
னோ! ஆகம நூலிற் கூறுகின்ற விதிக்கு மாறாது கூற்றை.
ஆதலால் நீ விவேகியேயாயை. யானோ தேகர்திப்பிரபஞ்சங்
களில் நிராசையுடையவனாய் காட்டிற்குச் செல்லுகின்றேன்.
நீ பதிவிரதை யாதலால்; என் வசனத்தை மீறி நடத்தல்
நினைக்கு முறைமையல்ல; (ஆதலால் என் சொற்படி) நீ நாட்
டிற்குச் செல்லென்றுகூறி அவனை அவ்விடத்திலேயே நிறுத்
திவிட்டி, வேந்தன் அயலானைப்போல் செல்லாநின்றான்.

விரிவாய ஞானமதை யுணர்ந்தாலு
 படந்தைபுதி விலங்க நின்ற
 வரிதாய தலுகையினு லேங்கியே
 பதைபதைத்தங் கலிணை நோக்கித்
 தழியாது கதறியே வினைதலையே
 நொந்துதான் நளர்ந்து நின்று
 தெரியாது மறைந்தவிடந் தனின்மிகவு
 முருகியே தேம்பி வீழ்ந்து.

(இ-ள்.) பெண்ணுனைவன் அகண்ட ஞானத்தை யறிந்து
 நஞ்சாலும் புருஷனைவிட்டு விலகிய நுத்தல் அருமையான
 காரியமாசலால், (துறந்துசென்ற) அவனைநோக்கி மனநிலை
 துளர்ந்து கொடுவென்றமுடி தனது பிராரத்துவகர்மத்தைப்பற்
 றிவருததங்கொண்டகனாய் அயர்ந்துநின்று (சன்கொழுநறு
 கிய) மஹாநிலை தன் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறைந்த
 விடத்தில்மிதவும் மனமுருகித்தேம்புதலுடன் கீழேவிழுந்து

வேந்தனை யுனைவிடுத்து முககமதி
 விருக்கவோ விதித்தா வீசன்
 மிர்ந்தகோ வுடக்கெனக்கும் வினைதாலு
 மின்மளவிற சேர்ந்து நிற்கும்
 போந்தவுமை யெக்காலந் தான்பேன
 வினியெனவே புலம்பி மாதுந்
 சார்ந்தனன்பின் றிருப்பியே நகரதனின்
 மாலுலன்றன் சார்பு தன்னில்.

(இ-ள்.) மன்னவனே ! உன்னைப் பிரிந்தும் உலகிவிருக்கும்பண்ணம் ஈசன் விதித்தானோ ? உமக்கும் எனக்குமுள்ள பந்தவினையானது இன்றோ டொழிந்ததோ ? என்னோடு கலந்து நிற்கின்ற (விருப்பத்தினையுடையவரே ! என்னைவிட்டு) விலகிச்சென்ற வும்மை இனி எந்நாள் காண்பேவ் என்று புலம்பி அவன் மனைவியும் அவனுடன் போதலைவிட்டுத் திரும்பி ஊரையடைந்து மாமனார்வீட்டிற் சென்றிருந்தனள். ( )

அரசனந்த நகர்விடுத்துத் தேசநா
கெளுமகன் றடவி சென்றே
யிரவுபக லகநிலையே நிலையாக
விருந்தவர்க ளிடமே சேர்ந்து
பரகுருவி னுபதேசத் தரியபொருள்
வினவியவர் பகரக் கேட்டுத்
திரமனமா பொருவராற் கலங்காத
ஞானியாய்த் தீர னாகி.

(இ-ள்.) மஹாராஜனும் தனதுசொந்தநகரத்தைவிட்டு, தேசங்களையும் நாடுகளையும் கடந்து காட்டையடைந்து (ஆரவும் பகலும் உண்ணாட்டத்தோ டிருக்கின்ற தபசிகள் வசிக்குமிடத்தை யடைந்து ஞானசாரியனுபதேசித்த அரியவாக்கியார்த் தத்தைக்கேட்டுஅத்தபோதனர் அதன் மெய்ப்பொரு ளுணர்ந்த உணர்ந்து உறுதிப்பட்ட மனமுடையவராய் யாவராலும் கலக்கமுடையாத ஞானியாய் தைரியமுடையவராய், ஏ-று.

அகநிலை என்பதற்குத் தன் நாட்டம் என்றும் பொருள்.

நகர்தனி லேகிப் பிச்சை
 நண்ணியே மனைக டோறு
 மகமகிழ்ந் தங்கை யேற்றே
 யவ்விடத் தருந்தி யாங்கை
 செழுமுனோர் பேயென் றெண்ணிர்-
 கிரித்திட நாண மின்றி,
 நிகபரத் திச்சை யற்றே
 யேகனா யுலாவ லுற்றான்.

(இ-ள்.) ஊருக்குட் சென்று வீடுகள்தோறும் போய்
 உணவினைத் தனக்குள்ளே சந்தோஷத்துடன் அழகியகையி
 லிலவாகி அங்குநின்றனுண்டு, உலகத்திலுள்ளவர்கள் பைசாச
 மென்று நினைத்துச் சிரித்திட (அதற்கு) வெட்கப்படாமல்
 யுலாவ மறுமைகளில் ஆசை நீங்கி சிலொருநம்பாவனை யுடை
 மவராய் ஆவ்வண்ணமே சஞ்சரிக்கத் தொடங்கினார். ஏ-று.

இராஜ பதவியைத் காட்டிலும் ஈருவசங்கபரித்திடாக
 பதவியைச் சிறந்ததாகக் கருதினவ ராதலால், பிச்சைக்குச்
 சென்றபோது மகிழ்வுடையவராகவிருந்தனர். “குறைவற்ற
 செல்வமென் றேகோல மாமறை கூப்பிடுமே” என்றபடி,
 குறைவற்ற இம் பூறுபதவியை யடைந்தமையால், இனிப்
 பிறப்படைதலில்லாதவ னானெனென்னுந் தோற்றமுமுடை
 யவராகவிருந்தனர் என்பதைக்குறிப்பிக்க “அகமகிழ்ந்தங்கை
 யேற்றே யவ்விடத் தருந்தி” என்றனர். அதிவன்னுசிர
 மத்தை யடைந்தவர்கள் ஜாதிபேதமாகினை யாராயாமல்

புகித்தபோது புசிப்பவர்களாக நூல்தன் கூறுதலால், புகித்த
பாஷாவும்கூட அதுவண்ணுசிறப்பத்தை யுடைத்தவராகித் தரதல்
பிச்சுவாக விரந்தனர். இவ்வறறு நினைத்தவிடத்திற் புசித்
தல் இறு துக்கன்றோலெனின், அதன்பண்ணுசிறப்பியரடான் : ௧
வாவனதங்கோடும் சிவப்பநுமாரூகவே காண்க. ௨. தலையி
அவருள் காணப் பச்சிப்பாருள் ரிவமரணபோது ஸ்ரீதிபேதமே
வங்குளது : “மூர்தந்தந்தந்த மூதம் நுதந்தேர் நுதந்தந்த
பேற்றந்தல்” என்று கூறிப் புரணத்தில் கேட்கப்பட்டதா
லும், “கூர்மலா பட்டகோறு சம்பதே” என்று மானந்த
வாசகசுவாமிகள் கூறியிருந்தலாலும், தரவிகளாகிய ஸ்ரீ
வண்ணுசிறப்பிக்குத் தராதபேரமில்லை பென்க. இனி, அந்
வண்ணுசிறப்பிகளுள் ஸ்ரீ சாதகமு திந்தபர்க்கே இடமிரு. அந்
சாதகர்களுக்கு சிவபலிசெழுவியாயும், நியமலிதியாவது :—
வேற்றுமத்தினை ரிடத்தல் புசித்தல், ஒழுங்கினமரணங்க
ளது அந்நனத்தைப்புசித்தல் முதலியவைகள் கூடாமையால்,
இசன் விரிவைச் சிவதருபோத்தரம் சைகசகயொற் முத
லியவைகளா னுணர்க. (௧௦)

பொருந்திவாழிபொன் முகிற்

பொருந்திமும் பற்றென் றெண்ணி

யிருந்தல் னோரிடத்து

மெங்கெங்கு மொருவ னாகித்

திருந்திய சபுது விட்டுத்

திருப்பீடா துறைக்க வுன்னி

திருந்திருந் திடங்க ளெங்கு

மேகமே நோக்கி நின்றான்.

(இ-ள்.) ஓரிடத்திலேயே தங்கி யிருப்பதானால் பங்கு முன்பாகுமென்று நினைத்து, எவ்விடத்திலும் தங்கினால் பங்கில்லை. எவ்விடத்துக் களங்கியாய்ச்சாதகமான நீட்ச்டையினைன்றம் உல்கமுதகமாகத் திரும்பாமல் அதிலேயே பதிய நினைத்தப்பிரபஞ்சத்தில் தான் சஞ்சரிக்கு மிடங்களிலெல்லாம் சிவோஹம் பாவனை யுடனே நீன்றனன். -று.

எகவளவு வீரத்தியுடையவனானாலும் ஓரிடத்திலிருப்ப முயல் ஆயினான் யாரிலுள்ளவர்கள் மஹானென்று மதித்து டர் துபசுமாதிகளைச் செய்வார்கள். செய்தால், அகம்பாவங் கோன்றும். அதுவந்தால் மமகாரந் தோன்றும். இவ்வீரண்டு முண்டானால் மற்றையகுணங்தவெல்லாம் சீக்கிரம் வந்து சேரும். அவைகள் வந்துசேர்ந்தால் பிரபஞ்சகாதனைமிகும். அதுமிகுந்தால் சமூசாரியாவான் என்பதை உத்தேசித்தே மகாபாரதிலும் ஓரிடத்திலுந் தங்காமலும், செல்லும் டோழ்தும் போதப்ரமோதங்களை ஒன்றிலுந் கொள்ளாமலும், பிரியங் பிரியங்கள் வராதிருக்கும்படியும் சிவோஹம் பாவனையோடு சென்றனமென்க. இத்தகைய குணங்களைத் துறவி னன் சாதககாலங்களிற் கொள்வார்களானால் எடுத்த சனைத்திலேயே இடையூறின்றிப் பேரின்ப மடையாநிற்பர். (௬௧)

தோன்றிடு முகக மெங்கே

தோன்றிடு மென்ன நோக்கித்

தோன்றிடு நினைவி லென்றே

தோன்றிய் நினைவு தானுந்

தோன்றிடு மிடத்தைப் பார்த்துத்
தோன்றிடுஞ் சொருபத்தென்றே
தோன்றிடுந் பொருள்க னெல்லாஞ்
சொருபமீ யென்று கண்டான்.

(இ-ள்.) சட்சுவாதி இந்திரியங்களா லுணரப்படுகிற
பௌதிகப் பிரபஞ்சம் எவ்விடத்தில் காணப்படும், என்று
ஆராய்ந்துபார்த்து, இது காணப்படும் பௌதிகவியாபாரப்
பாக்களாய் என்று (தெளிந்து) தன்னு ளுதித்த அம்மனமும்
உண்டாகிற உற்பத்தி ஸ்தானத்தை நோக்கி இது பிரமத்தி
னின்றி ரூண்டாயதென்று (உணர்ந்து) காணப்பட்ட இங்
வுலகங்களேத்தும் அந்த பிரமமே என்று நிஷ்டாபூசமா
யின்று நியதிகளைந்து சிவோற்றம்பாடினையாற் கண்டான்.

விரத்தர்கள் சமாதிகூடுங்கால் வாக்கியசோதனைசெய்து
நியதிகளைந்து அநுபவிக்கிற வழக்கப்படி இம் மகாராஜாவும்
தான் நிஷ்டைகூடப் புசுங்கால் ஆதனத்திலிருந்து குரு
தியாலாதிகளைச் செய்து இரு விழிகளையும் திறந்து இப்
பௌதிக வுலகத்தை நோக்கி இது எங்கே காணப்படுகிற
தென்றெண்ணி மனத்துலேதானென் றுணர்ந்து பின்னர்
மனத்தைப்பற்றிச் சிந்தித்து இது பிரமத்தைத் தவிரவில்லை
யென்றுணர்ந்து அபிபத லகதியார்த்தமான பிரமத்தைத்
தவிர வென்றுங் காணப்படவில்லை யென்று தெரிவாக
வெண்ணித் தியானித்துத் ததாகாரமாக நிற்கிற வழக்கப்படி
நின்றனுபவித்தனர்.

(இஉ)

தோன்றிடும் பொருள்க ளுண்டாய்த்
 தோன்றியே யின்ப மாகித்
 தோன்றிடு மதின லந்தச்
 சொருபமே யென்று கண்டு
 தோன்றிடுஞ் சொருபந் தன்னிற்
 றேன்றுமீ தசத்தே யென்று
 தோன்றிடுஞ் சொருபந் தானாய்த்
 துளக்கபற் றிருந்தான் வேந்தன்.

(இ-ள்.) விவகாரதசையில் காணப்படுகிற இப் பிரபஞ்
 சம், ஈடுசித படத்தின்கணுள்ள கிரி-நதி முதலியவைகளைப்
 போலக் காணப்பட்டு, இன்பரூபமாகப் பார்ப்பவர்களுக்கு
 இன்பரூபமாகவே வளங்கும். அதுகாரணத்தினால், இம்மன்
 ன்வன் கூணப்படுகிற இவ் வனைத்தையும் பிரமரூபமாகச்
 சூருது யுக்திகளால் அதுபவத்தி லாக்கிக், கிழியி லாரோபித
 மான பஞ்சவண்ண சித்திரப்போலப் பிரமத்தி லாரோபித
 மான இப் பிரபஞ்சசித்திரம் அகத்தாக உள்ளது என அதுப
 வத்தால் பிரபஞ்சபாவனையை யகற்றிப் பிரமபாவனையில்
 அகமேவஸ்வம் (அகம்பிரமாஸ்மி) என யாதொரு சலனமு
 நில்லாமல் இருந்தனன். ஏ-று. (நூ)

கடிநகர் தோறுஞ் சென்றுங்
 கானகந் தோறுஞ் சென்றும்
 படிவல மாக வந்தும்
 பார்வைமா.றுட்ட மின்றி

மடிவிலா மனத்த னாகி
மாசிலா நிலைமை பெற்று
முடியுடை வேந்தர் வேந்தன்
முத்தியே வீடிவ மா'னான்.

(இ-ள்.) மகுடந்தரித்த அரசர்களுக் கரசனான மஹா
ராஜா காவலினை யுடைய ஊர்களுக்குப் போயும், காடுகள்
தோலும்சென்றும், பூப்பிரசுவிணஞ்செய்தும், இலகவிபார்த்த
வாறுஸந்தானத்தில் தவறுத வில்லாமல் அச் சகசரிஷ்டையி
னின்றும் திரும்பாதமனமுடையவனாகி ஞானநிலையை (முத்
திநிலையை) ப்பெற்றுப் பந்தநீவிர்த்தியேயுருவமாக நின்றான்.

காட்டிற் சென்றாலும் காட்டிற் சென்றாலும் பூப்ரதக்ஷி
ணஞ்செய்தாலும் அவ்வக்விடங்கவிலுள்ள பெளதிகத் தோற்
றத்தாற் பயகம்பாதிசுளும் மோதப்பிர டேமாதாதிசுளும் பெத்
தான்மாக்களுக்குண்டாவது சகசம். முத்தான்மாக்களுக்குக் கத்
வாறுண்டாவதில்லை. உண்டாகுமானாற் சகசரிஷ்டை குலே
யும். நிஷ்டை குலைந்தால் பெளதிகப் பிரபஞ்சந்தோன்றும்.
அது தோன்றில் காமக்குரோதாதிசுளாண்டாகும். அவையுண்
டானால் பழையபடியே பந்தத்தில் மூழ்கித் தப்பத லட்சி
யார்த்தத்தை மறப்பன். அது மறந்தால் பிறப்பிறப்பையடை
வன். இதுபற்றியே சரீதகர்கள் எங்குச்சென்றாலும் ததாகா
மான நிலையிலேயே நிற்கும்படி விதியேற்பட்டுள்ளது. அக்
விதிப்படியே இவரும் நடந்தன ரென்பார், 'பார்வைமீட்டு
ட்டயின்றி' என்றார். (இச)

முத்தியே வடிவ மான
முடிபுடை வேந்தர் வேந்த
னெத்திசை தனக்கும் ராஜ
கொலமவிட வேறில் லென்று
சத்திய மாக வெண்பரித்
தவ்விட மதவிற் றன்னைச்
நத்தியெய் தனைத்து மாகிச்
சுயஞ்சோதி யாகி நின்றுன்.

(இ-ள்.) அனர்த்த நிவிர்த்தியே உருவமானவனும்
மருடமன்னர்களுக்கெல்லாம் மன்னவனுமாகிய இவன் எவ்வ
கையதிகைகளுக்கும் அரசன் எம்மைவிட வேறில்லையென்று
யதார்த்தமாக நினைத்துத் தனக்கென்று வேதத்தில் விதிக்கப்
பட்ட இடமாகிய தொம்பத வாக்கியத்தில் ஸ்வரூப நின்ற
தனனைச் சோதனை வழியிற் கூடஸ்தனாகச் செய்து (அஸ்மி
வாக்கியத்தால்) தத்பு சோதனையில் பிரமத்தோடு கலந்து
காரணப்பிரம ரூபமாக அதுவடிவியி னின்றனன். எ-று.

கண்ணனை வேகெழித்த நதைபோல என்று கூறுகிறபடி
குறையும் சிவோஹம்பாவனையாற் சீடனை நோக்கி நீ கேவலம்
ஜடரூபமான பிரபஞ்சாதி யுருவமல்லே. நீ என்னுருவமே
தான். எந்தப் பிரமம் காணோ, அந்தப் பிரமமே நீ. இவ்வித
அதுஷ்டாணத்தால் நீயாகிராய் என்று உபதேஷிக்கிற குரு
வாக்கிய பரிபாலகனாகிய சீடன் வாக்கியசோதனையா லுண்
டான அதுபவாப்பியாசத்திலே நின்று பழகி பிரமமாகவே

அகிருன். கண்ணன் தன்னை யறிதற்கு முன்னும், குந்தி
குமாரனே; அறிந்தபின்னும் குந்தி குமாரனே. ஆனால் அவ்
ஹச்சிகடையிலிருந்த வேடுவன் என்னும் பிராந்தி யொழிந்த
மையால் ஆந்தமடைந்தான் என்ற உதகரிப்பது வழக்கமா
தலால், யாமும் முத்தியென்பதற்கு விடுதலையெய்தல் றன்ன
பொருளுக்கேற்ப பந்த நிவிர்த்தி யென்றாம்.

அதபவம்வந்தபின்பு தனக்குப் பிரம்பொன்றைத் தவிர்
மற்றெதுவும் உள்ளதாகக் காணப்படாமையாலும், பிரமநாட்
டத்திற் காணப்படுவன வுளவேல் இவை தன்னதுபவத்திற்
கீழ்ப்பட்ட மாயாகற்பிதமென்றே நிஸ்ஸந்தேசமாக வறிகிரு
தைலாலும், தன்னை உண்மையான வரசனென்று உதித்த
னன் என்பார் 'சத்தியமாக வெண்ணி' என்றார். (இரு)

தன்னையே யன்றி யொன்றுந்

தானுதி யாவி டத்தின்

மின்னையே யொத்த வைய

மித்தைகற் பிதம் தென்றும்

பொன்னையே யன்றி வேறு

பூடண மிலது போல

வென்னையே யன்றி யொன்று

மில்லெனத் தோந்தான் வேந்தன்.

(இ-ள்.) பிரமத்தைத் தவிர வேறொன்றுந் தோன்றுத
வில்லாத நிஷ்டையில், மின்னையொத்த வுலகம்பொய்யும்
கற்பனையும் எனவும், பொன்னினைவிட வேறே ஆபரணமில்

லாஜமையைப்போல பிரமத்தைத் தவிர வேறே யொன்று மில்லை யென வுணர்ந்தன னரசன். எ-று.

தேனேந்திரியாதிகரண நியதிசெய்து அறுபவ நிலைய னின்ற சிஷ்டாசாரலேன் பிரமமென்றைத்தவிர வேறொன் றறயும்கூடுனென்பது சம்பிரதாயம். குண்டலமுமோதிரமு மானாநுஹம் என விவை உருவாதிசுளால் வேறு பேர்களைப் பெற்றாலும் பொன்னைத் தவிர வவைகள் வேறே யில்லை யானற்போல, காணப்படுகிற வஸ்துக்களெல்லாம் பல்வேறு திரிபினவாயினும், அவை பிரமமென வுணர்ந்த ஞானிக்குப் பிரமமாகவே தோன்றுமென்பது நிச்சயம். சிவோஹம் பாவ னைமூலவைகள் தானாகவே காணப்படும் முறைப்படி மன் னுவனும் அவ்வதுபவத்திலே அமைந்து நின்ற நெண்டார், 'என்னையே யன்றி யொன்று மில்லைனத் தேர்ந்தான்' என்று. நென்றனர். (நக)

உலகினை வேற தாக

வுணர்ந்திடிற் பந்த மாகு

முலகினைத் தானே யாக

வுணர்ந்திடின் முத்தி யாகு

மிலகிடத் தோன்ற லெல்லா

மென்னினை வேயென் றெண்ணி

மிலகிடக் கண்டு வேறற்

• றிருந்தன னினைமை வேந்தன்.

(இ-ள்.) பெளதிகப் பிரபஞ்சத்தை (ப் பிரமத்தைத் தூட டிலும்) வேற்றுனதாக அறிவானானால் அவனுக்குப் பந்தமுண்டாகும். பெளதிகப் பிரபஞ்சத்தை (சிலோஷம் பாவனையால்) தானும் உயறிவானானால் முத்தியாகும். (அவனுக்குப் பந்த நிவர்த்தி புண்டாகும் சட்சுவாதி யிந்திரியங்களாற்) காணப் படுகிற பிரபஞ்சங்களினைத்தும் (பெத்ததசையில்) எனக்கிருந்த ஸத்தியபுத்தியின் வாஸனையின் பழக்கமேயன்றி வேறில்லை என்று (சமாதியிற் சமாதானமாக நினைத்து அவை) பிரமமாக விளங்குதலை (சிலோஷம் பாவனையாற்) கண்டு பிரமத்துடனே கமாயப் பரமார்ப்த நிலையி லிருந்தனன் அர சர்க்கரசுகுகிஷ மஹாராஜன். ஏ-று.

ஞானியானவன் உலகத்தை யுமொரு பதார்த்தமாக அறிவானானால் உடனே யவனுக் கதிலும் விருப்ப முண்டாகும். விருப்பமுண்டானாற் பந்தத்துக்கிடமாகும். உலகத்தினையும் பிரமமாகக் கண்டால் அவனுக்குப் பிரமத்தைவிட இது வேறே யொன்றல்ல வென்னுந் தோற்றத்தால் அதிலுள்ள பந்தம் நிவர்த்தியாகிறது. ஒருவன் முத்தனாதற்கு முன்னே யும் பின்னேயு முலகமுள்ளபடி யிருக்க, பிசுமமாகவே கண்டானெனல் எப்படி யெனின், அபக்குவர்களுக்குப் பிரபஞ்சமாகவும், பக்குவர்களுக்குப் பிரமமாகவும் காணுதல் உண்மையாதலின் ஆமென்க. ஒருநாளுணர்ந்ததனாலேயே பிரமமாக யாவையும் காணமுடியாது. பலநாளுஞ் செய்யு நியத்யோடு கூடிய நிஷ்டையாலேயே பிரமமாகக் காணவேண்டிய தாத

லால். மனனவனும் வாக்கிய சோதனையுடனே நிஷ்டை:—
கூடினா நென்பார் “என்னினை வேயென் நெண்ணி-யில
கிடிக் கண்டு வேறந் திருந்தனன்” என்றார். (௫௭)

‘அரசுக் கமலநாக’ விருந்தர சர்வவோன் செல்வப்
போகமுந் திரண மாமப் போதநாட் டரசி யற்கை
புதுபுந் தியின லாசா னுபதேசத் தான வந்தச் ஸன்.
சோமந் திரை டெய்தித் தொழிலெலா முடித்தான் மன்

(இ-ள்.) (தனதானையே உலகமுழுதுஞ்செல்லுதலால்)
வகசிக்கராதிபதி யென்று பேர்பெற்ற அரசனது செல்வத்
தாலாகிய பேர்கமும், அலகியமான ஒரு துரும்புபோல
வாடும். (ஆதலால் இம்மன்னவனும்) அந்த ஞானராஜ்ய
ச்சை (அதுமான அளவையக்கொண்டு தெளியவில்ல) யூக
மான புத்தியைத் துணையாகக் கொண்டு சற்குரு உபதேச
முறையால் (பிரமமாகியராஜ்யத்தை) ஆளுதற்குத் தத்பதலக்ஷ
யார்த்தமான அப்பிரமநாட்டையடைந்து நியதிகளைதல் முத
லிய எல்லாகிரியையகளையும் அவ்வரசன் நிறைவேற்றினான்.

சார்வபௌமனது செல்வபோகமும், பிரமாணந்தாது
போகத்தின் ஒரு அணுவுக்குக்கூட ஒப்பாகா தென்பார்
‘திரணமாக’ என்றார். முன்னர் அதுபவியாத பிரமாதப
வத்திற் சுகமுண்டென் றொருவன் தான் அதுபவித்தற்கு
முன்னே யறியவேண்டியானால் யூகபுத்திவேண்டும். யூகபுத்தி
யுடன்மாதிரமாகாது. முன்னரதுபவித்தறிந்தவரான ஆசான்
வேண்டும். இந்த வித்தையையே பெரியவர்கள் [தொட்

இங் ளிட்டாத வுத்தை-சுட்டுப்போட்டாலும் வராது” என
பர். ஆசான கற்பியாதுபோனால் இந்தவநுபோக நிலையாது.
அதுபவம் நிலையாதுபோது வீணுழைப்பாக முடியும் என்
பதை யெல்லாம் விளக்கவே ‘உபதேசத்தாள்’ என்றார். ( )

பந்தம்வீ டென்று மில்லை பரம்பொரு
ளொன்றே யென்றுந்
தந்தஞ்சங் சற்பத் தாலே சால்மோ
கிப்பர் தீயோ
பந்தமா திகளு மில்லா வரும்பொரு
ணமே யென்று
சந்தசுநோக்கி யந்தத் தற்பரந்
தானே யானான்

(இ-ள்) பெத்த நிலை, முத்திச் சார்பும் முக்காலத்
திலு மில்லை. ஏகமான பிரமமே திரிகாலங்களிலும் உள்ளது
அபக்குவிகள் தங்களுக்குள்ள பிராந்தியால் (இரண்டு முள
வென) மிக மோகங் கொள்வார்கள். முடிவும் முதலுமாகிய
ஒன்றுமில்லாததும் சாதகத்தாற் காணத்தக்கதுமான பிரமம்
(சிவோஹம்பாவனையால்) நாமேயென எப்பொழுதும் இல
கியப்படுத்திப்பார்த்து முற்சொல்லிய பிரமம் (நிஷ்டாவிலே
வந்தால்) தானாகவே விளங்கினான், எ-று.

காலத்திரயத்திலும் இருப்பது பிரமமேயென்றுணர்ந்த
அதுபவிக்கிறவர்களுக்குப் பந்த மென்றும் வீடு என்றும் இர
ண்டு பொருள் இரா. காணப்படுவன ஓவல்லாம் பிராந்த

யென்றே மேலோர் துணிந்த துபவிப்பார்கள். இவரு மயவண்ணமேனின் துபவித்தனர் என்பார் “தந்தஞ்சு கற்பததாலே” என்றார். (௫௩)

குறைவிடா நிறைவ தாகிக் குளிர்ந்தினைப் பாறி வேந்தனிறையின வேலுந் துன்ப மின்றியே மின்ப மாகியுறைவிட மின்ன தென்ன வோரிட மின்றி யெங்கு சிறைவதேயிடமாய் கின்று விகரின்மா ராஜங்குணே.

(இ-ள்.) ஒப்பற்ற மகாராஜன் (காலதேசகர்த்தமான் பரிச்சேதங்களின்றி விளங்குகிற) பரிபூரண சொருபமே சொருபமாய், அநர்த்தங்களா லுண்டான துன்பங்களினின்றும் விடுபட்டு ஆநந்தபிராப்தமாய் சாந்தமானவனாய் இளைப்பாறினவனாய் அவ்வரசன் இடவிடத்தில்தான் ஓரளவு செய்ச்சல வேண்டுகென்கிற நியதியின்றி பரிபூரணத்திற் கலந்து கிற்றலே இடமாகக்கொண்டு நின்றனன். -று. (௫௪)

எங்குமாய் நிறைந்து நின்ற வேகராச்:

சியம தாள்வோன்

றங்குதலின்றி யெங்குந் தானெனக்

கண்ட தூயோ

னிங்குறைந் தகன்ற பாண்டத் தியல்பினெஞ்

சருவம் பற்றி

பங்குரு வகற்றி நின்ற னானந்தி

யாகு கேந்தன்.

(இ-ள்.) பரிச்சேத வியல்பில்லாமல் சுருக வியாபகமான பிரமமென்னும் நாட்டையாளுவான், தஞ்சாவூரில்லாமல் தங்க விரட்டிலும் பிரமமாய்ப்புர்த்து விட்டசாரத்தைத் தைப்பாறிய அம்மன்னவன், பெருங்காயமிருந்து நீக்கிய பார்த்திவரின் தன்மையைப்போல, மனமானது நிற்குண நியானத்தின் பழகிச் சகுண வுருவங்களை மொழித்து மூர்த்தியாய் அரசு நறுவழிப்பில் நின்றான். எ-று.

பெருங்காயமடைத்துவைத்த பெட்டியிலிருந்து அனை யெடுத்த தப்புறப்படுத்தியபின்மய்காயமில்லை யென்ற அதன் பண்பில்லாகடோவதில்லை. அதனோலப் பிரமத்தைத் தவிர கொன்றுமில்லையென்றுணர்ந்தும் முன்னந் தனது மனத்திற் குடிசொண்டிருந்த காரியப் பிரமாதிகளின் தன்மையை முற்று மொழித்தாலும் பழக்கவாதனை தாக்குமாதலால் அனை ஒழிக்கும்பொருட்டே நிற்குண நியானத்தை அப்பி யாச காலத்திற் செய்வதுவழக்கம். அதை முறையாக இவரும் வாக்கியசோதனைசெய்து நிற்குணத்திலேயே நின்றதுபவித தானந்தரூபி யாயின ரென்பார், 'அங்குரு வகற்றி நின்ற னுனந்தி யாக வேந்தன்' என்றார். (சுக)

சீவன்முத் தார்கள்பா நிற்குஞ் செப்பிய மனத்த ரூப மேவரும் பரம முத்தி மேவிடி னை மாகுந் தாவரு நிலைமை நன்றாச் சற்குரு வருளாற் பெற்றுக் கேவல மாகி நின்றான் கேடிலா ஞான வேந்தன்.

(இ-ள்.) இவதசையினின்றும் விடுபட்டுள்ளவாகப்பட்டதில் உண்டென்று சொல்லப்பட்ட மனத்தினது என்னுடைய, அபஞ்ஞவினா லடைபாக்கூடாத சிறந்த பந்தநிலிர்த் தோய யடைந்தா லடியோடொழியும், நித்தியமான பிரம லாக்கியநிலையை ஐயந்திரிபாதினின்றி ஞானஞ்சாரியனது உட்கூத்தால் பெற்று கைவல்யடைந்து நின்றான்; நீர் மான பிரம ஞானத்தையுடைய மகாராஜன், எ-று.

தொம்பதபாக்கியத்தினின்றும் நீங்கியதைப்போல தந்த பதபாக்கியத்தினின்றும் நீக்கினால் மனோவிகார முதலிய ஒழியுமென்றார் 'பரமமுத்த மேவிடி ஞசமாகும்' என்றார்,

இத்தகை ஞானம் பெற்றே யெழின்முனி
யாகி யெங்குஞ்
சித்தனாய்த் திரித றன்னைச் செப்புமுன்
னகமச்சர் தம்முள்
வித்தக னெருவன் கேட்டு வினவிட
வேண்டுமென்றே
கத்தனா மரசைத் தேடிக் கண்டடி
பணிந்து நின்றான்.

(இ-ள்.) இவ்விதமான கூடஸ்த பிரம ஐக்கிய ஞானத்தை ஞானஞ்சாரியனிடத்தி லுபபேதசமாகப் பெற்று சாஸ்திர மனனசைலராய் எவ்விடங்களிலும் சித்ஸொருபமே ஸௌரூபமாக அப்பாய்வித்துக்கொண் டொலுதலை, உலகத்திலுள்ளவர்கள் கூறுதற்குமுன்னே மந்திரிமார்களுள் ஞானநூலாமாய்ச்

சியா ஸ்றிஷ்டையவனாகிய ஒரு மந்திரியானவன் அதைக்கேட்டு இவ்வாறு செய்தற்குக் காரணமென்னவென்று கேட்டான். வேண்டுமெனத் தனக்குத் தலையனாகவுள்ள அரசனைத் தேடிக்கண்டு அவனது பாதங்களை வணங்கி எதிரின்றான்.

சுத்தமரசு நென்றதை, இப்போது கடவுளுருமாத நின்ற பன்னவனை எனினும். (க. 2.)

பூவனை யாகி வானம் பொருந்துமேற்

கட்டி யாகித்

நிவா தாகி மிந்து செங்கதிர்

வீசங் காற்று

மேவுசா மரம தாகி விடுசலை

மனை வி யாகிக்

கேவல் மின்ப மாகிக் கிளர்ச்சியாய்

நின்றான் வேந்தன்.

(இ-ள்.) பூமிமே மெத்தைமாகவும், ஆகாயமே பொருத்தமான விதானமாகவும், சந்திரனுஞ் சூரியனும் விளக்காய்வும், இயல்பாக வீசாநின்ற காற்றே பொருந்திய சாமனாயாகவும், பந்தநிவிர்த்தியே பாரியையாகவும், கைவல்யமே சுகமாகவும், ஆநந்தபிரபந்தியா லதிக மகிழ்வுடையவனாகவும் இருந்தனன் மன்னவன். எ-து.

அரசனது பள்ளியறையிலென்றும் தந்தா விளக்கும் சாமனாயும் இருப்பதைப்போல, இத் துறவரசனது பூவனையிலும் சதா வவைக ளிருக்கின்றன வென்பார் 'நிவாதாகி

யிந்தச் செங்கதிர்வீசங் காற்று மேவுசாமரமதாகி' எனஞா.
மனைவி யில்லாதவனுக்குப் பள்ளியறை இன்ப மிவ்லாண்ம்
போலப் பந்தநிவிர்த்தி யில்லாதவனுக்குக் கைவல்ய சுகமு
யில்லை யென்பார் 'விடுதலை மனைவி யாகிக்-கேவல மின்ப
மாகி' என்றுார். (சுசு)

ரதமுதற் சேனை சூழ ரத்தசிங் காச னத்தில்
விதவலங் காரத் தோடு வீற்றிருந் தமரும் வேந்த
உதவுகோ வண்ணாய் மேனி யுருத்தெரி யாத நீராய்
முதல்முடி விரித்து நின்றான் முனிவன யொருவ னாகி.

(இ-ள்.) தேர் முதலிய சைனியங்கள் சூழ்ந்துநிற்க,
அத்தனங்களிட் டுழைத்துள்ள சிங்கங்களாற் சுமக்கப்பட்ட
ஆசனத்தின்மீது அநேகவிதமான அலங்காரத்துடனே கொலு
விலிருந்த இம்மகாராஜன், (ஆசாரியனால்) அளிக்கப்பட்ட
கீளோடு கௌரீனத்தை மாத்திரம் தரித்திருப்பவனாய் சரீர
முழுமையும் விபூதியால் மறைத்து உற்பத்தி நாசங்களை
யொழிந்து எகரூபமான பிரமரூபமாகி மனனசீல முடைய
மஹானாகி நின்றான். எ-று.

இம்மன்னவனுக்கு அரசகோலத்தி லிருந்த ரதமுதற்
சேனையாதியும் ரத்தினசிங்காதனமும் விதவலங்காரங்களும்
ஆச்சரியப்படத்தக்கவையன்றும். துறவுகோலத்தி லுண்
டான் உதவுகோவணமும் மேனி உருத் தெரியாத நீறும்
எண்ணியறியவுங் ஆலோசிக்கவேண்டியவுமாம்.

தந்தைதாயராதி யுடற்பற்றினால் அகங்காரமம்மாந்
கள் மயியும்வண்ணம் இவ்வுலகி லிவ்வுடலொடு தோன்றின
சிறிதுநாளிற்கட்டப்பட்ட அநாநாணும், பின்னுஞ் சிலமாசங்
கள் கழித்தமைக்குஞ் சிசைகயும் கிரியைக் கருத்தைக் காட்டித்
தரிக்கும் பூணூலும் ஆகிய இவைகள் பந்தவிருத்தியையன்றி
பந்த ஒழிவை ஒருநாளுந் தராத்தாலின், ஆனந்தமே வடிவமாக
விளங்குகின்ற ஞானசாரியன் குடுமி-பூணூல்-அநாநாண்
முதலியவைகளை ஒழிப்பித்து, இல்லறங்கடந்து துறவறம்
புகுந்ததற்கு அடையாளமாகக் கீறும் கோவணமும் அளித்த
லும் பூருவாச்சிரமத்திலுள்ள பேரினை ஒழித்து வேறு பெயர்
துறவறத்திற்கு ஏற்றவாறு அளித்தும் காத்தல் நூலொடு பழ
கிய துண்ணறிவாளர்க் கொப்பமுடித்தான் தாதலின், இங்
வாசிரியரும் இம்மன்னவன் ஞானசாரியரிடத்து முறையே
பெற்ற கீளொடுகோவணம் தற்ற தூயவர் -என்று' விளக்கு
வான் "உதவுகோவணம்" என்றார்.

தலைமுதல் கால்பரியந்தம் ஓரங்குலமுதல் பலவங்குலநீள
மாக விட்டுவிட்டு நீற்றினை நீிற்குழைத்து வேறு வேறு வித
மாக மந்திரங்களை யுச்சரித்துத்தரித்தலினும் ஏகரூபமான சிவ
பெருமானொருவனாயே நினைத்துக் கேசாதிபாதம்வரை உத்
துளித்தல் முத்திகூண்டிகளாயுள்ள பெரியோர்களுக் குடன்
பாடும் ஒழுங்குமாக விளங்குதலைக் காட்டி "உருத்தெரியாத
கீறாய்" என்றார். காமாதி பகைகளை ஒழித்து ஞானத்
நினைவினை ஊட்டவல்ல ஒப்பறு பொருளாதலானும் பந்த

நிலிந்தாயைக் காட்டிநிற்ப தொன்றாதலானும், பூப்பாகைய
களான உலகினரினின்றும் முத்தர்களை வேறுபடுத்திக் காட
பெய்தாதலானும் பூ சிவபெருமானுடைய திருவுருவ ஸம்
பந்தமுள்ளதாதலானும் விபூதியை முற்றத் திறந்த முனிவர்
கள் மிக வுவந்தணிதலை விளக்குவான் “ உருத்தெரியாத
திற ” என்றார். (சுரு)

கரிந்த மிவந்த லின்றிக் கானடை யாகி யெங்கு
முரியதோர் மனையு ளின்றி யுறெந்து முண்பா னாகி
யரியரா சாங்க கோல மகிற்றியே தவாங்க மாகித்
திரிமயம் வறசை நோக்கிச் செப்பின னமைச்சன் றனே.

(இ-ள்.) யானையின்மீதுத் தேரின்மீதும் ஏறச் செல்
லுதலுவிட்டு, காலாலேயே எவ்விடங்கட்கும் நடந்துசென்
றும், (பிரதிபந்தமுடைய காலத்தில்) தன்னிடமென் றப்பா
னிக்க வேரிடத்திலேயே யுண்டுகொண் டிருந்ததுபோ
லன்றி, ஊரிலுள்ள எவ்விடங்கட்கும் பகுப்பின்றி உண்பவ
னாகியம், அருமையான இராஜாங்கத்துக்குரிய கோலங்களை
யகற்றித் தவத்திற் குரிய விபூதி ருத்திராங்கங்களைத் தரித்
துள்ள அங்கமுமுடையவறையச் சஞ்சரியாநின்ற அம் மன்ன
வனைப் பார்த்து அமைச்சருனவன் இவ்வாறு கூறினான்.

யானை ஏறுதல் தேரேறுதல். முதலியவைகளால்
பாதொரு பிரயோசனமின் றென்றும், அவைகளை ஏற்
நடாத்திதற்கு விருப்பங் கொள்ளுதல் கூடாதென்றும்,
அவைகளை ஏறி நடத்திய மகாராசனே அவைகளை வெறுத்

தகற்றியுள்ளானென்றும் முன்னோ இவ்வரசன் துறந்த
பெருங்கோ வருவித்துரைத்தல் அலுனது வைராக்கியத்
திறனை விளக்குவதுடன் துறவிகள் வடகனமேறி யுலவுதல்
கூடாமை என்பதையும் விளக்குதல் காண்க. (சுசு)

அவனியி னினக்கு மேலோ
ரரசனு மில்லை யிந்தத்
தவவடி வாகி யெங்குஞ்
சரித்திட லெற்றி னுக்கோ
நவமதா யுடலி தோடே
நண்ணுவ தெனையி தன்றி
யிவணைநக் கருள வேண்டு
மெனக்கறி வோங்கு மாறே.

(இ-ள்.) உலகத்தில் உண்ணாவிடச் சிறந்த 'வரசன்'
வேறொருவனுமில்லை. (அவ்வாறிருக்க), இந்தத் தவருபத்து
டன் எவ்விடங்களிலும் சஞ்சரித்தல் எந்த அபீஷ்டத்தைப்
பெறும்பொருட்டி? புதுமையான இந்தச்சீர்த்துடனே (இவ்
வரசசெல்வமன்றி இதைக்காட்டிலுஞ் சிறந்ததாக) அடையப்
படுவதெது? அடியேனுக்கு விவேகமதிகரிக்கும்படி. இவ்வி
டத்தில் என்பொருட்டிச் சொல்லியருளல் வேண்டும். எஃறு.

சுகாதுபவத்தினி லுயர்ந்தது அரசபதவியென்று முதித்
தவளுதலின், “நவமதா யுடலி தோடே நண்ணுவ தெனீ”
என்றான்.

யான சாத்திரங்களிற் கண்டவையுங் கேட்டவையுமாக
உள்ள வியல்புகளுக்கு ஐயனே! நின்செயல் மாறுபட்டுநிறிபி
ஹம் நீ பேரறிவினையுடைய பெருக்கையாதலின், சிற்றறி
வினையுடைய சிறியேன் அறிந்துகொள்ளுமாறு விளங்க
வுரைத்தல்வேண்டுமெனப் பணிவொடு கூறினென்று குறி
ப்பிப்பார், 'இவெண்ணக் கருள வேண்டும் என்கதறிவொங்கு
மாறு' என்றான் என்றனர். (சுஎ)

பதத்தினை வேண்டின் முன்னம்
பற்றிநின் நில்ல நத்தைப்
பதப்பட நிறுத்தி யேகல்
பண்பதா மேலா மூத்திப்
புதத்தைவேண் டிடிவே ஞானப்
பார்வையிற் கூடு நீயெப்
பதத்தினை வேண்டி யிர்தப்
பரதேசி யான தென்றான்.

(இ-ள்.) சுவர்க்க முதலிய பதவினை விரும்பினால் முத
லில் அறத்தைத் துணையாகக் கொண்டுநின்று கிரமமாக இல்
லறத்தைப் பரிபாலித்து நிறுத்திச் செல்லுதல் முறைமை
யும். உயர்ந்ததான பந்தநிவிர்த்தி. யென்னுந் தன்மையை
விரும்பினாலோ ஞானநாட்டத்தாற் கிடைக்கீம். நீ எந்த
பதவியை விரும்பி இந்தப் பரதேசிகோலத்தை யடைந்தது
என்று வினவினான். எ-று.

சுருதி ஸ்மிருதிகளிலே உணாக்கப்பட்ட விதி விலக்குகளை அறிந்து அம்முறையில் வழுவுதலின்றி நடந்தவன் சீரமுடிவில் சுவர்க்க முதலிய பதவிகளை அடைதல் உண்மை. "மாதலின், அதற்கு இத்திறவு முதலிய கஷ்டங்கள் வேண்டாம். இல்லையே எனக் கருதினவனாதலின், "இல்லறத்தைப்-பதப்பட நிறுத்தி எகல் பண்பதாம்" என்றான் எனினுமாம்.

நீ சுமர்க்காதி பதவிகளை விரும்பினால் நின்மகன் நினது குடும்பத்தினை அடையுங்காலத்து நீ அவனுக்கு முடியுஞ் செங்கோலுமளித்து அவனை அரசனாக்கி நின் மனைவியை முறையே மகனிடம் ஒப்புவித்து வானப்பிரஸ்தாசிரமமடையலாமே. அதற்கு இன்னம் அநேகவருஷங்கள் போதல்வேண்டாமே. இதற்குள் அவசரப்பட்டு எதனைக் கருதி இங்ஙனஞ் செய்தனை என்று குறிப்பிப்பான், "இல்லறத்தைப்-பதப்பட நிறுத்தி எகல் பண்பதாம்" என்றான் எனினுமாம்.

மேலாம் முத்திஎன்றது-மதவாதிகள் உணாக்கும் லோகாந்தரங்களை அடைந்து வாழுதலான சருணமுத்தியைவிடக்கிடீசேகமுத்தியை விளக்குவான், "மேலாமுத்தி" என்றார். அது அக்ஷவித முத்தி என்ப தவர்பட்சம்:

ஞானப்பார்வையினாலேயேமேலாமுத்திபதத்தையிரும் பினால் அடையலாமென்பது சுருதிகித்தமாயிருக்க நீயேனோ இங்ஙனம் செய்தனை என அரசன் செய்கையை விபரீதமானதாகக் கருதினவனாதலால், "எப்-பதத்தினை வேண்டி இங்குப் பரதேசி யானது" என்றான் என்க.

பரதேசி என்னுஞ் சொல் பலபொருளைத் தருவதாயி
னும், பரத்தின் தேசபடித்தவன் பரதேசி யாதலால், ஞானிக
ளான துறவிகளே உலகினர் பரதேசி என்றழைக்கின்றார்கள்
அதவறம் புருந்தானொருவன தன்னுடிலிட்ட வெகு தூரத்தி
டிலுள்ள பிறநாட்டில் சுஞ்சரிக்கவேண்டுவது முறையாதலின்
துறவிகளே அறிஞர்கள் பரதேசி என்றழைக்கின்றார்கள்.

நீர்க், உலகபோகங்களையன்றி மற்றெவையாலும் பரி
சயமற்ற சனங்களும் துறவிகளைப் பரதேசியென் றழைக்கி
ன்றனர். இவர்கள் பரதேசி என ஒருவனை உரைத்தல் துறவி
ஞானி என்பனவாற்றி விஷயங்களைக் கருதி அன்று. அகதி
என்றேகருதி உண்ணிகழும் பொருளொடு முரண்ப் பரதேசி
என்பார்கள்.

இங்கு அமைச்சன், இந்தப் பரதேசியான தென்றான்
என்றசிறியர் அண்மைச்சுட்டமைத் துரைத்தது, அவனு
டைய அபக்குவநிலையை விளக்குதற்கேயாம். (௬௮)

அமைவுடை யமைச்சின் மிக்கோ
படைவுடன் வினவிக் கேட்டா
யிமையள வேனுஞ் சித்த
மிதுவது வெனவோ டாது
சமைவுடன் கேணீ சொன்ன
சங்கைக்குத் தரங்க ணன்றாய்
நமைவிட வேரோர் வேந்து
நாட்டிலை யென்ப தொக்கும்.

(இ-ன்.) அமைதியாகிய மந்திரித் தொழிலிற் சிறந்த
ங்ணே! நீ பொருத்தமாகவே வினாவியின்றனை. கண்மூடித்
திறக்கு நேரமேனும் என் மனம் துளைவதப் பொருளகரீ
நாடாது. உன்னால் சொல்லப்பட்ட ஆகேஷங்களுக்குச்
சமாதானங்கள் பொறுமையோடு செவ்வனே கேட்பாயாக.
நம்மைக்காட்டிலு மிதர்வரசன் நாட்டிலில்லை யென்று நீ
கூறியது சரியேயாகும். -ஐ.

அமைச்சனே! என்மனம் பலவகை வியாபாரங்களில்
பரக்கச்செல்லாசென் றரசன் கூறியது, நான் இங்கு வருப
வர்களுடனெல்லாம் கலந்துவார்த்தையாடு மியல்பினேனல்
வேனென்றும், நிற்பொருட்டி அகமுகமாக இருந்த என்
மனத்தைப் பகிர்முகப்படுத்திகிறேன் என்றும் குறிப்பிக்கு
பொருட்டேயாமென் றுணர்க.

அவ்வமைச்சன் நீதிநூல்களை யன்றி ஞானநூல்களையும்
பயின்று அடக்கம்பொறுமையா திகளை யுடையவனாகவுள்ளவ
னென்று முன்னமே அறிந்தவனாதலின், 'அமைவுடையமை
ச்ச' என விளித்தனர்.

'பிறர்தம் மதமேற் கொண்டுகளை' வென்ற முறைப்படி
அமைச்ச னுரைத்தனவற்றை யெல்லாம் உண்மை யென
உடன்பட்டுப் பின்ன ரவைகளை மறுத்தல் காண்க. (சுசு)

பதமதை வேண்டி னில்லைப்
பத்ப்பட நிறுத்தி யேக
விதமென்ற லொக்கு முத்தி
யெய்துதன் ஞானப் பார்வை

விதமதிற் றேன்று மென்றாய்
 விருப்பமாக் குடும்ப பாரத்
 திதமதா யமுந்தவோருக்
 கெங்ஙனம் பார்வை தோன்றும்.

(இ-ள்.) பதவியை விரும்பினால் இல்லறத்தை முறையாக, நிலைபெறச் செய்து போதல் முறைமை யென்றது சரியே, மோட்சத்தையடைதல் ஞானநாட்டத்தின் முறைமை, யிஷ்டே உண்டாகுமென்று கூறினே. மோகலக்ஷணத்துடன் சமுசாரச் சமையில் பிரியத்தோடமுந்திக் கிடப்பவர்க்கு எவ்வாறு ஞானநாட்ட முண்டாகும்? என்று.

துறவியாகிய இவ்வரசனிற்கு சுவர்க்காதி பதங்கள் துச்சமான டோருள்களாக மதிப்பாதலின் அவைகளைக் குறித்து ஆகேஷப ஸமாகாணங்களெவையு முளையாது விடுத்துத் தனததுஷ்டானமும் நித்தியமுமான முத்தியைப்பற்றி முதலில் கூறத் தொடங்கினவர் மந்திரியின் கருத்தை மறுப்பான், “விருப்பமாக் குடும்ப பாரத்-திதமதா யமுந்தவோருக் கெங்ஙனம் பார்வை தோன்றும்” என மந்திரியின் அபிப்பிராயத்தைக் கண்டித்தனர் என்றறிக. (எ)

மனமிரு பொருளைப் பற்ற
 மாட்டாதட் பாவ தான்
 வினமவை புறநோக் கான
 வேதினாற் கூடும் வீடு

கனவுண்ணைக் காசு மில்லங்
கருதிய புறநோக் காசு
மனகவிய் வுகந் தோன்ற
வறைகுவி நாமே கேளாய்.

(இ-ள்.) அமைச்சனே! மனமானது ஏககாலத்தில் இரண்டிவிதமான பொருள்களில் வியாபியாது. அட்டாவதானஞ் செய்பவன் ஒரேகாலத்தில் ஒன்றிறந்த பல பொருள்களில் நினைவுடையவனாக விருக்கின்றானே என்பதாய் ஒருக்கால் நீ இங்ஙனங் கருதலாம். அட்டாவதானத்தில் கருதப்படுகிற பல பொருள்களும் புறநோக்கமென்னும் ஒரு காரணத்தினால் நிறைவேறுமாதலின், மனம் புறமுகமான ஒரு நிலையிலேயே நிற்கின்றது. நிற்க, வீட்டைத் தற்கு மிகுந்த எண்ணப்படுகிற புறநாட்டம் வேண்டும். ஓ பாவமகிதமானவனே! இந்த உலகம் நினக்கு நன்றாய் விளங்குமெண்ணம் நாமே உணாக்கின்றோம்; கேட்பாயாக. என்று.

தறவியார் அமைச்சனை நோக்கி 'மனமிரு பொருளைப் பற்ற மாட்டாது' என்றவுடன், மனமிருபொருளிலேன் பற்றாது? ஏககாலத்தில் அநேகம் பொருள்களில் மனம்பற்றினிற் கக் காண்கின்றோமே. அட்டாவதானியே அதற்குச் சான்ற மென்றதற்கு, அட்டாவதானம் செய்பவனுடைய மனம் பல பொருளைப் பற்றிநிற்பதென்பது ஆலோசனைக் குறைவென்றும், அது புறநாட்டமாகிய ஒரு தொழிலாலேயே ஆவது என்றும், முத்திக்கு வேண்டியது உண்டிணைக்கமே என்றும்,

இல்லற சருமத்திற்கு வேண்டுவது புறநோக்கென்றம இரு விதமாக நின்றவின், நினது அபிப்பிராயம் இவ்விடங்களுக்கு முன்னிற்று நின்றலை அறிந்திலை என்பனபாதி அநேக வினா விடைகளை உள்ளமைத்தே ஆசிரியர் விடைமாத்திரமாய் அட்டாவதுதான் - வினமவை புறநோக் காகும்” என்றும், இல்லங் கருதிய புறநோக்காகும்” எனவு முரைத்தனர்.

தென்றிசை நடப்போர் என்பதுமுதல், என்றுமனேகம என்னும் பாடல்களளவும், அரசனுக்கு அமைச்சன் இல்லற துறவறிங்களின் தாரதம்மியங்களின் வழியாய்ப் பந்தமோகங் களின் நிலைமைகளை உபதேசித்தல் காண்க. (எக)

தென்றிசை நடப்போர் கங்கை
சென்றுதோய்ந் திடுவ ரோதா
னன்றியு மவனி வாழ்க்கைக்
கமைச்சர்க ளுடனே காந்த
மொன்றியே யுகஞ் செய்வோ
ருலகவேந் தாயி னீனர்க
னின்றிதை நோக்கா யில்லி
னிற்பவர் முத்தி சேரார்.

(இ-ள்.) (காசிக்குத் தெற்கிலுள்ளவர்கள்) பின்னுந் தென்முகமாகவே செல்லுவார்களானால் (வட நாட்டிலுள்ள) கங்கையாற்றிற் சென்று மூழ்குவார்களோ? அல்லாமலும், உலகவாழ்க்கைக்கு, பிரபஞ்சத்திற்கு அரசர்களாகவிருப்பவர்கள் மந்திரிமாருடன் தனித்தவிடத்தை யடைந்தே ஆலோ

சீன செய்கின்றவர்களாகின்றார்கள். (ஆதலால் அமைச்ச!)
ந் இதுவே யோசித்துப்பார். சமுசார பந்தத்தையுடையவர்
கள் பந்தநிலிர்த்தியை யுடையமாட்டார்கள். ஏ-று.

இல்லறத்திலிருந்து முத்தியடையக்கருதுதலும் முயற்
சித்தலும் உடையவர்கள் குறித்த பலனான முத்தியை அடை
யவேமாட்டார்கள் என உறுதியாக வுரைத்தற்கு, கங்காஸநா
னத்திற்கு விபரீத கமனமான தகூண யாத்திரையை உதா
ரணமாக உரைத்தனர். இதனாலேயே துறவறத்திலன்றி இல்
லறத்தில் முத்தி சித்திக்காதென்பது இவர் பகூமெனீ ஆறி
யலாம். சுருதிக்கும் இது சம்மதமாகும். (எஉ)

பாசந்தான் பகைய தாகப்

பார்வைபெற் றிடிற்பா சத்திற்

பாசந்தான் வைத்துப் பின்னும்

பற்றவுங் கூடு மோதான்

பாசந்தான் பகைய தென்றே

பகருநான் மட்டே கற்றோர்

பாசந்தான் விடவு மாட்டார்

பரமேலா மெனவாய்ப் போக்கும.

(இ-ள்.) பந்தமானது விரோதமாகக் காணப்பெற்றிமா
னால், பந்தத்தில் விருப்பத்தைவைத்துப் பின்னரும் விரும்ப
லாகுமோ? பந்தம் ஆன்மலாபத்திற்கு விரோதமானதென்று
செல்லப்பட்ட சாத்திரத்தைமாதிரம் ஆராய்ச்சி செய்தவர்
கள் பந்தநிலிர்த்தியுஞ் செய்யாதபோது தன்னதென்று நின்று
சமுசாரச் சுமைகளை எவ்வாறு நீக்குவார்கள்? ஏ-று.

ஒருவன் ஒரு பொருளினிடத்தில் பிரியமுடையவனாக இருக்கும் காலத்திலன்றி அப்பொருளினிடத்துள்ளுக்கெடுத்துக் கொண்டு அதுதான் முன்னர்வைத்திருந்த மதிப்போடுங் கூடின பக்ஷமானது கெடுமாறலவனுக்கப்பொருள் பிரியமுள்ள பொருளாகப் பின்னர்த் தோன்றாது. தோன்றான்று அவ்னதனுடனினங்கியிரான்; இது உலகாதுபவம், பந்தத்தினு உயர்ந்ததாகக் கருதுகிற காலத்தில் அதனில் விருப்பமிருக்கும். முத்தினூலில் பரிசயம் வந்தவுடன் பந்தம் முத்திவிருப்பமுடையவனுக்குக் கொடிய பகையாகத் தோன்றுமெயன்றி நண்புடைப் பொருளாகத் தோன்றாதே. பந்தத்தில் விருப்பத்தைத் தருகிற இல்லற தருமம் முத்தி விருப்ப முண்டயவனிடத்து எங்ஙனம் நிகழும்? குலமகனென மணந்த ஒரு மூது, விலைமகனினும் இழிந்த செயலினளாக நேரிற் கண்ட கணவன் பின்னரவளோடு கூடி வாழ மனமிசைவானோ? இசையான். அது சுயரூபமானதென அஞ்ஞானதசையிற் கருதி நின்ற பந்தம் மெய்ஞ்ஞான தசையில் துக்க ரூபமானதாக அதுபவத்தில் கண்ட முத்திகாமி இல்லற தருமம் முதலியவைகளில் அப்பிரியனாவானேயன்றிப் பிரியமுடையவனானே. பிரியமில்லாதவன் அவ்வில்லறவாழ்க்கையி் விருந்தானென்று கூறுவது வியப்பேயாம். அப்பிரியமான பொருளில்வனுக்கு எங்ஙனம் மனம் பற்றும்? பற்றவேபற்றாது. என் றும் உண்மையாகப் பாசத்தைத் துக்கரூபமானதாக அறிபாத வர்களுே அதனிற் பற்றி நிற்பர் என இல்லறத்திருந்து ஞானம் பேசுபவர்களுக் குறித்து அவர்கள் வாசாஞானிகளே யன்றி

அந்நபவாஸானிகளல்லர்என இழித்துரைத்திருத்தலைவீரர்க்கு
வான் - பின்னும் பற்றவுங் கூடுமோ' என்றும், பகரநூனை
மட்டே' என்றும், 'பாமிமலா மெனகாய்ப்போககும்' என்
றும் கூறினொன்றறிக. (எ-று)

அந்நபவாஸானிகளல்லர்என

மட்டே' என்றும், பகரநூனை

மற்றும் கூறினொன்றறிக.

அந்நபவாஸானிகளல்லர்என

மட்டே' என்றும், பகரநூனை

மற்றும் கூறினொன்றறிக.

அந்நபவாஸானிகளல்லர்என

மட்டே' என்றும், பகரநூனை

(இ-ள்.) முடிவும் முதலுமில்லாத மோகத்தையடை
ந்து சீர உற்பத்தியை யொழித்தற்கு அழகிய ஞான
மொன்றே போதும். துறவறத்தை யெதன்பொருட்டடைவ
தென மந்த அனிகாரிகளாயுள்ளவர்களை யுத்தேசித்துச் சாத்தி
ரஞ் சொல்லுதன்மை, அதிதிவிரதாமுண்டய முழுச்சுவைக்
குறித்து முக்காலத்திலுஞ் சாத்திர மவவாறு கூறாது. 6-று.

அரசனுரைத்தனவற்றைக் கேட்ட அமைச்சன் தேவரீர்
இவ்வண்ணமுரைத்தால் லது எங்ஙனம் பொருந்தும்? மோக
மடைதற்கு ஆகமஞானம்போதும்; துறவறம் அவசியமில்லை
யெனப் பிரபலசுருதிகளுரைக்கின்றனவே என்றான். அதற்
கரசன் சுருதியங்ஙனமுரைத்ததெல்லாம் மந்தாதிகாரிகளைக்

சூழிச்சென்றும், “அந்தமதானபேருக கத்தகை விளம்பாது” என்றங்கூறினான். இதனால் அநுபவஞானம் வருதல் வேண்டியானால் துற நடுகே வேண்டிமென்றும், ஒருமலர்க்குத் துறக்கம் என்பதுபோல, இல்லறத்திலேயேயிருக்கலாம். ஞானம் வேண்டாநிற்போதும் எனச் சுருதி இல்லறத்திலிருப்பவனைச் சுறா வுலாவுகாறு உடசாயாகக் கூறியதேயன்றி வேறொன்றென்று அறிக என யிரிக்க அம்மொழிகள் இடந்தந்து நீரகும்வண்ணம் “பந்தநிகாரியோராமதித்து” என்றும், “அந்தமதானபேருக கத்தகை விளம்பாது” என்றும் அறுதியிட்டனாத்து, முத்திக்குத் துறநடுகே வேண்டிமெனச் சித்தாரதிசூது, மேல் ஞானத்தினாலிய நிற்கும் உஸ்துவி னிலக்கணங்களைக் கரீரணா காரிய முறையினால் விளக்குகின்றார். ( )

மேற்படி வேறு.

தோன்று கின்ற பொருளியல்புந்
தோற்று விக்கும் பொருளியல்புந்
தோன்ற வுனக் கியாமுரைக்கச்
சோக மறவே கேட்டிடுவாய்த்
தோன்று பொருள்க ளறித்தமுமாய்த்
தூய்மை யின்றித் துக்கமுமாய்த்
தோன்றுந் தோற்று விக்கும்பொருள்
சுகமாய்ச் சுத்த நித்தமுமாம். 1

(இங்.) பிறப்படையாரின்ற பதார்த்தத்தின திலக்கணமுடி பிறப்பியரீநிற்கிற நிமித்தகாரணமான வஸ்துவினிலக்

கணமும்வின ப்கும்படி யாமுனக்குச்சொல்ல, துக்கநிவிர்த்தி யின்பெருட்டு நீ கேட்கக்கடவை. பிறலியை யடையாநின்ற வஸ்துக்கள் நித்தியத்தன்மையற்றதாய்அபரிசுத்தமானதாய்ச் சோகரூபமாகக் காணப்படும். பிறப்பிக்கிற (நிமித்தகாரண) வஸ்து ஆநந்தரூபமாய்த் தூய்மையும் நித்தியத்தன்மையும் உடையதாகும். ௭-று.

காரணம்-நித்தியம். காரியம்-அநித்தியமெனக்கூறினர்.

பால னுன பருவம்போம்

பன்னு குமாரப் பருவம்போங்

கோல மான தருணம்போங்

கோலை யூன்றிக் குனிந்தெழுந்து

காலன் மாய்க்க வளைவர்களுங்

கல்லென் றழுது பேர்மாற்றி

யேலப் பிணமென் றொருபெயரிட்

டிடுகாட் டிடுத லொருதலையே.

(இ-ள்.) சைசவத் தன்மையினையுடைய பருவமு மழி யும். சொல்லாநின்ற கௌமாரபருவமு மழியும். அழகினை யுடைய யௌவனப் பருவமும் போம். கோலினை யூன்றிக் குனிந்தபடி யெழுந்து (தள்ளாடுஞ்சமயத்தில்) இபமனான வன் கொல்ல, (அப்போது) உரியராவோரெல்லாம் (ஒன்று சேர்ந்து) ஒவ்யுட னழுது முன்னிருந்த பேரையொழித்துப் பொருந்தும்படிச் சவ மென்று ஒரு புதிய பெயரிட்டுச் சட லையிற் கொண்டொழித்தல் சிறப்பிலக்கணமாம். ௭-று.

கருவி னின் று மழிந்துபோங்
கண்ட குழந்தை யினுங்குமரப்
பருவந் தனிலும் போந்தலுணப்
பருவந் தனிலு மழிந்துபோ
முருவ நடுங்கு மூப்பதினு
மொடுங்கு மெந்தக் கூலையினு
மொருவி யழித லியல்பாரு
முலகத் துடலின் வாழ்க்கையுமே.

(தி-ள்.) கருப்பைக்குள் ளிருக்கும்பொழுதும் அழியும்,
(கருவி லழியாமற்) பிறந்து காணப்பட்ட சைவத்திலும்,
பௌமாதத்திலும் அழியும். பெளவன பருவத்திலுங் கெட்
டொழியும். அங்கங்கள் தளர்ந்தசைகிற கிழப்பருவத்திலும்
அழியும். பெளதிகப்பிரபஞ்சத்தில் சரீரத்தின் ஜீவிதத்துவம்
மூக்காலித்தினுங் கெட்டொழிதல் இலக்கணமாம். (எ)

பஞ்ச பூத மழிந்துபோம்
பானுத் திங்க ளுடுக்கள்போம்
வஞ்ச வசுரர் மடிந்திடுவர்
மாகர் பதம்போம் வல்லரக்கர்
கூஞ்ச வார்கள் போகிபதந்.
துஞ்சம் பிரமன் பதந்தா னுந்
துஞ்சந் திருமால் பதந்துஞ்சந்
துஞ்சா தொன்றே பரமபதம்.

(இ-ள்.) பஞ்சபூசங்களு மழியும். சூரியனும் சந்திரனும் சக்தித்திரங்களு மழியும். வஞ்சனையுடைய அசுரர்களும் சரபார்கள். ஆதாயவாசிகளின் இருப்பிடங்களுமழியும். வலிய அசுரர்களும் மழிவார்கள். இத்திரனது பதவியு மழியும். மீர நாவின்னது பதவியு மழியும். நாராயணனது பதவியு மழியும். பாம்பதமொன்றே யழியாதது. எ-று. (எஅ)

தோலி ரத்த மெலும்பிறைச்சி
கக்வமேதை மச்சை யொன்றாய்த்
தூலி கரித்த வுடம்பாகுந்
தொட்ட வெஷையுந் தன்வடிவார்ச்
தோலி யடக்கித் தொளுமிதனைச் -
கூறு கூறு நேரக்காது
போலி யுணர்வோர் மகிழ்வெய்தும்
புனித மென்றும்பரமபதம்.

(இ-ள்.) தோலும், இரத்தமும், என்பும், மாழிசமும், சுக்கிலமும், மேதசம், மச்சையுங் கலந்து தடித்ததாயுள்ள இச்சீரம், தன்னிடத்தில் வந்து பொருந்திய சேர்க்கைப் பொருளாகிய வளைத்தையும், தானாகவே கருதிக்கொள்ளுகிற இவ் வுடலை, (தோலு-மிரத்தமு - மிறைச்சியுமென்று) வேறுவேறாகப் பாராமல், சாமானிய அறிவுடையவர்கள், தோஷிப்பார்கள். மூக்காலத்திலும் தூய்மையானது சிவ பதமேயாம். எ-று. (எசு)

அருந்தை யுனை யொழுங்காக
வறையக் கேனி யவனியென்னம்
படந்த கிருட்டித் தியொருக்கம்
பண்பாய் ககழஞ் சி ருட்டி தனிற்
பெருந்தும் பெரிய துன்பபந்தும்
போம்மாண் டுறில் தெண்டமடங்கே
மிருந்த திதியு மிரண்டாகு
மிளமை யென்று மூப்பென்றும்.

(இ-ள்.) துன்பத்தை முறைப்படியே யான் சொல்லக்
கேட்பாயாக. உலகமுழுமையும் விரிந்த நோன்றல் வளர்ச்சல்
அழிதல் முறைப்படியே நடக்கும். அம்முடிவையுள் நோன்ற
லில் கருப்பாசையும் பையுள் கட்டுண்டல், அதில் ஓலம் பூரித்
தல், உதாரத்தினியால் வருந்துதல், யோனியாம்பெருக்குண்ட
டலப்புகுதவாயுவினால் உதைபடல் எனப்பொருத்திய பெரிய
ஐயகைத் துன்பங்களுள். அழிதலில், பிறவித்துன்பமும் என்
மடங்கான துன்பங்களுள். வளர்தலில், இளமைத்துன்பென்
றும். மூப்புத்துன்பென்றும் இரண்டுபகுதியினாம். ௧-2.

விருத்த பருவ மிகத்துன்பம்
விளங்குமிளமை பிரண்டவையின்
வருத்து பிரியின் மிகத்துன்பம்
வளமை பிளமை மூன்றாகுங்
கருத்த தறியாக் குழந்தையென்றுங்
குமார மென்றுங் காணையென்று
மருத்த மறியா ததிற்றுன்ப
மடையும் பாலப் பருவத்தில்.

(இ-ள்.) கிழத்தன்மையான காலம் மிகவுந் துன்பம்; விளங்குகின்ற இருவகையான இளிமைப் பருவங்களிலும் (மற்றைய பருவங்களிலிட) வருத்துகின்ற வியாதிகளால் அடிக்மான துன்பம். வளப்பமானதாகக் கூறப்படுகிற இளமைப் பருவம் மூன்று பிரிவினதாகும். அவை அறிவேன்பது சற்றில்லாத சைசவப்பருவம், குமாரப்பருவம், யௌவனப்பருவம் என்று சொல்லப்படுகிற பாலப்பருவத்தில் நூற்பொருள், காசகப்பொருள், திருஷ்டிப்பொருள் என்பவைகளைக் தெளிவாக உணருதற்குச் சத்தியின்மையினால் துன்புண்டாகும்.

கந்தை தாய ராகிரியர்
தாங்கண் முனித றனக்கஞ்சிச்
சிந்தை கலங்குங் கவுமாரஞ்
சிறந்த காளைப் பருவத்தின்
முந்து பசினோய் காமனோய்
முடுகித் தணிக்கப் பொருடேட
விர்த புலனத் திரவுபக
லிடைய ருத தொழிற்றுன்பம்.

(இ-ள்.) குமாரப்பருவத்தில் தகப்பனும் தாயும் குருவுமாகிய இவர்கள் கோபித்தலுக்குப் பயந்து மனங்கலங்கும். (கல்வி, வலிமை; அழகு இவைகளால்) சிறப்புற்றதாகச் சொல்லப்படுகிற யௌவனப்பருவத்தில், அதிகரிக்கிற பசி யெனும் கோபும், காமவியாதியும் மிகுத்து அவைகளை வினாந்து சமனஞ் செய்ய திரவியத்தைச் சம்பாதித்தற்கு இம்மண்ணு

லகத்தில் இடைவிடாமற் செய்கின்ற தொழிலாகிய துணை
யம் (உண்டாகும்.) ஏ-று. (அஉ.)

பொருளுண் டாகிற் காப்பதுதான்
பொருந்துந் துன்ப மரச்சீகி
நெருதம் மிகுத்த வரசரா
லுதவுந் துன்ப பொருகுடைக்கிழ்
நிருப னாகி னேய்மரண
நேரு மென்னும் பயத்தானும்
வருவ தெனையோ மதுபையினி
லென்றும் வாடித் துன்புறுமே.

(உ-ள்.) நிரவியமிருந்தால், அதைக் காப்பாற்றுவதால்
துன்பமுண்டாகும். அசராத விருந்தால், தன்னைக்காட்டி
லும் ஒப்பற்ற பெரிய வேந்தனால் துன்பமுண்டாகும். (உலக
முழுமையும்) ஒரு குடைநிழலி லாளுகிற ஏகசக்ராதிபதியா
யிருந்தால் பிணிபுஞ் சாவுமுண்டாகுமென்னும் பயத்தாலும்,
(இந்த ஜனனத்திற் சக்ரவர்த்தியாக விருக்கிறோம்) அடுத்த
ஜன்மத்தில் எவ்வாறாகுமோ எனவுங் கருதி வருந்தித் துண்
பப்படுவான். ஏ-று. (அங்.)

மாகாக கசுரர் பகையுளது.
மகிழ்ச்சி வாட்ட மிகவுமுள
தாகத் தகலா நோயுமுள
தனங்கு னுனது நசையுளது

போகத் தழுந்தன் மிகவுளது
 பொன்ற லுளது கற்பத்தே
 ரோகத் திறங்க விரிவுபுடைய
 துறக்கத் தென்னை அகமுனதே.

(இ-ள்.) தேவர்களுக்கு அசுரர்களது பகை யிருக்கின்றது. சந்தோஷமும் துக்கமும் அநேகமாக விருக்கின்றது. உடம்பிலே நீங்காம விருக்கிற வியாதியு மிருக்கின்றது. மனமதலுமிருக்கின்றன. ஆசையுமிருக்கின்றது. (அருந்தல் பொருத்தலாதி) போகங்களில் மிகவும் அழுந்துதலுமுண்டு. கற்பகாலத்தில் சாசனா மிருக்கின்றது. தன்பவரிசைகள் இவ்வண்ணமாக விருக்கின்ற அந்த தேவலோகத்தில் என்ன அகமிருக்கின்றது? (ஒன்றுமில்லை.) எ-று.

(சு-சு)

தேவர் மனிதர் துன்பத்தின்
 திறங்க விரிவா றுகியடி
 லாவ கீழா மிருகமுத
 லசர மீற மைவனகமி
 லோவ லில்லாத் துன்புக்கோ
 ருவமை யில்லை நிரயத்தி
 னோவ துன்பஞ் சொல்வதெனோ
 நோயே பவத்திற் சுகமீனிடே.

(இ-ள்.) தேவர்களதும் மனிதர்களதும் ஆகிய துன்பங்கள் இவ்வண்ணமாகுமானால், பிறந்தனவாகவுள்ள தாழ்ந்த ஜாதியாகிய மிருகம் முதல் அசுரம் வரைக்கும் உள்ள ஐந்து

வகைத் தோற்றங்களில் கெடாத துக்கத்துக்கு ஒப்பேயில்லை. நரகத்திலே வருந்துகிற வருத்தத்தைக் கூறவேண்டிய சேனனை? துன்பமே பிறத்தல். சுகமே மோகமும். எ-று.

சிழ் மிருகமுத லசரமீரூம் ஐவகை என்பது, விலங்கு-பன்-உளர்வனை-நீர்வாழ்வனை-தாவரம். (அந்)

மேற்படி வேறு.

இந்த விழிவை யுடைய விந்த மாயை யசத்தே யந்தவுயர்வை யுடைய வந்தப் பிரமஞ் சத்தே யந்த மனநிற றேர்ந்தோர் தள்ளி யெதை நிற்ப முந்தின் மனதி னன்று யுகிந் தமைச்ச பாராய்.

(இ-ள்.) அமைச்சனே! இச் காணப்படுகிற சாழ்வு பொருந்திய இந்தமாயாருபமானது அசத்து. அந்தவுயர்வனை யுடைய அப் பிரமம் சத்து. தங்கள் தங்கள் மனதில் இதனை யுணர்ந்தவர் (மாயாருபமான பிரபஞ்சத்தை அணித்திய ரூப மானதென்று) தள்ளி எந்தப்பொருளோடு கலந்து நிற்பார்கள் (என்பதை) நீ உன்னுடைய மனத்தில் செய்வையாய் ஆலோசித்துப் பார். எ-று. (அசு)

பொய்யென் றிதனை யறிந்தோர்

பொருந்தி நிற்ப துளதோர் .

மெய்யென் றதனை யறிந்தோர்

மேவா திருப்ப துளதோ

வைய முளதோ விதனி

லமைச்ச பாராய் நன்ற

ய்ய வறிவி ஸ்தோ

ருழல்வர் நீக்க மாட்டார்.

(இ-ள்.) இந்த மாயாருபத்தைப் பொய்யானதென்று அறிந்தவர்கள் அதில் தங்கி நிற்பதும் உண்டோ? அந்த பிரமத்தை நித்தியமானதென்று அறிந்தவர்கள் அதனையடையாமலிருப்பதும் உண்டோ? இது சந்தேக முண்டோ? மந்திரியே! நீ நன்றாய்ப்பார், முத்தியடைதற்குத் தக்க ஞான மில்லாதவர்கள் அதிலேயே உழலுவார்கள். (அன்றி) பந்த, நிவிர்த்தி செய்துகொள்ளமாட்டார்கள். எ-று. (அளி)

பொய்யை மெய்யென் றறிந்து

போத மின்மை யாலே

மெய்யைப் பொய்யென் றெண்ணி

மெலிந்தே யுழல்வ ருலகர்

பொய்யைப் பொய்யென் றறிந்து

போத குருவி னருளின்

மெய்யை மெய்யென் றறிந்தே

மெலிவு தீர்வ ருயர்ந்தோர்.

(இ-ள்.) ஞானமில்லாத குறைவினால், மாயாருபத்தை நித்தியமானதாக உணர்ந்து, நித்தியமான பிரமத்தை இல்லாததாகக் கருதிப் பிரபஞ்சவாசிகள் வருந்தித் திரிவார்கள். தீவிர பக்குவமுடைய பெரியவர்கள் மாயையை மாயையா

கவே.அறிந்து, ஞானசாரியனது கடாக்ஷத்தால் பிரமத்தைப் பிரமமாகவேவுணர்ந்து அனர்த்தநிவிர்த்தியை யடை யார்களை.

உலகினர் தமக்குப் போதமின்னமையால் முரணாக உணர் ின்றனர். துறவிகளான வுயர்ந்தோர் ஞானகுருவின் கடைக்ஷத்தால் உண்மையாக உணர்கின்றனர். (அ.அ.)

துன்பந் தோன்றி லெவருந்
துறந்தேக ராய்த் தனித்தே
யின்பந் தேட வியற்கை
யின்ப மென்றே தோன்றி
லன்ப தாக நீங்கா
ரவர்கட் கெங்ஙன் கூடு
நன்ப தம ஞான
நாட்ட மமைச்சு சொல்லாய்.

(இ-ள்.) எவ்விதமான மந்தாதிகாரியும் (சரீரபோஷணையாதிகளுக்கு) இடையூறு உண்டாருமானால், மனைவி மக்கள் முதலானவற்றை யெல்லாம் துறந்து தனித்திருந்து சரீர சுகத்தை நீடுதல் சுபாவதருமம். அச்சரீர சுகமே சுகமாகக் காணப்படுமானால், (விருப்பம் அதிலாதலால்), அதைவிட்டு நீங்க மாட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட அநதிகாரிகளுக்கு எவ்வண்ணம் நல்ல பிரமமான இலக்ஷியார்த்தத்திற் சதேகத்தியானம் உண்டாகும்? மந்திரியே! நீ கூறக்கூடவை. என்று. :

உலகவின்பமேயின்பமாகத்தோற்றினவர்களுக்கு ஞானவின்பம் கைகூடாதேன்பது இதனால் விளங்குகின்றது.

இழிவை யுணர்ந்தா லுபர்வை
 யெவருந் தேடி நோக்கு
 மிழிவை யுணர ருயர்வை
 பெய்த நோக்கா ரென்று
 மிழிவை மிழிவென் றுணர
 வெந்தக் காலந் வாய்க்கு
 மிழிவை யுடையோர்க் கமைச்ச
 விதனை யுகித் துணராய்.

(இ-ள்.) எத்தன்மையானவர்களும் அநுசிதத்தை உணர்வார்களானால் உசிதமானதைத் தேடிப் பார்ப்பார்கள். எக் காலத்திலுமே அநுசிதமானதை அநுசிதமானதாக அறியாதவர் உசிதமானதை யடைதற்குப் பாரார்கள். அபக்குவர்கள், க்கு அநுசிதமான பிரபஞ்சத்தை அநுசிதமானதென்று அறிதற்கு எப்பொழுதாகும்? மந்திரியே! நீ இதனை ஆலோசனை செய்தறியாயாக. எ-று.

சக துக்கங்களி னுயர்வு தாழ்வுகள் புலப்படாதாருக்கு எங்ஙனம் அவைகளின் தாரதர்மியங்கள் தெரியும்? அவை ஒருவனுக்கு வருதல்வேண்டியானால் அநேககாலஞ் செல்லும். இவ் வுண்மையுணர்ச்சியினருமையை விளக்குதற்கே “எந் தக்காலம் வாய்க்கும்” என்றார். (௬0)

பேத வாதி களைப்போற் பிரபஞ்சம் வேற தென்னவே யித கன்ற துவவே யெமையன் றியதில் லென்றே
 போத விழியிற் றுறந்த புனிதத் துறவே கண்டாய்.
 சீத மதிபோற் குளிர்ந்து செனனவெப்பந் தீரும்.

. (இ-ள்.) துவைதவாதிகளைப்போல பெளதிகப் பதவுட்
சம் இரண்டாயதான ஒருவஸ்துவென்று (நான்) நினைக்கவில்
தல்லவே! ஐயாற்பவத்தில் நிற்கும் எம்மைவிட்டுப்பிரப
ஞ்சம் என இரண்டாயதொன்று மூலையாகவே, ஞானமேத்
திரத்தாற்கண்டு துறந்த நிருமலமான துறவு இதுவே. இந்
னால் மூயர்கையான சீதளத்திணையுடைய சந்திரனைப்போல்
குன்றித்த பிறவித் துயரமாகிய உஷ்ணம் ஒழியும். எ-ற.

பேசுபாதினன் சுஜாதி விஜாதி சுதத்பேத ரஹிதமான
பரப்பிரமத்திற்குச் சுஜாதி விஜாதி சுததபேதங்களைக் கற்பிப்ப
தகப்பயிற்றுத்தமும் சுருதிவிஜாதமுமென்பது இவர்பகவும்.

இவர் அனைத்தும் ஆத்மாவிலாரோபித மெனக் கருதி
நிற்பவர். அதுவுல் சுற்பிதமெனக் கொண்டவர். எனையன்றி
யுகில்லைன்றே போதவிழியின்றறந்த புனிதத்துறவு என்
பதே அவர்தம் மதத்தினை இன்னதென்றதை விளக்கும். ( )

இருந்த விடத்தி லிருந்தே

யெய்த லாமென் னுரைக்கிற்

றிருந்து நிமல மனத்தோர்

தீர மரணினு மொழிந்தே

பொருந்தி யேகாந் தத்திற்

போத மடக்க வேண்டும்

வருந்து மனத்தோர்க் கென்னை

வாய்த்து மமைச்ச சொல்லாய்.

இ-ள்.) முன்னிருந்த கிரகாச்சிரமத்தில் இருந்தவண்ணமே முத்தியின்பத்தினை அடையலாமென்று கூறப்படலாமாகில், (கருமபரிபாகத்தாலும்), சூஸ்தீர ஆராய்ச்சியாலும் செவ்வைப்பட்டு நிற்கிற பரிசுத்தமான மனத்தினை யுடைய ஒப்பற்ற வைராக்கியமுள்ளவனாகலிருந்தாலும், சமுசாரத்தை விட்டு விலகித் தனிமையான இடத்தை யடைந்து ஸ்ரீஹ்ருத்வதேவதாஸம் தந்தை இலயப்படுத்த வேண்டும். ஸம்ஸாரதுக்கத்தி லமுந் திய மனதுடையவர்களுக்கு எது கைகூடும்? மந்திரியே! நீ சொல், எ-று.

இத்தகைய ஞானத்திற்குத் துறவென்றொன்று வேண் டுவதில்லையே, இந்த நிலையை இருந்த விடத்திலேயே அடையலாமே எனச் சங்கித்த அமைச்சனாக் குத்தரமாகத் துறவிலன்றி அதுபவஞானஞ் சித்தியாது என அறுதியிடு வான் “வருந்துமனத்தோர்க் கென்னை வாய்ந்தும்” என்ற மையே சால வழகிதாம். (கூஉ)

முன்மே யனைத்து முடித்து
முழுது முணர்ந்தோ ரில்லி
னினமே சென்று நின்று
மேக நீங்கா ரென்னிற்
றினமே யகமாய் நிற்போர்
செகத்தி னியல்பை யுணரார்
“கனமாம் யாழ்ப்பா ணத்தின்
கப்ப லோட்டம் போல,”

(இ-ள்.) முதலிலேயே அப்பியாசாதி சகல காரியங்க ளையு நிறைவேற்றி, முற்றிலுமறிந்தவர்கள் ஸம்ஸாரங்களினது கூட்டத்தை யடைந்தவர்களாக இருந்தும், பிரமஞானவதுப வத்தினின்றும் நீங்கார்க ளானால், எப்பொழுதும் பிரபஞ்ச நாட்டமில்லாது பிரமநாட்டத்திலேயே நிற்பவர்களாகிய அவர்கள் சிறப்புப்பொருந்திய யாழ்ப்பாணத்துக்குச் செல்லும் கப்பலின் ஒட்டத்தைப் போல, உலகத்தி னிலக்கணத்தை யுறியுமாட்டார்கள். எ-று.

ஏகாதத்திலிருந்து ஸைல்ய சுகத்தினே அதுபவத்தி லாங்கியபின்னர் இல்லற தருமங்களைப் பார்ப்பவனாக ஒருவ னிருக்கலாமே மென்ற அமைச்சனைப்பார்த்து அது பொருந் தாது. அகமுகமான அதுபவிக்குப் பிரபஞ்சந் சேர்ந்தது ; தோவ. றதபோது இல்லறதரும மெங்கனநிதமுமீ' நிகழாது. இதற்கு யாழ்ப்பாணத்துக்கப்பலோட்டமே சான்றென்றனர்.

யாழ்ப்பாணத்துக் கப்பலோட்டமென்றது, யாழ்ப்பாண த்திற்கே பண்டைநாடுந் கப்பலேறிச் செல்லது ஷெக்கமாக விருந்தமையால், அக் கப்பலினுள் ளிருப்பவனுக்குக் கப்பலு ட்குவெளியிலுள்ள எந்த விஷயமும் புலப்படாமை பண் டைக் கப்பலின் தன்மை. (கூக)

ஒருத்தனே ரிருளன் றனினே
யொருவேந் தாக்கின் முன்ன
மிருக்கு மிடத்தை நீக்கி
யேக ராச தானி

பிருக்கு மன்றி முன்க
 *ணிருக்கு மேதான் சொல்லாய்
 திருக்கு ஞான முடைபோர்
 ரெகத்தை மெய்யென் றுழுவார்.

(இ-ள்,) ஒருவன் ஒருவேளை உயர்ந்த ஊதாநாகர்
 சொந்தால் அவ்வேடன் தான் முன்னமிருந்த குடிசையோடு
 கூடிய காட்டையொழித்து ஒப்பற்ற இராஜதானியாயுள்ளது
 பிருப்பானே யல்லாமல், முன்னிருந்த இடத்தையே இடபா
 கத்தொண்டு இருப்பானோ? சொல்லாயாம்: (அதுதோல்),
 பிரத்தியக்ஷ ஞானமுள்ளவர்கள் இவ்வுலகத்தை நித்தியான
 தாகக் கருதித் திரியமாட்டார்கள். -று. (145)

எழுதிக் கழிநெடிலடி யாகிரிய விருத்தம்.

மணியினின் றாலும் பொருளுயிர்ச் சார்வின்
 வருத்தனங் கெடுதலின் பகிழ்ச்சி
 யினியைபயில் வாட்டம் விடயவின் பதனி
 லெட்டுணை யாயினு மானை
 பினையதிற் றமது பிரவிர்த்தி தாலும்
 பேசுமிந் நான்குமில் லெனினுந்
 தனையுணர் வதற்குச் சாதனஞ் செயங்காற்
 நன்விபின் னிற்றலே தகுதி.

(இ-ள்.) இல்லறத்திலிருந்தாலும், கிரவிய சம்பந்தத்தா
 லும், ஜீவசம்பந்தத்தாலும் சோகம், அவை கெடுதலினால் சந்

தொடர், இனிமையானவியுயங்குகில் வாட்டம் ஆகுதல்
 பொருந்தலாதிய விடையகங்குகில் என்னளவாயதுவீர்ப்பும்.
 துன்பன்றி, இலகுவாகில் தமது முயற்சியுமாகச் சொல்லப்
 பட்ட இந்தநாலுமே இல்லாதபோதிலும், தன்னை யறிவு
 தற்கு அபியாசஞ் செய்கிற காலத்தில் இல்லாததென்பதில்
 பிலகியிருத்தலே முறைமை. எ-து.

யருத்தனம், மகிழ்ச்சி, வாட்டம், ஆசை ஆகிய நான்கு
 நிலைகளையும் ஒயிலும் ஆதம் நூளுதுபவகாலத்தில் கிரகஸ்த
 னாக இருத்தல் கூடாது. ஏகாசம் - தேற்றம். (௧௬)

நீதுறு மனையின் பிணயிகழ்ந் தந்தர்
 செம்பொரு ளின்பமே வேண்டிற்
 சாதக மநீனிற் றொடங்குகால் விடயத்
 தடையுதாஞ் சாத்திய மான
 போதிகரி லவையுந் தோன்றிடா தந்தப்
 டொருவிலா னந்தமே விடவே
 யாதலிற் றுறவின் ஞானபஞ் ஞான
 மாகுமென் றறைகுவர் பெரியோர்.

(இ-ள்.) (உற்றம் பொருந்திய சமுசாரத்திலுள்ள சித்
 தின்பத்தை இது ஒரு இன்பமாவென்று வெறுத்து, அந்தச்
 சேவ்விய அருத்த நிச்சயத்தாற்கிடைத்த பிரமானந்தத்தையே
 விரும்பி, அப்பியாசத்தை அவ்விஷயத்தில் ஆரம்பிக்கும்
 போது அவ்வொப்பற்ற பிரமாந்தம் அதிகரித்தலினால் விஷய
 இன்பம் விரோதமாக, அப்பிரம இன்பம் கைகூடினவுடனே

அந்த விஷயஇன்பங்களும் இன்பமாகக் காணப்படா. ஆகையினால், துறவறத்திலல்லாத ஞானம் அஞ்ஞானமேயாகுமென்று ஞானிகளிற் சிறந்தவர்கள் சொல்லுவார்கள்.

இன்னொரு விதமாகவு முனக்குரைக்கின்றேனென. பின்னரும் துறவறத்தில் நின்றலே ஞானத்திற்குத் தகுதி எனவும், துறவிலா ஞானம் அஞ்ஞானம் எனவும் கூறினர். இது என தப்பிராயமாத்திர மன்று. ஆத்மஞானிகளான பெரியோர்களுடைய அபிப்பிராயமுமாமென்றுரைத்தனர்.

இல்லற மதனி லுறைந்துளோ ரிடத்தி
 லிருப்பினு ஞானங்கி ழிருப்பிற்
 புல்லிய மாரத் தினமென விளங்கும்
 'போக்கியில் வினைத்தற வென்னு
 நல்லற மடைந்தோ ரிடத்துறை ஞான
 நற்றங்க மிசையிரத் தினம்போ,
 வெல்லையி லொளியாய் விளங்கிடு மாயி
 னில்சிறப் பன்றுஞா னிகட்டே.

(இ-ள்.) ஆத்மஞானமானது கிரகஸ்தர்களாக விருவர்களிடத்தில் இருந்தாலும் உலோகங்களில் தாழ்ந்த இப்பொதி பொருந்தியு சிறந்த ரத்தினத்தைப்போல விளங்கு அனாதவிட்டி கிரகவாழ்வைத் துறந்த துறவென்னும் நறத்தை அடைந்தவர்களிடத்திலிருக்கிற ஆத்மஞானமாலோகங்களிற் சிறந்த பொன்னிற் பொருந்திய இரத்தி

தைப்போல அளவற்ற பிரகாசத்தை யுடையதாகவே விளங்கும் விசாரிக்குமிடத்து ஞானவான்களுஞ் சிவகாமாதாரிசுவரன் சிறந்ததல்ல. எ-து.

ஞானரத்தினம் பிரகாசித்தற்குத் துறவறமாகிய பொன்னும் பதக்கமே தகுந்த இடம். இல்லறமாகிய இருப்புப் பதக்கம் இடமுன்றும். (௧௭)

முனமனை வர்களு முஹவது மில்ல
முத்தியை யுணர்ந்தநீ ஞர்களும்
பினமதி னின்ற படியினாற் சங்கை
பேசுவர் துறவுடையோரை
பினமதை விடுத்து மில்லற மதுவே
தலையென வியம்புவ துண்டோ
பினமதி விதனை யுகிரீ யமைச்ச
மகிஷயன் றில்லஞா னிகட்கே.

(இ-ள்.) பக்குவா பக்குவர்கள் ஆகிய யாவர்களாலும் துரியாகிரமத்துக்கு முன்னம் இருக்கப்படுவது இல்லறமே ; பந்தவிர்த்தியின் வழியை யுணர்ந்து, விவேகிகளும், பின்னும் முன்னோர்களிற்சிலரும் அவ்வில்லறத்திலேயே வாழ்ந்த மையால், துறவிகளை இல்லறத்திலிருந்தா லென்னையென்று சங்கித்துப் பேசுவார்கள். பந்தங்களை யெல்லாம் ஒழித்தும், கிரதஸ்தாகிரமமே சிறந்ததென்று கூறுவது முன்றோ ? ஈந் திரியே ! நீ இதை மனதின லாலோசித்துப் பார். இல்லற வாழ்வு ஆத்மஞானிகட்குச் சிறந்ததன்றும். எ-று.

உட்கருத்தொன்றும் புறக்கருத்தொன்றுமாக இல்லறத் துறவுள்ள விடேவிகள் இங் வில்லறதுறவுற விஷயமாகப் பேசுகின்றார்கள். நீ இதனை ஆலோசிக்கக்கூடாது. அங்ஙனமுமாக நீதான் பகவத மென்பதை விளக்குதற்கே “இனமதை வ்யாசுரம்” அந்நிலை மதயே நிலையென விபம்புவ துண்டோ” என்றும், “மகிமையன் நிஸ்ஸஞா னிகட்கு” என்றுங் கூறினார்.

அடிய சகல மடங்குகே வலமு
மகற்றியே யொளிப்படை கொண்டு
மூடிய விருளை முடிதையும் விசி
முடிவில்வீட தனையே யுணர்ந்தோர்
நீடிய ஞால மிசையினிற் பால
னிசமரு ஞடையன்பேய் பிடித்தோன்
கூடிய குணத்தி னூரிந் பேரய்க் குடியின்
கூலிடா விரினியல் படைவார்.

(இ-ள்.) பிரபஞ்ச விஷயமாகச் சகலாவத்தையையும், அவைகளொழிங்கி நிற்கும் வாதுருபமான கேவலாவத்தையையும் ஒழிக்கி, ஞானவானாத தாங்கி, தன்னைச் சூழ்ந்து மூடிக்கொண்டிருந்த அஞ்ஞானவிருளை அடியோடு விலக்கி அழிவில்லாத பந்தநிவிர்த்தியை யறிந்தவர்கள், உயர்ந்தபூமியினிடத்தில் சிறுவனும், உண்மையான மருஞடையவனும் டைசாசத்தாற் பிடிக்கப்பட்டவனு மாகிய இவர்களுடைய பொருந்திய குணத்துடனே ஊருக்குட் சென்று, வீடுள்ளி, கூலியாட்களைப்போன்ற தன்மையையும் அடைவார்கள்.

விகற்பமாய்வந்திப்பது சகலம். மயக்கமாய் வந்திப்பது
கேவலம். இக்கவிமுதல் சைவசித்தாந்திகளி லொருசாரீரக்
குடன்பாடான வாக்கியங்களை உபயோகிக்கின்றனர். (கக)

வினைகளோ நிரண்டுஞ் சமமதாய் ஞான
மேலிடு காலேபி னிந்த
மனையின்பங் கான்ற சோற்றிற்கண் டுவர்த்து
மாற்றியே கைவிட வருமேற்
றனையுள படியே யனுபவ மதனிற்
றனுணர்ந் தானந்த மடைந்தோர்
பினையுமவ் விடயம் பூண்பர்க ளெனவே
பேசுதல் வழங்குமோ சொல்லாய்.

இ-ள்.) இருவினை ஒப்புவாய்க் து ஞானம் அதிகரிக்கிற
சமயத்தில் இந்த இல்லறசுகத்தை எதிரொடுத்தஅன்னத்தைப்
பாலப் பார்த்து வெறுத்துத் தள்ளி அதனை விடவேண்டி
வருமானால், தன்னை யதார்த்தமாய் அநுபவரூபமாக வுணர்
ந்து பிரமானந்தத்தை யநுபவிப்பவர்கள் பிரமரூபவம் வந்த
வின்னரும் ஐம்புலவிடயங்களையுடைய இல்லற தருமத்தைக்
கொள்வார்க ளென்று கூறுதல் சகிக்கத்தக்க காரியமோ நீ
சொல்வாயாக. என்று. (க00)

விடயவின் பதனி னசையுளோர் தடக்கும்
விரிவதாம் பேரின்பச் சுவையி
னடைவினைச் செவியிற் கேட்டவக் கணமே
யவற்றினை யகற்றிட வருமே

விடைமுத லீறின் ஞானவா னந்த
 உ பெய்தினோர் களுப்பினு மிந்தக்
 கடைபனை வாழ்வை நினைவர்க ளென்றற்
 கண்டனர் நகையரோ சொல்லாய்.

(இ-ள்.) விஷய விற்பங்களுலே விருப்பத்துடனிருந்
 தும் மந்த பாகுவர்களுக்கும், அகண்டமான பேரின்பத்தின்
 இனிமையின் தன்மையைச் சிரவணஞ்செய்த அந்த சமயத்தி
 லேயே அவைகளை வெறுக்கவேண்டி வருமானால், ஆகிமத்
 யாந்தரகிதமான அறிவானந்த சொருபனை அடைந்த ஞானி
 களும், பின்பும் இந்தக் கீழான இல்லற இன்பத்தை விரும்பு
 வார்களானால், முன்ன ரனுபவித் தறிந்துள்ள அதுபவிகள்
 கிரிக்கமாட்டார்களோ நீயே சொல்வாயாக. எ-று. (குகு)

பற்றிலை யாயி னவையினி விருப்பேன்
 பழையவூழ் வினையெனி லாசை
 சற்றெனு முதிப்பித் தல்லவோ வூட்டுஞ்
 சுகவின்பி லிறையெனு மிச்சை
 முற்றுணர் ஞானத் தோர்களுபுண் பார்களோ
 முடிவிலா னந்தமே பெருகி
 நின்றலே மீட்டும் விழிப்பினுங் கான
 னீரிற்கண் ணெழுத மடைவார்.

(இ-ள்.) இல்லற விற்பத்தில் விருப்பமில்லாதபோது
 அவ் வில்லறத்திலும் அவைபோன்றவைகளிலும் வாழ்தல்
 எதற்காக? பிராரத்துவ கண்மனெனில், இச்சையைக் கொஞ்

சமூவது உண்டாக்கியல்லவோ அனுபவிக்கச் செய்யும் ? பரிபூரண ஞானத்தை யுடையவர்கள் பிரபஞ்சத்திற் சற்றேனும் வீருப்ப மடைவார்களோ ? நாசமில்லாத ஆனந்தத்தை அது பவித்து நின்றலே அவர்களியல்பு. பின்னும் சுகமுகமாகமனஞ் செல்லினும், அதனைக் கானற் சலத்தைப்போல் பொய்த்தோற்றமாகவே பார்த்து அந்தர்முகமாகி நிற்பார்கள். எ-று. (6)

பவமதை யினிமை யெனவெணி விடயம்

பற்றினின் னுழன்றவர் தாமே

பவமதை யினிமை யெனவெணி விடயம்

பற்றறுத் தருட்குரு வடைந்து

பவமதை யறுக்கு நெறியுணர்ந் தருளிற்

உரவின்ப மடைந்தவர் தாமும்

பவமதை யினிமை யெனவெணி னலவோ

பற்றுவர் விடயவின் புரையாய்.

(இ-ள்.) பிறவியைச் சுகமானதாகக்கருதி, விஷயவின் பத்தை இனிமையாகக்கொண்டு அவைகளுடன் கலந்து கிடந்தவர்களே பிறவியின்பத்தை நல்லதல்லவென்றுகருதி விஷயபோகங்களை அடிக்காடேநீக்கி, ஞானசாரியனை யடைந்து பிறவீநாசத்துக்கேற்ற வழியை ஆராய்ந்து அவனருளால், பாமானந்தவின்பத்தை யனுபவித்தவர்களும் பிறவியை நல்ல தென்று கருதினால்லவோ விஷயவின்பத்தை விரும்புவார்கள் ? நீயே சொல்வாயாக. எ-று. (க௦௭)

கொடிமுதல் வாடும் வேர்முழு திணையுங்
 'கோதறக் களைந்திடிற் களைந்தும்
 படிமிசை கொழ்பூ காய்பழ மோங்கல்
 பகரதி சயமஃ திணைப்போ
 ஸிநடு வீறில் பிரபந்தா னாகி
 ஈகப்பற்றை யறுத்தவ ரிடத்து
 ஈடிவுறு ஈணையில் விருப்பியே நெஞ்சர்
 வருத்தன மாதலென் றறைவார்.

(இ-ள்) வேரனைத்தையும் குற்றமில்லாமல் தோண்டி
 யெடுத்தவிட்டால் கொடியினைமுதல் முழுமையும் வாடி
 யொழியும் ; அய்வாறு வேரினையெல்லாம் தோண்டியெங்
 றும் பூரியினிடத்தில் கொடியும் பூவுங் காயும் பழமும் அகி
 கரித்து நின்றல் சொல்லப்பட்ட ஆசசரியமேனாம். அதைப்
 போல், ஆதிமத்தியாந்த ரஹிதமான பிரமமே நானாகி, உட்
 பற்றை நீக்கினவர்களிடத்தில் அழிவுபடுதலையுடைய சமு
 சாரத்தில் இச்சைகொண்டு மனமானது பிரவேசிப்பது என்று
 கூறுவார்கள், எ-று. (க0ச)

ஆணவ மதனைத் தோய்ந்துட லினைநா
 னாமெனத் தினவெரி வவையைப்
 பேணலைச் சுகமென் றுண்மகிழ்ந் திடுவோன்.
 பேரின்பத் தாசைய தாகிப்

பூணவஞ் ஞான மிலையதின் ஞானம்
பொருந்தியுச் சொருபந்தா னை
யேனவா னந்தத் துழுந்துவேன் விடா
மெய்திதின் ஞானமே யிலையால்.

(இ-ள்.) அகங்காரத்தன்மையடைந்து துலசர்வத்தை
தான் என்று நினைத்து அச்சரீராதிகளைப் பாதுகாத்தலே
மனமகிழ்வாகக் கொண்டுள்ளவன் பேரின்பத்தில் ஈடுபட்ட
முடையவனாகித் துறவறத்தையடைந்தபின்னர் அகங்கார
அருஞான பந்தமில்லை. அத்துறவறத்தில் ஞானத்தையடை
ந்து தத்பதலகியார்த்தமாகவுள்ள பிரமமே தானாக உயர்ந்த
பிரபான்ந்தத்தில் அழுந்தியுள்ளவன் விஷய வின்பத்தைப்
பொருளாகக்கொண்டு அதுபயிப்பானானால் அவனுக்கு முன்
னம் ஞானமிருந்ததென்பது பொய்யேயாம். எ-ற. (௧௧௯)

அறசீர்க் கழிநெடிலடி யாகிரிய விருத்தம்.
கனவதனி லுணர்விலகு காணுந்தனு
வாதிகளைக் கருதி யேனின்
றுனுமவரினிதுகனவென் றுணர்ந்தவர்க
ணசையிலதி றுலகு தன்னிற்
றனதுசுய வுருவத்தை யதுபவத்திற்
றுனுணர்ந்திச் சகம தெல்லா
மனமதனிற் சாலமென வுணர்ந்தவரிவ்
வுலகின்பின மைய னீங்கும்.

(இ-ள்.) சொப்பனத்திற்கண்ட சரீராத்ரி விஷயங்களைச் சாக்கிரத்தில் அச் சரீராதிகளை உண்மையானதாக நினைத்து நினைத்துப் பார்ப்பவர்களைப்போல், இதைச் சொப்பனத்தாற்றமென்று அறிந்தவர்கள் விருப்ப மில்லாதவர்களாக இருக்கின்றார்கள். பிரபஞ்சத்தில் தனது யதார்த்த சொரூபத்தை அநுபவமாகக் கண்டறிந்து இவ்வுலக முழுமையும் மனத்தினுள் இத்திரசாலம் போன்றதென்று அறிந்தவர்கள் இந்த உலகவின்பத்தினுள்ள மோகத்தை ஒழித்து நிற்பார்கள்.

சுதிரவன்முன் னிருளிருக்கு நயனமுடை
யொருவன் குழிக் கண்ணே வீழு
மதிகவலிச் சூரனமீக் களத்துவெரு
வுவன்கிருத நறையக் கார
மிசமுடாபா யசமுநிரம் பருந்தினனகூழ
தனிற்செய்வ னிச்சை யென்றால்
விதமிவைநான் கிணுக்குக்குறை யுதின்றான்க
கிழுக்காகும் விடயஞ் சென்றால்.

(இ-ள்.) சூரிய சந்திரனத்திலே இருள் தங்கி நிற்குமானால், நல்ல கண்ணுள்ள ஒருவன் குழியில்விழுவானானால், மிகுந்த வலிமையுள்ள ஒரு தீரன் போர்க்களத்தில் பயப்படுவானானால், நெய்யும் உயர்ந்த பாயஸமும் சர்க்கரைக்கட்டியும் நிறைய உண்ட ஒருவன் கூழைவிரும்புவானானால், இந்த நான்குவிதங்களிலும் குறைவைப்போல, பிரமஞானி விஷயசுகத்தில் இச்சைகொள்வானானால் தாழ்வாரும். எ-று. (௧௦௭)

இங்குறைந்த பாண்டமதின் வாதனையில்
 வாதனைக ஓரிருக்கு மென்றற்
 றுங்கவறி வுடையோர்கட்கினறியமை
 யாததொழி றொடங்கி நீற்ற
 லங்கியைத்தம் பனம்வல்லார்க் கனல்கடா
 ததின்வினைக ளடுக்கா தென்றற்
 றங்கும்வினைக் கேதுவாம் விடயமதில்
 விருப்பாதி சாரா தென்றல்.

(இ-ள்.) பெருங்காயமென்னும் மருந்திருந்த பாண்டத்
 தைப்போல, ஆசையாதிகளொழிந்தும் வாசனாபழக்கம் இரு
 ங்குமென்று சொல்லுதல் ஞான சிலமுள்ளவர்களுக்கில்லை.
 அவர்களுக்குள்ளது, சுட்டற்ற ஞானனுசந்தானத்தில் நின்ற
 லேயாம். அக்கினி ஸ்ரீபன வித்தியா சாமர்த்தியம் உள்ள
 வர்களுக்கு நெருப்புச் சுடமாட்டாது. அதைப்போல, வாத
 னைகள் வாராதென்று கூறுதல் பொருந்திய வினைக்குக் கார
 ணமாகவுள்ள விஷயங்களில் இச்சை முதலானவைகள்
 பொருந்தாதென்று கூறுதல். எ-று. (௧௦௮)

உணர்வுடைய ஞானியெவை புரிந்திடினு
 மிழிவிலிழி வுரைத்த தாகி
 லிணையிலிரு தீயனென்பர் யுகமில்
 வதனும்மற் றெவைகள் செய்து

மண்ணவதிரும் வெணுமவனே தீயன்மிக
 , ஞானமதற் காகுந் தாழ்வே
 நணுகினன்றோ ஞானடிமாரு வனைஞானி
 யெனப்பெயரு நண்ணி நிற்பல்.

(இ-ள்.) உணர்ச்சியுள்ளவ னென்று சொல்லப்படுகிற
 ஞானி எவ்வகைச் செய்தாலும் தாழ்வில்லை. தாழ்வு சொல்
 லப்படுமானால் ஒப்பில்லாத இரட்டைக் கொடியவனென்று
 சொல்லப்படுவான். ஆலோசனை யில்லாமலே எவ்வித பகிர்
 வியாபாரங்களைச் செய்தும் லரமாட்டாதது, சீழ்மையென்னு
 மவனேகொடியோன. நன்றியாலோசித்தால் ஞானத்திற்குத்
 தாழ்வுளதோ? ஞானமானது ஒருவனை அடைந்தாலல்லவே
 (அவனை) ஞானியென்று பெயருமடைந்து நிற்பது. ௭-ஜ.

கருவயிற்றை யுடையதுவுங் கனவயிற்றை
 யுடையதுவுங் கருதிப் பெண்ணி
 னுருவத்தைக் குறிப்பதினோக் கிடிற்றோன்
 முனபடியே யுலகு தன்னிற்
 , குருவையடைந் தவனருளிற் சொருபத்தை
 யனுபவமாக் குறித்து னோரு
 , மிருவையத் திடம்பமாய்த் தமைஞானி
 ! யென்போரு மேதிற் றோன்றும்.

(இ-ள்.) கருத்தங்கியிருக்கிற வயிற்றினையுடையதுவும,
 பெருவயிறு யிருப்பதனையும், பெண்ணினது அவயவத்தைக்
 குறிப்பினாலே பார்த்தால் தெரியும். உள்னவண்ணமே உல

கத்தில் ஞானசாரியனை யடைந்து அவனது கடாக்ஷத்தால் பிரமத்தை அதுபவலக்ஷணமாக லக்ஷித்து ஏகீகப்படுத்திநிற்பவர்களையும், பெரிய உலகத்திலுள்ள இன்பத்தை இன்பமாகக் கொண்டு சங்களை ஞானியென்று சொல்லப்படுபவர்களையும் எவ்விதத்திலே காணப்படும். ஏ-று. (கக)

அருச்சுனற்கு மிராமனுக்கு மதிகார
மவைபார்த்தே யமைந்த ஞாலின்
கருத்தறியாய் ஞானமொன்றே பிரமாணஞ்
சரிதையுது கணக்கன் றாகும்
விருத்தபு னி வாசார முடையோனே
ஞானியில்லோன் விருத்த னாகுந்
திருத்தமுட னைபர் சவிது* துணர்வென்றே
யுட்கொளவாய் நீர னாகி.

(இ-ள்.) அருச்சுனனுக்கும், கசரதராமனுக்கும் கண்ணனும் வந்திஷ்டனும் பக்குவமோக்கி யுபதேசித்த கீதாவாசிடடங்களை நீ யுணர்ந்தாயில்லை. ஞானம் ஒன்றுதான் பிரமாணமர்னது. அவ் விருவருக்கும் உபதேசித்த அது ஞானத்திற் சரியா லட்சணமாம். அது முறைமையல்ல, வைராக் கிய லக்ஷணமுள்ள ஞானசாரத்தைப் பற்றினவனே ஞானி. ஞானத்துக்குக் கிரகி வேறுபட்டவனும், மந்திரியே ! செவ்வையாக இது துணிவானதென்றே தைரியமுடையவனாக எண்ணத்தில் லைக்கக்கூடாது. ஏ-று,

இங்ஙனம் அரசயோகி துறவறத்திலன்றி முத்தி இல்லறத்தில் வராதென, அமைச்சன் - ஆங்ஙனமாயின், அருச்சுனன் இராமன் என்: "வர்கள் ஞானிசனாக இல்லறத்தி லிருந்தார்களே என்றனன. அதற்கு ஞானயோகி அமைச்சு! கீதை வாசிட்ட மென்பவைகளை அருச்சுன இராமர்கள் கேட்ட துண்மையே, அக் கீதாவாசிட்டுக்களிற்கூறும் விஷயங்களும் உண்மையாகும். அது ஞானத்திற்கு சரியை. அருச்சுன விராமர்களின் தேகேந்திரிய வியாபாரங்கள் கீதாசார வாசிட்டுக்களை ஒத்தனவன்றும். ஞானத்தின் ஞானம் என்னும் உயர்நிலையைப் பற்றின்வனே ஞானியாவன்.

ஈ இன்னும் பக்குவநிலையை அடையாமையால் அந்த உண்மையை அறிந்திலை எனக் கூறியிருத்தல காண்க.

'நூலின் கருத்தறியாய்' எனவும், 'அறிவாசார முடையோனே ஞானி' எனவும், 'அல்லோன் விருத்தன்' எனவும் கூறியிருத்தலை ஊன்றி ஆராய்வார்க்கு உண்மை புலப்படாநிற்கும். (கக்க)

மேற்படி வேறு.

என்றங் கணைக மாய்விறித்தே
யிராச யோகி யுரைசெய்து
நின்று வாக்குத் தனையடக்கி
நிமிடத் தகற்றி மனத்தினையு

மொன்று மில்லா வெறும்பாழா
யொன்றாஞ் சமாதி தனையடைந்தா
னின்றங் கடைச்ச னிதுகண்டிந்
நேர்மை புத்தென் றதிசயித்தான்.

(இ-ள்.) என்றிவ்வாறு அநேக விதமாக விரித்து இராஜர்களுள் யோகியாகிய அம்மன்னன் சொல்லி, அசுசயாகிருந்து வாக்கிந்திரியத்தையும் ஒடுக்கி, மனதையும் நிமிஷத்திற்குள் ஓயச்செய்து, வாக்கியசோதனையில் ஒன்றுமில்லாமல சமத இன்பமாய் ஏகமாகி சிற்கும் சத்ருபமான பிரமத்துடனே கலந்து நிற்கிற சமாநயை யடைந்தனன். அவ்விதத்தில் நின்று மந்திரியானவன் அதனைப் பார்த்து இது ஆச்சரியமான விஷயமென்று அதிசயமடைந்தனன். -று.

இந்த வுணர்வு நமக்கின்ன.
•மெய்த வில்லை நாமிங்கே
யெந்த வுணர்வு கொடுநிற்பே
மென்ன வமைச்சன யுகித்து
வீந்த வழியே தான்றிரும்பி
வளப்பமுடைய மாபுரிக்கே
பந்த முடையோ ருடனிருந்து
பகர்ந்தா னரஃ னியற்கைபெல்லாம்.

(இ-ள்.) இவ்வாறு சமாதி கூடத்தக்க அறிவு நமக்கின் னாக உண்டாகவில்லை. நாம் இங்கே எந்த அறிவைக்கொண்டிருக்கப்போகின்றோமென்று மந்திரியானவன் ஆலோசித்துத்

தான்வரும்பொழுது எந்தவழியே வந்தானோ அந்த வழியே திரும்பி வளப்பம்பொருந்திய தனது ஊரையடைந்து டுந்தும் ஞானிருந்து மஹாராஜனது தன்மையெல்லாம் கூறினான்.

கேட்ட பேர்கண் மிகவியந்து
கிட்டா தென்றே யிம்முனிபோற்
றேட்ட முடனே யவரவர்க
டேடி வந்து பணிர்த்திடவும்
வாட்ட முடனே தாய்தந்தை
மனையாள் பதத்தில் வீழ்ந்திடவு
நாட்ட மாறு பாடின்றி
நகைசெய் திருந்தா னற்றவனே.

(இ-ள்.) அதனைக் கேட்ட அரசனது உரிமைச் சுற்றத்
ர்கள் மிகவும் ஆச்சரியங்கொண்டு ஏப்பொழுதும் இவ்
வராஜயோகியைப் போன்றவர்கள் கிடைப்பது “கஷ்டமெ
ன்று காணவேண்டுமென்னும் விருப்பத்துடனே ஒவ்வொரு
வர்களுந் தேடிவந்து நமஸ்கரிக்கவும், சோகத்துடனே தாயுந்
தந்தையும் மனைவியும் காலில் வீழ்ந்து வணங்கவும், நல்ல
அந்த ஞானயோகி தமது லட்சியார்த்தப் பொருளினின்றிந்
திரும்பாமல் புன்னகையோ டிருந்தனன். ஏ-று. (ககச)

வந்த பேர்களுடன்வார்த்தை
மலரா திருப்ப வவரறிந்து
பந்தமுடையே நமக்கென்னை பகர்ந்ததற்
றேன்று மெனத் திருப்பித்

தந்த மிடத்திற் சென்றார்க
 டவனுள் ஈறிது நாட்சழித்துத்
 தொந்த மொன்று மில்லாத
 சுபமா முத்தி தானானை.

(இ-ள்) அங்கு வந்தவர்களுடனே வாய் பேசாதிருப்ப
 ரத ய. ர் ட ண ண ற் து நா மோ பந்தமுடையவர்களாக விருட்
 தின் டெ டம். நமக் கென்னசொன்னால் தெரியும் என்று கூறி
 க கொண்டு தத்தம் இருப்பிடங்களுக்கும் போய்விட்டார்கள்.
 ஆப் விராஜயோகியும் சிலதினங்களுக்குப் பின்பு யாதொரு
 பந்தமுமில்லாத இயல்பாகவே விளங்குகின்ற முத்தியை
 யா ட ட் தான். எ-று.

சுபமாமுத்தி என்றது வீதேகமுத்தியை! (௩௩௫)

மேற்படி வேற்று.

இந்தமகாராஜன்சென்றவிதிகாசந்தன்னைப்பார்ப்போர்
 சிந்தனை யொன்று மின்றித் தீரவே துறவ ராகி
 பந்தமு மா தி யில்லா வமலமே வடிவ மாவா
 ரெந்தமையருளிணண்டவெழிற்குருபனாயேவாழி.

(இ-ள்.) இம் மகாராஜன் துறவறமடைந்துபோன பழ
 யகதையைப் படிப்பவர்கள் யாதொரு ஆலோசனையு மில்லா
 மல் முற்றுத் துறந்தவர்களாய், முடிவு முதலுமில்லாத பிரம
 டமே தமது சொருபமாகுவர். என்னைக் கிருபையுடனே
 ஆட்கொண்ட அழகிய ஆசாரிய சிளோஷ்டையாகிய நீ நீழி
 வடிவாயாக. எ-று.

எழிற்குருகை என்றது பெரியளாய்கி யம்மையை. ( )

கலிவிருத்தம்.

“அரியது துறவற மல்ல தில்லையான்
மருவிய துறவற் பொருவி சின்னஞ்
யுருகெழு முடி கவித் துலக மாள்வது
பெருவிலை மணியினைப் பிண்டிக் கீதலே

(இ-ள்.) துறவறத்தைவிட அருமையானது இன்னொன்றில்லை. தானிருந்த துறவறத்தைவிட்டு அரசனாக வாங்கிறம் விளங்குகின்ற மணிகளிட் டிழைத்துள்ள மருட னுட டி உலகத்தை யாள்வது, அதிகு விலைமதிப்புள்ள மாணிக்கமணியினை (கேவலமான) பிண்ணாக்குடாங்குமபொருட்டாக கொடுத்தலை யொகரும். ஏ-று. (நகள்)

பாயிரம் உட்படத் திருவிருத்தம் - ௧௨

மகாராஜா துறவு

மூலமுமுநாயும

முற்றிற்று.

